

« Ὁλέθριο τὸ πάθος τῆς περιέργειας »

Ἡ γνωστὴ ὡς προσευχὴ τοῦ Μεγάλου ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας ἡμᾶς καὶ καθηγητοῦ τῆς Ἐρήμου Ἐφραίμ τοῦ Σύρου, ἡ ὁποία ἐπαναλαμβάνεται καθημερινῶς σ' ὅλες τὶς ἀκολουθίες κατὰ τὴν διάρκειά τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἀναφέρει ἐπὶ λέξει τὰ ἑξῆς:

**«Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου
πνεῦμα ἀργίας, περιεργείας, φιλαρχίας
καὶ ἀργολογίας μὴ μοι δῶς.**

**Πνεῦμα δὲ σωφροσύνης, ταπεινοφροσύνης, ὑπομονῆς
καὶ ἀγάπης χάρισάι μοι, τῷ σῶ δούλω.**

**Ναί, Κύριε Βασιλεῦ, δώρησαί μοι
τοῦ ὁρᾶν τὰ ἐμὰ παιίσματα**

καὶ μὴ κατακρίνειν τὸν ἀδελφόν μου·

ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν».

Ὁ Μέγας αὐτὸς ἅγιος ποῦ εἶχε καθ' ὅλην τὴν διάρκειά τοῦ βίου του ἀγωνίᾳ γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς του, παρακαλοῦσε τὸν Κύριο νὰ τὸν βοηθήσῃ καὶ νὰ τὸν φυλάξῃ μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ ἀπὸ τὸ πάθος τῆς περιέργειας. Εἶχε διακρίνει πόσο μεγάλο κακὸ καὶ ὀλέθριο πάθος εἶναι αὐτό.

Ἀλήθεια, τί ἀκριβῶς εἶναι καὶ ποῦ ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο ἡ ἀδυναμία αὐτή;

Ἄς θυμηθοῦμε τὸ πάθημα τῆς Εὕας στὸν Παράδεισο. Θὰ καταλάβουμε, ὅτι ἡ περιέργεια ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπο στὴν ἁμαρτία καὶ στὸν χωρισμὸ ἀπὸ τὸν Θεό. Περιεργάζετο, ὅπως ἀναφέρει ἡ Ἁγία Γραφή, ἐπὶ πολὺ καιρὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ, ὁ ὁποῖος ἦταν «ὡραῖος τοῦ ἰδεῖν καὶ καλὸς εἰς βρώσιν».

Ἀπὸ τὴν περιέργεια ἐνικήθη τελικῶς εἰς τὸ νὰ φάν τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ καὶ νὰ παραβῆ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Ἀκολούθησε ἡ τιμωρία καὶ ἡ ἔξωση ἐκ τοῦ Παραδείσου μὲ ὅλες ἐκεῖνες τὶς συνέπειες στοὺς πρωτοπλάστους καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀπὸ τότε σ' ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος.

Ἀκόμη καὶ οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες, γιὰ νὰ δείξουν τὶς συνέπειες ἀπὸ τὸ πάθος τῆς περιέργειας, μᾶς ἄφησαν τὸν μῦθο μὲ τὸ κουτὶ τῆς Πανδώρας. Καὶ σήμερα ὅλοι μας σχεδὸν ἀναφερόμαστε σ' αὐτὸ τὸ γεγονός, γιὰ νὰ δείξουμε τὰ θλιβερὰ ἀποτελέσματα σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις.

Εἶναι δυστυχῶς κακὴ καὶ ἀρρωστημένη ἡ διάθεση πολλῶν Χριστιανῶν νὰ ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ζωὴ καὶ τὶς ὑποθέσεις τῶν ἄλλων, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ πέφτουν συνεχῶς σὲ κρίσεις, κατακρίσεις, σχόλια καὶ συμπεράσματα χωρὶς κανένα ὄφελος, παρὰ μόνον ζημία καὶ μάλιστα πνευματικὴ καὶ ψυχικὴ. Ξοδεύουν τὸν χρόνο καὶ γενικῶς τὴν ζωὴ τους, γιὰ νὰ ἀσχολοῦνται καὶ νὰ μαθαίνουν λεπτομέρειες γιὰ τὴν ζωὴ τῶν ἄλλων ἀδιαφορώντας γιὰ τὸν ἑαυτὸν τους, ὁ ὁποῖος παραμένει γι' αὐτοὺς ὁ μεγάλος ἄγνωστος. Καὶ εἶναι ἀλήθεια, ὅτι ὅλοι μας ἔχουμε νὰ δώσουμε λόγο στὸν Κύριο μόνον γιὰ τὰ προσωπικά μας λάθη καὶ πάθη καὶ ὄχι γιὰ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὶς πώσεις τῶν ἄλλων.

Μὲ τὸ πάθος τῆς περιέργειας ἐπιτρέπουμε στὸν πονηρὸ νὰ μᾶς ἐξαπατᾷ καὶ νὰ μᾶς καθιστᾷ ὑπεύθυνους, ὑπόλογους καὶ παραβάτες τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

Καὶ εἶναι δυστυχῶς πάθος ἀκόρταγο! Χωρὶς ἱκανοποίηση, χωρὶς τέλος! "Ὅσο τρέφεται, τόσο μεγαλώνει καὶ γίνεται ἀνεξέλεγκτο...

Χρειάζεται ἀγῶνας καὶ μεγάλη ἀντίσταση γιὰ τὴν ἀντιμετώπισή του. Θὰ τὰ καταφέρουμε, ἂν ἀποφασίσουμε νὰ ἀσχοληθοῦμε ὁ καθένας μὲ τὸν ἄγνωστο ἑαυτὸν του. Μὲ τὶς ἀδυναμίες καὶ τὰ πάθη του. Μὲ τὶς διαφορὲς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἐνοχές του. Τέλος, μὲ τὴν χρῆση τῆς καλῆς καὶ εὐλογημένης περιέργειας. Νὰ ἀσχοληθοῦμε ἐπὶ τέλους μὲ τὸν Θεὸ καὶ τὸ ἅγιο θέλημα Του καὶ νὰ Τὸν γνωρίσουμε καλύτερα διὰ τῆς μελέτης, τῆς προσευχῆς καὶ τῆς ἐσωστρέφειας τῆς σιωπῆς.

Τὰ θαυμάσια ἔργα τῆς Θείας Δημιουργίας εἶναι ἄξια νὰ ἱκανοποιήσουν τὴν καλὴν περιέργεια τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ τοῦ δώσουν χαρὰ καὶ ἐλπίδα στὴν ἀγωνία ποῦ θὰ πρέπει νὰ ἔχει γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ἀθανάτου ψυχῆς του.

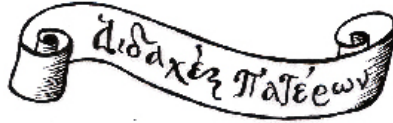
Ἄς στρέψουμε, λοιπόν, τὴν προσοχή μας σὲ ἔργα ἀγαθὰ, πρὸς οἰκοδομὴ πνευματικὴ τόσο δική μας ὅσο καὶ τοῦ πλησίον μας καὶ πάντοτε νὰ ζητοῦμε μὲ ταπείνωση τὴν βοήθεια τοῦ Κυρίου, ὅπως ὁ Ὅσιος Ἐφραίμ μᾶς τὸ συνιστᾷ :

**« Κύριε καὶ Δέσποτα τῆς ζωῆς μου
πνεῦμα ... περιεργείας ... μή μοι δῶς ... ».**

Μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ἀγάπην

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἄγιουκυπριανίτης

Γιατρικὰ γιὰ ὅλες τὶς ἁμαρτίες

Ποιὸ εἶναι τὸ κέρδος ἢ ἡ ὠφέλεια ἑνὸς ἀνθρώπου ποὺ πάσχει ἀπὸ πολλῆς ἀρρώστιας, ὅταν ὁ γιατρὸς περιοριστεῖ μόνο στὴ διάγνωση τῶν παθήσεών του καὶ τοῦ ἀνακοινώσῃ τὶς ὀνομασίες τους, χωρὶς ὅμως νὰ τοῦ δώσῃ κανένα φάρμακο ἢ νὰ τοῦ ὀρίσῃ κάποια θεραπευτικὴ ἀγωγή; Ἀσφαλῶς καθόλου δὲν ὠφελεῖται ἔτσι ὁ ἀρρωστος. Γι' αὐτὸ λοιπὸν κι ἔμεῖς, ἐπειδὴ δὲν φτάνει νὰ γνωρίζουμε μόνο τὰ εἶδη καὶ τὶς ὀνομασίες τῶν ἁμαρτιῶν, γράφουμε ἐδῶ μερικὰ γιατρικά, ποὺ εἶναι κατάλληλα γιὰ ὅλες.

Τὰ γιατρικά ποὺ θ' ἀναφέρουμε πιὸ κάτω, πρέπει νὰ τὰ ἔχει ὁ καθένας μας σὰν ὄπλα πνευματικὰ ἐναντίον τῶν νοσητῶν ἐχθρῶν. Πατὶ «δὲν ἔχουμε νὰ παλέψουμε μὲ ἀνθρώπους, ἀλλὰ μὲ ἀρχεὺς καὶ ἐξουσίαις, δηλαδὴ μὲ τοὺς κυρίαρχους τοῦ σκοτεινοῦ τούτου κόσμου, τὰ πονηρὰ πνεύματα, ποὺ βρίσκονται ἀνάμεσα στὴ γῆ καὶ στὸν οὐρανὸ» (Ἐφ. 6:12). Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχουμε πάντοτε προσοχὴ καὶ νήψη, ὥστε νὰ μὴ νικηθοῦμε καὶ χάσουμε τὰ οὐράνια ἀγαθὰ.

Τὸ πρῶτο γιατρικὸ εἶναι νὰ συλλογιστεῖς πολὺ καλὰ ὅλες τὶς βλάβες ποὺ μᾶς προξενεῖ ἡ ἁμαρτία, καθὼς τὶς ἀναφέραμε πιὸ πάνω. Καὶ τότε, ἂν εἶσαι ἄνθρωπος λογικὸς, δὲν πιστεύω νὰ ἔχεις καρδιὰ τόσο σκληρὴ καὶ ψυχὴ τόσο ἀναίσθητη, ὥστε νὰ μὴ μισήσῃς μ' ὅλη σου τὴ δύναμη τὴν ἁμαρτία, σὰν αἰτία τῶσων κακῶν, καὶ προπαντὸς τῆς αἰώνιας τιμωρίας.

Τὸ δεῦτερο γιατρικὸ εἶναι νὰ καταλάβεις τὴν εὐγένεια καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς σου, ποὺ πλάστηκε ἀπὸ τὸν Θεὸ «κατ' εἰκόνα» Του καὶ «καθ' ὁμοίωσιν» (Γεν. 1:26). Ὅσο ἡ ψυχὴ σου εἶναι χωρισμένη ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, ὅχι μόνο οἱ ἅγιοι ἄγγελοι τὴ θαυμάζουν, μὰ κι αὐτὸς ὁ Πλάστης τῆς ἀγάλλεται καὶ εὐφραίνεται καὶ τὴν κάνει κατοικητήριό

Του, γιατί είναι τόσο καθαρή, τόσο ὁμορφη, τόσο λαμπρή, τόσο καταστόλιση με χαρίσματα πνευματικά. Μόλις ὅμως πέσεις σὴν ἁμαρτία, ὁ Κύριος τὴν ἀποστρέφεται καὶ φεύγει μακριά της, ὅποτε μπαίνει μέσα της ὁ διάβολος καὶ τὴν μολύνει καὶ τὴν ἀσχημίζει τόσο, πού, ἂν ἦταν δυνατό νὰ τὴν ἔβλεπες, θὰ ἔφριπες καὶ θὰ τρώμαζες.

Τὸ τρίτο γιατρικὸ εἶναι ν' ἀποφεύγεις τὶς αἰτίες καὶ τοὺς τόπους τῆς ἁμαρτίας, δηλαδὴ τὰ τυχερὰ παιχνίδια, τὶς κακὲς παρέες, τὸν περίσσιο πλοῦτο, τὶς κοσμικὲς συγκεντρώσεις. Γενικά, νὰ μὴν πηγαίνεις ὅπουδήποτε μαζεύονται πολλοὶ καὶ ἄσμενοι ἄνθρωποι, γιατί ὁ νοῦς σου αἰχμαλωτίζεται ἀπὸ τ' ἁμαρτωλὰ λόγια καὶ θεάματα, πού συλλαμβάνουν οἱ αἰσθήσεις τῆς ἀκοῆς καὶ τῆς ὁράσεως. Ν' ἀπομακρύνεσαι ἀπὸ ἐπικίνδυνους καὶ ψυχοβλαβεῖς τόπους, κι ἔτσι οὔτε θὰ βλέπεις οὔτε θ' ἀκοῦς, μὰ οὔτε καὶ θὰ παρασύρεσαι νὰ μιλᾷς κι ἐσὺ γιὰ πράγματα ἄπρεπα. Ἀκόμα, νὰ μὴν τρώς οὔτε νὰ πίνεις περισσότερο ἀπ' ὅσο χρειάζεται τὸ σῶμα σου γιὰ νὰ συντηρηθεῖ. "Ὅποιος δὲν φυλάγεται ἀπ' ὅλα τοῦτα, νὰ ξέρει πῶς εἶναι κίολας γκρεμισμένος, καὶ νὰ θρηνεῖ τὸν ἑαυτό του σὰν νεκρό. Γιατὶ πῶς νὰ μὴν πέσει στὸν γκρεμὸ τῆς ἁμαρτίας ἕνας ἄνθρωπος ἀδύναμος, ὅταν τὸν σπρώχνει κάποιος ἄλλος, τὴ στιγμὴ πού καὶ μόνος του πέφτει πολλὰς φορές, χωρὶς τὴ συνέργεια τρίτου; Ἄλλωστε τὸ λέει καὶ ἡ παροιμία, πῶς «ὁ τόπος κάνει τὸν κλέφτη».

Τὸ τέταρτο γιατρικὸ εἶναι ἡ συχνὴ συμμετοχὴ στὰ μυστήρια τῆς Ἐξομολογήσεως καὶ τῆς Θείας Κοινωνίας. Αὐτὰ ἀποτελοῦν τὶς πιὸ μεγάλες εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, γιατί μᾶς θεραπεύουν ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες πού κάναμε καὶ μᾶς θωρακίζουν πνευματικά, ὥστε νὰ μὴν ἁμαρτήσουμε πάλι στὸ μέλλον.

Πέρα ἀπὸ τὴν τακτικὴ σου συμμετοχὴ στὰ θεῖα μυστήρια, ἂν παρουσιασεῖ ἕκτακτα σὴν ζωὴ σου κάποιο πρόβλημα, κάποια δυσκολία, κάποια πώση, κάποιο σκάνδαλο, τρέξε στὸν πνευματικό, γιατί τότε ἔχεις περισσότερη ἀνάγκη ἀπὸ χάρη καὶ δύναμη, ὥστε νὰ πολεμήσεις ἀντρειωμένα. Αὐτὴ τὴ χάρη καὶ τὴ δύναμη θὰ τὴ βρεῖς στα μυστήρια. Καὶ ἐπιπλέον, φανερώνοντας τὸ λογισμό σου στὸν πνευματικό, παίρνεις τὴν κατάλληλη συμβουλὴ γιὰ τὸ πρόβλημά σου.

Τὸ πέμπτο γιατρικὸ εἶναι νὰ πολεμᾷς τὴν ἀμέλεια, τὴν ραθυμία καὶ τὴν ὀκνηρία τὴν μητέρα ὄλων τῶν παθῶν. Ὁ ὀκνηρὸς ἄνθρωπος εἶναι σὰν ἓνα χωράφι κέρσο, γεμάτο ἀγκάθια καὶ τριβόλια. **Ἐσύ, λοιπόν, νὰ ἀρδεύεις καὶ νὰ καλλιεργεῖς τὴ νοπὴ γῆ τῆς ψυχῆς σου μὲ ἀγαθοὺς λογισμοὺς καὶ καλὰ ἔργα, γιὰ νὰ καρποφορεῖ σιτάρι χρήσιμο καὶ νὰ μὴ γεννάει βλαβερὰ ζιζάνια.** Πάντα ν' ἀσχολεῖσαι μὲ μιὰν ἐργασία, εἴτε σωματικὴ εἴτε διανοητικὴ, γιὰ νὰ μὴ σὲ βρῖσκει ὁ δαίμονας ἀργὸ καὶ σὲ πειράζει. Γιατὶ ὁ νοῦς μας εἶναι ἀεικίνητος καὶ γυρίζει ἀσταμάτητα σὰν τὸν τροχὸ τοῦ μύλου. Κι ἂν δὲν τοῦ βάλομε ἐμεῖς καρπὸ καλὸ γιὰ ν' ἀλέσει, τότε τοῦ βάσει ὁ ἐχθρὸς καλίκια καὶ τὸν καλάει, γιὰτὶ τὸν διεγείρει καὶ τὸν πυρώνει μὲ πονηροὺς λογισμοὺς, καὶ πιὸ πολὺ μὲ τὴν ἄσβεστη φλόγα τῆς πορνείας.

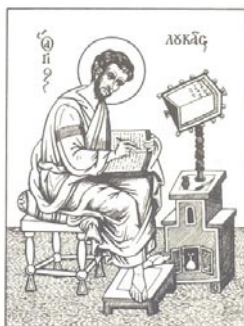
Πολέμα, λοιπόν, τὴν ὀκνηρία μ' ὅλες σου τὶς δυνάμεις. Κάθε πρωί, μόλις ξυπνήσεις νὰ σηκώνεσαι ἀμέσως ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Πρῶτη σου δουλειὰ ἄς εἶναι ἡ ἄμωμη προσευχὴ, ἡ γλυκύτερη παρηγοριὰ τοῦ πνεύματος. Αὐτὴ σὲ κάνει νὰ καταφρονεῖς μὲ εὐκολία τὰ πρόσκαιρα πράγματα, ν' ἀποκτᾷς βαθεῖα εὐλάβεια, νὰ παίρνεις θάρρος καὶ δύναμιν ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας. Μετὰ τὴν προσευχὴ, νὰ διαβάσεις τὴν Ἁγία Γραφὴ ἢ κάποιο ἄλλο πνευματικὸ βιβλίον, γιὰτὶ μὲ τὴν ψυχοφελῆ ἀνάγνωσιν φωτίζεται ὁ νοῦς καὶ κατανοεῖ τὴν ἀλήθεια. Ἔτσι ἀποκτᾷ πιά μὲ ἐπίγνωσιν τὴν εὐλάβεια, ὅποτε ὁ ἄνθρωπος γίνεται πιὸ ἄσπονδος ἐχθρὸς τῆς ἁμαρτίας καὶ πιὸ πρόθυμος φίλος τῆς ἀρετῆς.

Τὸ ἕκτο γιατρικὸ εἶναι νὰ ἐξετάσεις κἀθε βράδυ, πρὶν κοιμηθεῖς, πῶς πέρασε ἡ μέρα σου. Ἄν ἔπες σὴν παραμικρὴ ἁμαρτία, κλάψε καὶ μετανόησε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ζητώντας Του συγχώρησιν μὲ σταθερὴ καὶ εὐλικρινὴ ἀπόφασιν διορθώσεως. Καὶ ὅταν λούσεις τὸ σρῶμα σου μὲ τὰ δάκρυα τῆς μετάνοιας, σὰν τὸν προφήτη Δαβὶδ, τότε θὰ κοιμηθεῖς ἀναπαυτικότερα, τότε θ' ἀπολαύσεις ψυχικὴ γαλήνη καὶ πνευματικὴ ἀγαλλίασιν, ὅπως ὁμολόγησαν ὅτι ἐνωσαν μ' αὐτὸν τὸν τρόπο πολλοὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι.

Τὸ ἕβδομο καὶ τελευταῖο γιατρικὸ εἶναι νὰ μισήσεις ὁλότελα τὸν κόσμον καὶ τὴν ματαιότητά του καὶ νὰ μὴ βάσεις διόλου σὶδ νοῦ σου τῶν κοσμικῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἀνθρώπων τὰ λόγια. Αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτον πού πρέπει νὰ φυλάξῃ ὅποιος θέλει νὰ γίνῃ φίλος τοῦ Θεοῦ: τὸ νὰ γίνῃ

ἐχθρὸς τοῦ κόσμου. Γιατὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ δουλεύει κανεὶς σὲ δύο ἀφεντικά - «*κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι δούλος σὲ δύο κυρίους*» (Ματθ. 6:24). Ὁ Θεὸς εἶναι ἡ ἀκρότητα ὅλων τῶν ἀγαθῶν, ἐνῶ «*ὁ κόσμος ὅλος βρίσκεται σὴν ἐξουσία τοῦ διαβόλου*» (Α΄ Ἰω. 5:19). Ἄν λοιπὸν δὲν μισήσεις τελείως τὸν κόσμο, δηλαδὴ τὸ κοσμικὸ φρόνημα, δὲν μπορεῖς νὰ προκόψεις σὴν ἀρετῇ, μιὰ καὶ δὲν μπορεῖς νὰ εἶσαι φιλόκοσμος μαζὶ καὶ φιλόθεος ἢ φιλόχρυσος καὶ φιλόχριστος.

Βλ. “ Πῶς θὰ σωθοῦμε ” ἔκδ. Ἱ.Μονῆς Παρακλήτου

Περὶ Πλάνης

Στάρετς Μακαρίου τῆς Ὀπινα
(1788-1860)

Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ παραδεχόμαστε τὰ ὄνειρά μας σὰν θεῖες ἀποκαλύψεις. Πρῶτα-πρῶτα αὐτὸ μᾶς ὀδηγεῖ στὴν οἴση. Σκέψου νηφάλια: Εἶναι ποτὲ δυνατὸ νὰ δέχονται θεῖες ἀποκαλύψεις μιὰ καρδιὰ κι ἓνας νοῦς, ποὺ βρίσκονται ὀλοκληρωτικὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τόσων ἄγριων παθῶν; Μιὰ τέτοια παραδοχὴ δὲν προδίδει ἀπαράδεκτη αὐτοπεποίθησι στὴν πνευματικὴ ὑπεροχὴ σου; Ποιός, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ θεωρήσει τὸν ἑαυτό του ἄξιο ἐνὸς τέτοιου χαρίσματος;

Ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ φτάσει γρήγορα καὶ ἄκαιρα σὲ πνευματικὲς κορυφές, καὶ ξεκινάει μὲ τὴν πρόθεσι νὰ δεῖ ὄραματα καὶ ἄλλα παρόμοια, προκαλεῖ τὴν ὀργὴν τοῦ Θεοῦ.

Δὲν ἔχουμε δικαίωμα νὰ χρησιμοποιοῦμε τὴ δόξα καὶ τὶς δωρεές ποὺ πηγάζουν ἀπὸ τὸ Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ νὰ ἱκανοποιοῦμε κενόδοξες καὶ ἐπιπόλαιες ἐπιδιώξεις μας. Δὲν μπορούμε οὔτε νὰ σκεφτοῦμε κάτι τέτοιο, ἂν δὲν ἔχουμε πρῶτα ὑπομονητικὰ ὑποτάξει τὰ πάθη μας.

* * *

Κράτα τὴ συνείδησή σου σὲ συνεχὴ ἐγρήγορη καὶ διαύγεια. Ἡ συνείδησι εἶναι φωνὴ τοῦ Θεοῦ. Μὴ ζητᾶς καὶ μὴν περιμένεις εἰδικὲς παρηγορίες ἀπὸ τὴν προσευχὴ. Ἄφησε τὸ θέμα στὸ Θεό. Ἐκεῖνος μόνον γνωρίζει ἂν πρέπει, πότε καὶ πῶς νὰ σοῦ τὶς δώσει.

Πρέπει νὰ σοῦ ἐπαναλάβω γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ:

Εἶναι ἐντελῶς πλανημένη ἢ τόσο ἐπιπόλαιη πεποίθησι σου ὅτι τὸ αἶσθημα τῆς προσευχῆς ἀποτελεῖ σημεῖο εἰδικῆς χάριτος. Κάθε ἄλλο. Δὲν πρόκειται παρὰ γιὰ δαιμονικὴ πλεκτάνη! Μὴ δίνεις σημασίαν σὲ τέτοια φαινόμενα. Καὶ μὴ βγάζεις βιαστικὰ συμπεράσματα.

Θὰ προσπαθήσω ἐπίσης νὰ σὲ διαφωτίσω γύρω ἀπὸ τοὺς λεπτοὺς καὶ δυσδιάκριτους πειρασμοὺς, πὺ ὁδηγοῦν ἀνθρώπους σὰν κι ἐσένα στὸ σημεῖο νὰ νομίζουν, οὔτε λίγο οὔτε πολὺ, ὅτι βλέπουν θεόσταλτα ὄραματα, καὶ ἔρχονται μέσ' ἀπ' αὐτὰ σ' ἐπαφὴ μὲ τὴν ὑπέρτατη καὶ ἀνέκφραστη Ἀλήθεια. Καὶ μιὰ πὺ τὸ ἔφερε ὁ λόγος, ἐσὺ ὁ ἴδιος ἀνέφερες τὶς ὑποψίες σου, ὅτι ἔχεις μπλεχτεῖ στὰ δίχτυα τοῦ ἐχθροῦ. Ἄν εἶχες μελετήσῃ τοὺς Πατέρες, ἢ ἀμφιβολία σου θὰ μεταβαλλόταν σὲ βεβαιότητα.

* * *

Ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος πολὺ σωστὰ βεβαιώνει πὺς κανένα δαιμόνιο δὲν μπορεῖ νὰ μεταμορφωθεῖ σὲ Χριστό. Μπορεῖ εὐκόλα ὁμως, παίρνοντας ὅποιαδήποτε μορφή, νὰ πείσει τὸν ἄπειρο καὶ εὐπιστο ἀρχάριο ὅτι βλέπει μπροστὰ του τὸν Χριστό. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἔχει συμβεῖ καὶ στὴν περίπτωσή σου, στὸ περιστατικὸ μὲ τὴ Θεοτόκο. Ἀλλὰ, ὄντας κενόδοξος καὶ τυφλωμένος ἀπὸ τὴν ἀμαρτία, δὲν μόρεσες νὰ διακρίνεις τὴν ἀπάτη.

Ὁ ἅγιος Βαρσανούφιος λέει ἀκόμα πὺς ὁ διάβολος εἶναι ἀνίκανος νὰ ἐπικαλεσεῖ τὸν Τίμιο Σταυρό. Τὶ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας σ' ἓνα τροπάριο; «Ὅπλον ἀήτητον, Χριστέ, τὸν Σταυρόν Σου ἡμῖν δέδωκας, καὶ ἐν τούτῳ νικῶμεν τὰς προσβολὰς τοῦ ἀλλοτριίου». Καὶ σ' ἓνα ἄλλο: «Οἱ τῷ Σταυρῷ τειχιζόμενοι, τῷ ἐχθρῷ ἀνπιτασσόμεθα, μὴ δειλιῶντες τὰς αὐτοῦ μεθοδείας καὶ ἐνέδρας ὁ γάρ ὑπερήφανος κατήργηται καὶ καταπεπάτηται τῇ δυνάμει τοῦ ἐν ξύλῳ προσπαγέντος Χριστοῦ». Φρίπτουν καὶ τρέμουν ἀπὸ φόβο, πληγνόμενοι καὶ κατακαίγονται τὰ δαιμόνια στὴ θεὰ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, πὺ ἀποτελεῖ τὸ τρόπαιο τῆς νίκης τοῦ Χριστοῦ ἐναντίον τους. Ἐπομένως τὸ ὄραμά σου μὲ τὸ μιτροπολίτη, πὺ κρατοῦσε στὰ χέρια Εὐαγγέλιο καὶ Σταυρό, καὶ μὲ τὴ στρατιὰ τῶν δαιμόνων, πὺ ἄρπαξαν τὸ κεφάλι σου καὶ σχημάτισαν μ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ μπροστὰ στὰ πόδια τοῦ ἀρχιερέα, δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ δαιμονικὴ ἀπάτη. Ὁ διάβολος, ὅπως εἶπα, φοβᾶται τὸ Σταυρό. Ἀλλὰ, γιὰ τὶς ἀμαρτίες καὶ τὴν ὑπερηφάνειά σου, ὁ Θεὸς τὸν ἄφησε νὰ κυριεύει τὴ φαντασία σου, καί, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα ἔκανε κάποιο ἄλλο σχῆμα, σ' ἔπεισε πὺς ἦταν τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ. Ὅλ' αὐτὰ τὰ κάνει γιὰ νὰ ἐπιτείνει τὴ σύγχυσή σου.

Τὸ ἴδιο ἰσχύει καὶ γιὰ τὸ φαινόμενο πού παρατηρεῖται ὅταν προσεύχεσαι: Οἱ δαίμονες ἐπαναλαμβάνουν χλευαστικά μετὰ ἀπὸ σένα τὰ λόγια τῆς προσευχῆς. Εἶναι κι αὐτὸ ἀπάτη. Πολλοὶ Πατέρες διευκρινίζουν ὅτι οἱ δαίμονες δὲν μποροῦν νὰ προσφέρουν τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού, σύμφωνα μὲ τὸν ἅγιο Ἰωάννη τῆς Κλίμακος, εἶναι ἓνα πανίσχυρο ὄπλο ἐναντίον τους. Νὰ εἶσαι ἐπομένως βέβαιος ὅτι, σὲ τέτοιες περιπτώσεις, δὲν δημιουργοῦν παρὰ συγκεχυμένους θορύβους, σὰν ψιθύρους, κάνοντάς σε νὰ πιστέψεις πὼς οἱ θόρυβοι αὐτοὶ εἶναι τὰ λόγια τῆς προσευχῆς σου. Θέλουν ἔτσι νὰ σοῦ δείξουν ὅτι δὲν φοβοῦνται τίποτα. Εἶναι ψέμα.

Γενικὰ οἱ Πατέρες ἐπιμένουν ὅτι σχήματα, χρώματα, φῶτα, μελωδίες καὶ ὁσμές -εἴτε εὐχάριστα εἴτε δυσάρεστα εἶναι ὅλ' αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀπάτες, πού πλέκει ὁ πονηρός.

* * *

Ἡ δευτέρη παγίδα σοῦ σπήθηκε τότε πού, κουρασμένος ἀπὸ τὰ δαιμονικά τεχνάσματα, πήρες τὴν ἄμαξά σου καὶ κίνησες γιὰ μιὰν ἄσκοπη βόλτα. Τότε σκέφτηκες μὲ μελαγχολία ὅτι τὸ κακὸ κυριαρχοῦσε σπὴ ζωὴ σου, καὶ πόθησες νὰ συμφιλιωθεῖς μὲ ὅλους ὅσοι σὲ εἶχαν ἀδικήσει ἢ σ' ἐχθρεύονταν. Ξαφνικὰ ἔνωσες ἓνα κύμα γλυκειᾶς χαρᾶς νὰ πλημμυρίζει τὸ σπῆθος σου. Ἄπειρος καθὼς εἶσαι, πίστεψες πὼς κι αὐτὴ ἦταν ἐπίσκεψη τῆς χάριτος, ὄχι πειρασμός.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο σύντομα μπλέχτηκες τόσο πολὺ στὰ δίχτυα τοῦ πονηροῦ, ὥστε ἔφτασες στὰ πρόθυρα τῆς τρέλλας. Σκέφτομαι πὼς ὁ πολυεὐσπλαχνος Θεὸς σὲ φύλαξε ἀπὸ τὴν ὀλοκληρωτικὴ ψυχοδιανοητικὴ κατάρρευση, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ πλανήθηκες ὄχι ἀπὸ κακὴ προαίρεση ἀλλ' ἀπὸ ἔλλειψη πείρας.

Στὸν ἑβδομο λόγο του ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος γράφει: «Ὅταν ἔρχεται σπὴν ψυχὴ σου χαρὰ, νὰ τὴν διώχνεις μὲ τὸ κέρι τῆς ταπεινοφροσύνης. Μὴν τυχόν, γιὰ τὴν ἀναξιότητά σου, αὐτὴ ἢ χαρὰ ἀποδειχθεῖ πειρασμός, καὶ σὲ κάνει νὰ πάρεις τὸ λύκο γιὰ βοσκό». Ἐσύ, μόνιμα παίρνεις τὸν λύκο γιὰ βοσκό. Αὐτὸ συμβαίνει ἀκόμα καὶ τότε πού ἡ βεβαιότητά σου γιὰ τὴ θεϊκὴ προέλευση τῆς ἐμπειρίας εἶναι ἀκλόνητη. Τότε, λ.χ., πού, ἐνῶ μελετοῦσες ἓνα κείμενο, ἔνωσες μιὰ ὄψη στὸν ὦμο σου, καὶ ἀμέσως βυθίστηκες μέσα σὲ ὀρμητικὰ κύματα ἀπερίγραπτης χαρᾶς.

Ὁ ἀπόστολος λέει ὅτι ἡ γνήσια πνευματικὴ χαρὰ εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς σπάνιους καρποὺς τοῦ Πνεύματος. Στὴν κοπιαστικὴ ἀνοδικὴ πορεία μας πρὸς τὴν κατὰ χάριν τελειότητα, ἡ χαρὰ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες πνευματικὲς κορυφές πού κατακοῦμε. Πρέπει πρῶτα νὰ νικήσουμε τὶς ἁμαρτωλές συνήθειες καὶ τοὺς πονηροὺς λογισμοὺς, νὰ ὑποτάξουμε τὰ πάθη καὶ νὰ πλησιάσουμε πιά στὴν ὁλοκλήρωση τῆς συμφιλιώσεώς μας μὲ τὸ Θεό, ἀπὸ τὸν Ὅποῖο μᾶς χωρίζει ἡ ἁμαρτία. Ἄρα, στὴ συγκεκριμένη περίπτωσή σου, δὲν μπορεῖς νὰ ὑποστηρίξεις ὅτι κάθε ἐπίσκεψη χαρᾶς, ὅσο γλυκεῖα κι ἂν εἶναι, προέρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανό, ἢ ὅτι ἐσὺ προγεύεσαι κίολας τὰ οὐράνια ἀγαθὰ.

Ὅσο προοδεύεις στὴν προσευχὴ καὶ ὅσο ἐντυφᾶς σὲ πνευματικὰ μελετήματα, ὁ πονηρὸς ἐντείνει τὸν πόλεμό του ἐναντίον σου, ἐπινοώντας ὄλο καὶ πιὸ ἔξυπνα τεχνάσματα γιὰ νὰ σ' ἐξαπατήσει.

Λές ὅτι τώρα τελευταῖα αἰσθάνεσαι συχνὰ τὴν παρουσία τοῦ Κυρίου μας μέσα στὸ δωμάτιό σου. Καὶ τότε δονεῖσαι ἀπὸ βαθιὰ συγκίνηση, γεμίζεις μὲ ἀνεκλάλητη ἀγαλλίαση καὶ νιώθεις τὴν ἰσχυρὴ παρόρμηση νὰ πέσεις στὸ πάτωμα καὶ νὰ Τὸν προσκυνήσεις. Οἱ περιγραφές σου μοῦ δείχνουν ὅτι Τὸν «βλέπεις» μὲ ὑλική, σωματικὴ μορφή μέσα στὸ δωμάτιο. Τρομερὰ ἐπικίνδυνη πλάνη!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὸν φύλακα ἄγγελό σου ἢ τοὺς ἁγίους, πού λές ὅτι βλέπεις κάθε τόσο καὶ ὅτι ἐπικοινωνεῖς μαζί τους.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος γράφει πὼς ὁ σατανὰς μπορεῖ νὰ μετασχηματίζεται σὲ ἄγγελο φωτός. Καὶ τὸ κάνει γιὰ νὰ μπερδεύει καὶ νὰ πλανεῦει τοὺς ἄπειρους.

Οἱ Πατέρες μὲ ἔμφαση συμβουλεύουν τοὺς ἀρχάριους νὰ μὴ δίνουν πίστι σὲ τέτοιες ἐμφανίσεις. «Τὸ αὐτεξούσιο τῶν ἀνθρώπων», γράφει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης, «εὐκόλα κλίνει σὲ κοινωνία μὲ τοὺς δαίμονες, καὶ μάλιστα τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων πού δὲν ἔχουν πείρα. Γιατὶ κοντὰ στοὺς ἀρχάριους περιφέρονται οἱ δαίμονες, ἐτοιμάζοντας παγίδες λογισμῶν καὶ λάκκους πώσεων καὶ ὄλεθρο διαμέσου φαντασιῶν... Ἐσὺ λοιπόν, ἂν θές νὰ εἶσαι μαζί μὲ τὸ Θεό, ποτὲ νὰ μὴν παραδεχθεῖς ὅ,τι κι ἂν δεῖς, αἰσθητὸ ἢ νοερό, ἐξωτερικὰ ἢ ἐσωτερικὰ, ὀπασία Χριστοῦ ἢ ἀγγέλου ἢ ἁγίου ἢ φῶς ἢ σκῆμα... Πρόσεχε μὴ συγκατατεθεῖς καὶ πιστέψεις ἀμέσως κάτι, ἃς εἶναι καὶ ἀγαθό, προτοῦ τὸ ἐξετάσεις πολὺ καὶ ρωτήσεις Πατέρες ἔμπειρους, γιὰ νὰ μὴ βλαφθεῖς. Σ' αὐτὸ τὸ πράγμα νὰ εἶσαι διστακτικὸς, κρατώντας πάντοτε τὸ νοῦ σου ἄδειο

ἀπὸ κάθε χρῶμα, κάθε μορφή, κάθε σχῆμα. Πολλὲς φορές κάτι πού ἔστειλε ὁ Θεὸς γιὰ δοκιμὴ, πολλοὺς τοὺς ἔβλαψε. Γιατὶ ὁ Κύριός μας θέλει νὰ δοκιμάζει τὸ αὐτεξούσιό μας, πρὸς τὰ πού κλίνει. Ἐκεῖνος πού εἶδε κάτι μὲ τὴ διάνοια ἢ μὲ τὴν αἴσθησή του, ἀκόμα κι ἂν προέρχεται ἀπὸ τὸν Θεό, καὶ τὸ δεχτεῖ χωρὶς τὴ γνώμη τῶν ἐμπειρῶν, εὐκόλα πέφτει ἢ θὰ πέσει σὲ πλάνη σὰν εὐπιστος».

Ὑποστηρίζεις ἀκόμα πὼς μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως μπορεῖς τώρα νὰ δεῖς τὸν Κύριο «καθεζόμενον ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς». Μὴν ἀποδέχεσαι οὔτε αὐτὴ τὴν ὄραση. Ἡ θεωρία τῆς δόξας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ προσφέρεται σὰν δωρεὰ μόνο σ' ἐκείνους πού κατόρθωσαν νὰ ὑποτάξουν ὅλα τὰ πάθη καὶ νὰ φθάσουν στὴν πλήρη καθαρότητα τῆς καρδιάς. Τὸ ξέρεις καλὰ ὅτι «οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται» (Ματθ. 5,8).

* * *

Μοῦ γράφεις ὅτι πολὺ σὲ στενοχωρεῖ ἡ ἀκαρπία τῶν προσευχῶν σου. Πρόσεξε: Ὁ πόθος αἰσθητῆς παρηγορίας ἢ φανερῶν καρπῶν ἢ ἀκόμη καὶ θείων ἀποκαλύψεων στὴν προσευχή, εἶναι ἐπίσης ἓνα βέβαιο σημάδι ὑπερφηφάνειας. Νὰ προσεύχεσαι πολὺ ταπεινά, πολὺ ἀπλά, ποθώντας μόνο τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν σου καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου, καὶ πιστεύοντας πὼς ὁ Θεὸς θὰ σ' ἐλεήσει, ὅπως ἐλέησε τὸν τελώνη.

* * *

Στὴν ἐρώτησή σου, «Πὼς εἶναι δυνατὸν ὁ ἐχθρὸς νὰ προκαλεῖ μιὰν ὑπέροχη, οὐράνια εὐωδία σ' ἓνα ἱερὸ τόπο;», ἀπαντῶ πὼς αὐτὸ παραχωρεῖται μερικές φορές ἐξαιτίας τῆς κενοδοξίας, τοῦ αὐτοθαυμασμοῦ καὶ τῆς ὑπερφηφάνειας τοῦ ἀνθρώπου. Κάθε εἶδους δαιμονικοὶ πειρασμοὶ καὶ ἀπάτες μποροῦν νὰ ἐπιπέσουν σ' ἓνα τέτοιον ἄνθρωπο καὶ νὰ τὸν ταλαιπωρήσουν, ἀφοῦ, ἀντὶ νὰ ἴκετεύει μὲ ταπεινώση καὶ συντριβὴ τὸ Θεὸ γιὰ συγχώρηση καὶ ἔλεος, ζητᾷ παρηγορίες χαρισματικὰ σημεῖα καὶ ἀνώτερες πνευματικὲς δωρεές.

Βλ. “ Γερροντικὸν Περὶ ὄνειρων καὶ ὁραμάτων ” Ἔκδ. Ἱ. Κοινοβίου Ὁσ. Νικοδήμου -Γουμένισσα 1998.

Περὶ τοῦ Μυστηρίου τῆς Μετανοίας καὶ Ἐξομολογήσεως

Ἡ ἐξομολόγησις εἶναι τόσο ἀναγκαία γιὰ κάθε χριστιανό, ὅσο καὶ τὸ Βάπτισμα. Γιατὶ τὸ Βάπτισμα μᾶς καθαρίζει ἀπὸ τὶς προηγούμενες ἁμαρτίες μας, ἐνῶ ἡ Ἐξομολόγησις ἀπὸ ὅσες διαπράττουμε μετὰ τὸ βάπτισμα. Χωρὶς τὸ Βάπτισμα δὲν μπορούμε νὰ κοινωνήσουμε τὰ ἄχραντα Μυστήρια τοῦ Κυρίου. Δὲν μπορούμε ἐπίσης νὰ κοινωνήσουμε, ἂν δὲν ἐξομολογηθῶμε τὶς ἁμαρτίες μας, ἀφοῦ αὐτὲς σὰν ἓνα τεῖχος μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὸν Θεό.

Ἡ ἁμαρτία εἶναι ἀρρώστια τῆς ψυχῆς, ποὺ ἂν μείνει ἀθεράπευτη, ὁδηγεῖ στὸν πνευματικὸ θάνατο, στὸν αἰώνιο, δηλαδή, χωρισμὸ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸν Θεό. Τὶ κάνουμε ὅταν ἀσθενεῖ τὸ σῶμα μας; Ἐπισκεπτόμαστε χωρὶς καθυστέρηση τὸ γιατρό, στὸν ὁποῖο ἀποκαλύπτουμε τὶς πληγές μας καὶ περιγράφουμε μὲ ἀκρίβεια ὅλα τὰ συμπτώματά μας. Ἐκεῖνος τότε μᾶς χορηγεῖ τὰ κατάλληλα φάρμακα καὶ τὶς ἰατρικὲς ὁδηγίες ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ θεραπευθῶμε.

Κατὰ ἀνάλογο συμβαίνει ὅταν ἀσθενεῖ ἡ ψυχὴ μας καὶ ποθοῦμε νὰ ἀνακτήσουμε τὴν πνευματικὴ μας ὑγεία. Προσερχόμαστε στὴν Ἐκκλησία ποὺ εἶναι ἓνα πνευματικὸ θεραπευτήριον. Ἐκεῖ ἀναζητοῦμε τὸν πνευματικὸ, στὸν ὁποῖο δίχως ντροπὴ ὁμολογοῦμε ὅλες τὶς ἁμαρτίες ποὺ τραυμάτισαν τὴν ψυχὴ μας. Στὴ συνέχεια ἐκεῖνος θὰ μᾶς διαβάσει τὴ συγχωρητικὴ εὐχὴ καὶ θὰ μᾶς ἀπευθύνει τὶς ἀρμόζουσες συμβουλές γιὰ τὴν εὐδόση τῆς πνευματικῆς μας πορείας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ φιλόθεος Χριστός, ὁ Ὅποιος εἶναι παρὼν σὲ ὅλη τὴ διάρκειά τῆς Ἐξομολογήσεως, μᾶς χορηγεῖ τὴν ἄφεση τῶν ἁμαρτιῶν καὶ μᾶς ὑποδεικνύει τὸ δρόμον ποὺ πρέπει νὰ ἀκολουθήσουμε γιὰ νὰ ἀπαλλαγῶμε ὀριστικὰ ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τῆς ἁμαρτίας.

Πρῶτον βῆμα γιὰ τὴν ἐξομολόγησίν μας εἶναι ἡ συναίσθησις τῶν ἁμαρτιῶν μας. Εἶναι ἓνα δῶρον τοῦ Θεοῦ ποὺ χαρίζεται σὲ ὅσους τὸ ζητοῦν μὲ τὴν προσευχὴ καὶ τὸ ἐπιδιώκουν μὲ τὴ γενναία καὶ τίμια βυθοσκόπησι τοῦ ἑαυτοῦ τους.

Στὸ δύσκολο ἐγχείρημα τῆς αὐτοκριτικῆς θέλουν νὰ σὲ βοηθήσουν τὰ παρακάτω ἐρωτήματα, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν στὶς σχέσεις μας:

α) **μὲ τὸν Θεό,** β) **μὲ τὸν πλησίον** καὶ γ) **μὲ τὸν ἑαυτό μας.**

Α'. Ἐσὺ καὶ ὁ Θεὸς

* Πιστεύεις ὀλόψυχα στὸν Τριαδικὸ Θεό, τὸν Πατέρα, τὸν Υἱὸ καὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ στὴν Ὁρθόδοξη διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας μας;

* Ἐμπιστεύεσαι ἀκλόνητα τὸν ἑαυτό σου στὴν πατρικὴ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ ἢ μήπως στὶς δυσάρεστες περιστάσεις ὀλιγοπιστεῖς, γογγύζεις καὶ ἀπελπίζεσαι;

* Ὁμολογεῖς μὲ παρρησία τὴν πίστη σου, ὅταν οἱ περιστάσεις τὸ ἀπαιτοῦν ἢ μήπως ντρέπεσαι νὰ κάνεις ἀκόμα καὶ τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ ὅταν λ.χ. περνᾷς ἔξω ἀπὸ κάποιον ναό;

* Μήπως ἀσχολήθηκες ποτὲ μὲ τὸν ἀποκρυφισμό, (μάγους, μέντιουμ, ἀστρολόγους, ὑπνωτιστές, πνευματιστές, χαρτορίχτριες, καφετζούδες, κ.ἄ.) ἢ ἀναμίχθηκες σὲ παραθρησκευτικὲς ὁμάδες (σχολὲς γιόγκα καὶ διαλογισμοῦ, γνωστικὲς ἢ θεοσοφικὲς σχολές, Βουδισμό, Ἰνδουισμό κ.ἄ.) ;

* Μήπως πιστεύεις στὴν τύχη καὶ στὰ ὄνειρα ἢ ἀσχολεῖσαι μὲ τὸ ξεμάτιασμα καὶ δίνεις σημασία στὶς διάφορες προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες (π.χ. «τὸ 13 εἶναι γρουσουζικός ἀριθμός», «τὸ πέταλο φέρνει γούρι» κ.λ.π.) ;

* Προσεύχεσαι τακτικὰ καὶ προσεκτικὰ στὸ σπίτι σου (πρωί, βράδυ, πρὶν καὶ μετὰ τὰ γεύματα) ἢ στὴν Ἐκκλησία (κάθε Κυριακὴ καὶ τὶς μεγάλες γιορτές), εὐγνωμονώντας πρωτίστως τὸν Θεὸ γιὰ τὶς ποικίλες, φανερὲς καὶ ἀφανεῖς εὐεργεσίες Του;

* Μελετᾷς καθημερινὰ τὴν Ἁγία Γραφή καὶ ἄλλα ψυχοφελῆ βιβλία;

* Νηστεύεις, ἂν δὲν ὑπάρχουν σοβαροὶ λόγοι ὑγείας, τὴν Τετάρτη καὶ τὴν Παρασκευὴ καὶ τὶς ἄλλες περιόδους τῶν Νηστειῶν;

* Προσέρχεσαι τακτικὰ στὸ Μυστήριον τῆς θείας Κοινωνίας, ὕστερα ἀπὸ τὴν κατάλληλη προετοιμασία καὶ τὴν ἔγκριση τοῦ πνευματικοῦ σου;

* Μήπως βλαστημᾷς τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας ἢ τῶν Ἁγίων μας;

- * Μήπως ὀρκίζεσαι χωρὶς λόγο ἢ ἀθέτησες τυχὸν ὄρκο ἢ ὑπόσχεσή σου στὸν Θεό;
- * Μήπως ἄκουσες ἄλλους νὰ βλασφημοῦν καὶ δὲν διαμαρτυρήθηκες, ἀλλὰ στάθηκες ἀπαθής;
- * Μήπως μίλησες μὲ ἀσέβεια γιὰ τὰ θέματα τῆς Θρησκείας ἢ κοροΐδευσες πρόσωπα καὶ πράγματα τῆς Ἐκκλησίας;
- * Πηγαίνεις κάθε Κυριακὴ πρωτὶ στὴν Ἐκκλησία ἢ ἀπουσιάζεις χωρὶς νὰ ὑπάρχει σοβαρώτατος λόγος;
- * Μήπως ἐργάζεσαι τὴν Κυριακὴ χωρὶς νὰ ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος, ἢ ταξιδεύεις τὸ πρωτὶ τῆς Κυριακῆς;
- * Ἔχεις στὸ σπίτι σου εἰκονοστάσι ἢ ντρέπεσαι νὰ κρεμάσης εἰκόνα στὸ σπίτι;
- * Ἀγαπᾶς, εὐγνωμονεῖς καὶ δοξάζεις πάνω ἀπ' ὅλα τὸ Θεό;

Β'. Ἐσὺ καὶ ὁ συνάνθρωπος

- * Δείχνεις ἔμπακτα τὴν ἀγάπη σου στὸν πλησίον, ἰδιαίτερα σὲ ὄσους ὑποφέρουν ἢ ἔχουν ἀνάγκη (ἀσθενεῖς, πτωχοὺς, φυλακισμένους, ἀνεργούς, ὀρφανά, ἠλικιωμένους κ.ἄ.);
- * Συγχωρεῖς ὄσους σὲ ἔβλαψαν ἢ μήπως κρατᾶς μέ-σα σου ἔχθρα καὶ ἀντιπάθεια; Εἶσαι πρόθυμος νὰ ζητήσεις «συγγνώμην» ἀπὸ τὸν πλησίον γιὰ τυχὸν σφάλματά σου;
- * Μήπως θεληματικὰ ἢ ἀθέλητα διέπραξες φόνο ἢ μὲ τὴ συμπεριφορὰ σου βοήθησες στὴν ἐκτέλεση μιᾶς τέτοιας πράξεως; Ἡ ἔκτρωση εἶναι φόνος.
- * Μήπως ἔχεις τὸ ἐλάττωμα
 - Νὰ λῆς ψέματα;
 - Νὰ κατακρίνεις;
 - Νὰ συκοφαντεῖς;
 - Νὰ κολακεύεις;
 - Νὰ καταριέσαι;
 - Νὰ ὀργίζεσαι καὶ νὰ βρίζεις;
 - Νὰ εἰρωνεύεσαι καὶ νὰ χλευάζεις;

--Νὰ διαπληκτίζεσαι καὶ νὰ χειροδικεῖς;

--Νὰ «στέλνεις» τοὺς ἄλλους «σὸ διάβολο» ἢ νὰ μουτζώνεις;

--Νὰ εἶσαι περιέργος;

* Μήπως φθονεῖς τὴν εὐτυχία ἢ ζηλεύεις τὰ ἀγαθὰ τοῦ πλησίον σου; Ἦ μήπως, πάλι, χαίρεσαι στὶς συμφορὰς του;

* Μήπως εἶσαι καχύποπος καὶ δίνεις πίστη στὶς ὑπόνοιές σου γιὰ τοὺς ἄλλους;

* Μήπως κλέβεις ἢ συνεργάστηκες ποτὲ σὲ κλοπὴ ἢ δέχτηκες ἐν γνώσει σου κλεμμένα πράγματα;

* Δείχνεις εὐγνωμοσύνη στοὺς εὐεργέτες σου ἢ μήπως ἀνταποδίδεις ἀχαριστία γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σοῦ ἔκαναν;

* Μήπως μὲ τοὺς λόγους καὶ τὴ συμπεριφορὰ σου σκανδαλίζεις τὸν πλησίον σου ἢ τὸν ἐξωθεῖς στὴν ἁμαρτία;

* Μήπως ἀσχολεῖσαι μὲ τὴν προσωπική, οἰκογενειακὴ ἢ ἐπαγγελματικὴ ζωὴ τῶν ἄλλων καὶ ἐπεμβαίνεις ἀδιάκριτα, προκαλώντας διάφορα προβλήματα;

* Μήπως διακινεῖς ναρκωτικὲς οὐσίες ἢ μὲ ὅποιονδήποτε τρόπο ὀδήγησες ἄλλους στὴ χρῆση τους;

* Μήπως συνηθίζεις νὰ διαδίδεις πληροφορίες ἢ μυστικὰ τῶν ἄλλων, δημιουργώντας ἔτσι διαμάχες στὶς σχέσεις τῶν συνανθρώπων σου;

* Σέβεσαι τοὺς μεγαλύτερους καὶ μάλιστα τοὺς ἱερεῖς;

Βλέπεις καὶ σέβεσαι κάθε συνάνθρωπό σου σὰν πλάσμα καὶ παιδί τοῦ Θεοῦ;

Στὸ ἐπάγγελμα

* Μήπως ἡ συνείδησί σου σὲ ἐλέγχει γιὰ ἀπάτη, νοθεΐα, αἰσχροκέρδεια, κατάχρηση, τοκογλυφία, δωροδοκία, ἀπόκρυψη ἐμπορευμάτων κ.λ.π. ;

* Μήπως στὶς συναλλαγές σου σὲ διακρίνει ἀνειλικρίνεια, ἀνεντιμότητα ἢ δολιότητα;

* Μήπως κακομεταχειρίζεσαι, ἐκμεταλλεύεσαι ἢ ἀδικεῖς τοὺς ἐργάτες, ὑπαλλήλους ἢ ὑφισταμένους σου;

Στὴν οἰκογένεια

* Δείχνεις σεβασμό, ἀγάπη καὶ τιμὴ πρὸς τοὺς γονεῖς σου ἢ μήπως συμπεριφέρεσαι μὲ ἀυθάρδεια, σκληρότητα καὶ περιφρόνηση; Ἴδιαίτερα, τοὺς συμπαραστέκεσαι στὰ γηρατειά τους;

* Ἡ συμπεριφορά σου στὸ σπίτι διαπνέεται ἀπὸ πνεῦμα θυσίας, ἀγάπης, καλοσύνης, ἀλληλοκατανόησης, ὑποχωρητικότητας καὶ ὑπομονῆς; Μήπως μὲ τὴν ἐρειστικότητα, τὸ πείσμα ἢ τὶς παράλογες καὶ ἐγωϊστικὲς ἀπαιτήσεις σου διαταράσσεις τὴν οἰκογενειακὴ γαλήνη καὶ ἀτμόσφαιρα;

Ὡς σύζυγοι:

* Ἀποδέχεστε τὴ συζυγία ὡς εὐλογία Θεοῦ καὶ ἀγωνίζεσθε καθημερινὰ γιὰ τὴν τελείωση καὶ ὀλοκλήρωση τῆς μεταξύ σας ἀγάπης, ὥστε νὰ μὴ διασπᾶται αὐτὴ ἀπὸ καμιὰ ἄλλη γήινη ἀγάπη (πρὸς τοὺς γονεῖς, τὰ παιδιά, τοὺς συγγενεῖς, τὸ ἐπάγγελμα κ.ἄ.) ;

* Τιμᾶτε καὶ ἀγαπᾶτε ὁ ἓνας τοὺς γονεῖς καὶ συγγενεῖς τοῦ ἄλλου;

* Διαφυλάσσετε τὴν ἀμοιβαία πίστη καὶ ἀφοσίωση;

* Μήπως ἀποφεύγετε μὲ διάφορα μέσα τὴν τεκνογονία;

* Μήπως κάνατε ἔκτρωση ἢ γίνατε ἠθικοὶ αὐτουργοὶ στὴ διάπραξη ἑνὸς τέτοιου ἐγκλήματος;

* Μήπως διατηροῦσατε προγαμιαῖες σχέσεις;

* Μήπως ἔπεσες στὸ ἀμάρτημα τῆς πορνείας ἢ τῆς μοιχείας, ἢ μήπως ἔχεις σχέσεις ἀμαρτωλῆς μὲ ἄλλο πρόσωπο καὶ καταπατᾷς τὴ συζυγικὴ πίστη;

Ὡς γονεῖς:

* Προσεύχεστε θερμὰ γιὰ τὴν προκοπὴ τῶν παιδιῶν σας;

* Ἡ ζωὴ σας ἀποτελεῖ καλὸ παράδειγμα γιὰ τὰ παιδιά σας;

* Μήπως ἐνδιαφέρεστε μόνο γιὰ τὴν κατὰ κόσμον πρόδοτό τους; Δείχνετε ἰδιαίτερη φροντίδα γιὰ τὴ χριστιανικὴ ἀγωγή τους, ἀφιερώνοντάς γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ τὸν ἀνάλογο χρόνο, ἄλλοτε συμβουλευόντάς καὶ συζητώντάς μαζί τους, ἄλλοτε ἐμπνέοντάς μὲ τὴ συ-νέπεια τῆς χριστιανικῆς σας ζωῆς καὶ ἄλλοτε

παρακολουθώντας διακριτικά τὰ ἀναγνώσματά τους, τοὺς τρόπους ψυχαγωγίας τους καὶ τὶς παρέες τους;

* Μήπως κάνετε διακρίσεις μεταξὺ τῶν παιδιῶν σας ἢ δὲν ὑπῆρξατε δίκαιοι στὶς γονικὲς σας παροχές;

* Μήπως ἐπεμβαίnete ἄκαιρα, πιεστικά καὶ ἀδικαιολόγητα στὶς ἀποφάσεις τῶν παιδιῶν σας ἢ στὶς οἰκογένειές τους, ὑπονομεύοντας ἔτσι τὶς προσπάθειές τους ἢ τοὺς οἰκογενειακοὺς τους δεσμούς;

Γ' . Ἐσὺ καὶ ὁ ἑαυτός σου

* Μήπως εἶσαι προσκολλημένος στὶς βιοτικὲς φροντίδες καὶ στὰ ἐγκόσμια ἀγαθὰ καὶ ἀδιαφορεῖς γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς ἀθάνατης ψυχῆς σου καὶ τὴν ἔνωσή σου μὲ τὸν Θεό;

* Μήπως διακατέχεσαι ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνεια, ποὺ εἶναι ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ γεννήτρια ὅλων τῶν κακῶν; Αὐτὸ θὰ τὸ διαπιστώσεις:

-- ἂν ἐπιδιώκεις τὴ δόξα, τὶς τιμές, τοὺς ἐπαίνους, τὰ πρωτεῖα καὶ τὴν προβολή,

-- ἂν καυχιέσαι καὶ μιλάς μὲ ἐγκώμια γιὰ τὶς προσωπικὲς σου ἱκανότητες, τὴν καλὴ σου οἰκογένεια καὶ τὶς ἐπαγγελματικὲς σου ἐπιτυχίες,

-- ἂν προσπαθεῖς νὰ γίνεσαι ἀρεστὸς στοὺς ἀνθρώπους,

-- ἂν δείχνεις μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σου καὶ ἐπιμένεις μὲ πεῖσμα στὴν προσωπικὴ σου κρίση,

-- ἂν δὲν δέχεσαι τὶς συμβουλὲς τῶν ἄλλων ἢ ἀντιδρᾷς στὶς ὑποδείξεις τῶν τυχόν σφαλμάτων σου,

-- ἂν ἐπιδιώκεις πάντοτε καὶ σὲ ὅλα τὴν ἱκανοποίηση τοῦ ἑαυτοῦ σου ἢ ζητᾷς ἀπαιτητικά νὰ ἐξυπηρεῖσαι ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

* Μήπως μιλάς ἄκαιρα, διακόποντας ἢ προσβάλλοντας μὲ λόγια ταπεινωτικά τοὺς συνομιλητές σου;

* Μήπως εἶσαι φιλάργυρος ἢ πλεονέκτης;

* Μήπως ζεῖς μὲ πολυτέλεια καὶ σπατάλη ἢ ξοδεύεις τὰ χρήματά σου σὲ τυχερὰ παιχνίδια, καρτοπαιξία κ.ἄ.;

* Μήπως ντύνεσαι καὶ καλλωπίζεσαι μὲ τρόπο προκλητικό ἢ μήπως ἡ ἐνδυμασία σου εἶναι ἀνάρμοστη γιὰ τὸ δικό σου φύλο;

- * Μήπως είσαι λαίμαργος ἢ γαστρίμαργος;
- * Μήπως λὲς πολλὰ λόγια, περιττὰ καὶ ἀνώφελα ἢ μήπως αἰσχρολογεῖς;
- * Δείχνεις τὸν ἀπαιτούμενο σεβασμὸ στὸ σῶμα σου, ποὺ εἶναι ναὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἢ μήπως ἔπεσες σὲ διάφορα σαρκικὰ ἁμαρτήματα (αὐνανισμό, πορνεία, μοιχεία, ἀρσενοκοιλία κ.ἄ.);
- * Μήπως ἐκθέτεις τὸν ἑαυτὸ σου σὲ διάφορους σαρκικούς πειρασμούς (ἄσεμνα θεάματα καὶ διασκεδάσεις, ἀνθήκα περιοδικὰ καὶ βιβλία, πορνογραφήματα, προκλητικὴ μουσικὴ καὶ τραγούδια κ.λ.π.);
- * Ὅταν προσβάλλουν τὸ νοῦ σου αἰσχροὶ λογισμοὶ καὶ φαντασίες τοὺς διώχνεις ἀμέσως ἢ μήπως τοὺς ἀποδέχεσαι καὶ τοὺς καλλιεργεῖς;
- * Μήπως καταστρέφεις τὴν ὑγεία σου, ποὺ εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν μέθη, τὸ κάπνισμα ἢ τὴ χρήση ναρκωτικῶν οὐσιῶν;
- * Μήπως σκέφτηκες ποτὲ νὰ αὐτοκτονήσεις;
- * Μήπως διακατέχεσαι ἀπὸ ὀκνηρία, ἀμέλεια ἢ ἀνευθυνότητα;
- * Μήπως σπαταλᾷς ἄσκοπα τὸ χρόνο σου μπροστὰ στὴν τηλεόραση ἢ περιπλανώμενος στὸ διαδίκτυο;
- * Μήπως ἔκανες καμμιά αἰσχρὴ καὶ ἀνῆθικη πράξι;
- * Μήπως λὲς ψέματα;
- * Μήπως πηγαίνεις σὲ γήπεδα καὶ παρακολουθεῖς μὲ φανατισμὸ ποδοσφαιρικούς ἀγῶνες καὶ τσακώνεσαι γιὰ ποδοσφαιρικὲς ἢ ἄλλες ὀμάδες;
- * Μήπως θυμώνεις, κι ὅταν θυμῶνῃς λὲς λόγια βρωμερὰ καὶ σκληρὰ ἢ κάνεις βίαιες ἐνέργειες;
- * Μήπως ἔμπλεξες μὲ κακὲς παρέες;
- * Μήπως μελαγχολεῖς καὶ ἀπελπίζεσαι;
- * Μήπως ὑποκρίνεσαι;

Και τώρα, μετὰ τὸν ἔλεγχο τοῦ ἑαυτοῦ σου, τρέξε, ἀδελφέ μου, χωρίς ἀναβολὴ στὸν πνευματικὸ.

Ἐξομολογήσου τὶς ἁμαρτίες σου

α) χωρίς νὰ κρύψεις καμία,

β) μὲ εἰλικρίνεια καὶ συντομία καὶ

γ) δίχως νὰ ἀναφέρεις τυχὸν ἀρετὲς σου ἢ ξένα ἁμαρτήματα.

Νὰ εἶσαι σίγουρος πῶς, μαζί μὲ τὴν ἄφεση, ὁ Θεὸς θὰ σοῦ προσφέρει πλούσια τὴ χάρη Του, γιὰ τὸ ξεκίνημα μιᾶς νέας ζωῆς.

Ἀναγέννησις

**«Τρεῖς φορές, ἔλεγε ἓνας ἅγιος,
γεννᾶται ὁ ἄνθρωπος.**

Μιὰ ὅταν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητρός του· ἄλλη ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὸ ὕδωρ τοῦ βαπτίσματος· καὶ τρίτην ὅταν τὸ δάκρυ τῆς μετανοίας καὶ τῆς ἐξομολογήσεως τοῦ βαπτίζει τὸ πρόσωπον.

Ἡ πρώτη γέννησις φέρνει τὸν ἄνθρωπο ἀπὸ τὴν γῆ σὴν γῆ,

ἡ δεύτερη ἀπὸ τὴν γῆ σὴν Ἐκκλησία,
καὶ ἡ τρίτη ἀπὸ τὴν γῆ σὸν οὐρανό...».

Αὐτὴ ἡ τρίτη γέννησις εἶναι τὸ πιὸ σπουδαῖο θέμα τῆς ζωῆς! **Ἄλλο πρᾶγμα εἶναι νὰ λέγεσαι Χριστιανὸς καὶ ἄλλο νᾶσαι ἀναγεννημένος.**

ΕΡ.: Τί εἶναι ἡ φιλοδοξία;

ΑΠ.: Φιλοδοξία εἶναι ἡ δίψα γιά προβολή, γιά τιμές καί γιά διακρίσεις ἢ, κοντολογίς, ὅπως τὸ λέει καί ἡ ἴδια ἡ λέξη, ἡ ἀγάπη τῆς ἐπίγειας δόξας. Πρόκειται γιά πάθος, πού, ὅταν κυριέψει τὸν ἄνθρωπο, ὄχι μόνο τοῦ ἀφαιρεῖ ὅ,τι καλὸ ἔχει, ἀλλὰ καί τὸν κάνει δυστυχισμένο. Ὁ φιλόδοξος, **πρῶτον**, στερεῖται τὴν αὐτογνωσία, χωρὶς τὴν ὁποία δὲν ὑπάρχει ἀληθινὴ εὐτυχία· **δεύτερον**, στερεῖται τὴν ταπεινώση, πού εἶναι τὸ θεμέλιο ὄλων τῶν ἀρετῶν, γι' αὐτὸ καί καμιά προκοπὴ δὲν μπορεῖ νὰ κάνει σπὴν πνευματικὴ ζωὴ· **τρίτον**, στοὺς συνανθρώπους του γίνεται ἀντιπαθητικὸς μὲ τὴ διαγωγὴ καί τὴ συμπεριφορὰ του, καθὼς, γιὰ νὰ ἀναδειχθεῖ ὁ ἴδιος, μειώνει, ταπεινώνει, συκοφαντεῖ καί ἐπιβουλεύεται τοὺς ἄλλους· τέλος, **τέταρτον**, εἶναι ἀνίκανος νὰ πιστέψει στὶς ἀλήθειες τοῦ Θεοῦ, τίς ὁποῖες κηρύσσουν οἱ ἀπεσταλμένοι Του, γιὰ τὸ πάθος τῆς φιλοδοξίας σκοτίζει τὸ νοῦ καί τυφλώνει τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. «Πῶς μπορεῖτε νὰ πιστέψετε», λέει ὁ Κύριος, «ἀφοῦ ἀποζητᾶτε τὴ δόξα καί τὸν ἔπαινο ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου, καί δὲν ἐπιδιώκετε τὴ δόξα καί τὸν ἔπαινο τοῦ μοναδικοῦ Θεοῦ;» (Ἰω. 5:44).

ΕΡ.: Κάθε χριστιανὸς ἔχει φύλακα ἄγγελο;

ΑΠ.: Σταθερὴ παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, πού βασίζεται στὴν Ἁγία Γραφή, εἶναι ὅτι κάθε χριστιανὸς ἔχει τὸν προσωπικό του ἄγγελο, πού μένει κοντά του καί τὸν φυλάει, γι' αὐτὸ καί λέγεται φύλακας ἄγγελος. Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη βλέπουμε τὸν Ἀβραὰμ νὰ λέει στὸ δούλο του Ἐλιέζερ, ὅταν τὸν ἔστειλε νὰ βρεῖ νύφη γιὰ τὸν Ἰσαάκ: «Ὁ Θεὸς θὰ στείλει μπροστά σου τὸν ἄγγελό Του» (Γέν. 24:7). Ὁ Προφήτης Ζαχαρίας, ἐπίσης, λέει κάπου: «...καί μοῦ εἶπε ὁ ἄγγελος, πού μοῦ μιλοῦσε...» (Ζαχ. 1:9). Στὴν Καινὴ Διαθήκη, πάλι, βρίσκουμε τὴ σχετικὴ μαρτυρία τοῦ ἴδιου τοῦ Κυρίου: «Προσεῖτε νὰ μὴν καταφρονήσετε κανέναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς μικροὺς, γιὰ τὸ σὰς βεβαιῶνῶ πῶς οἱ ἄγγελοί τους στὸν οὐρανὸ βλέπουν συνεχῶς τὸ πρόσωπο τοῦ οὐράνιου Πατέρα μου» (Ματθ.

18:10). Ἀλλὰ καὶ στὶς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων γίνεται λόγος γιὰ τὸν φύλακα ἄγγελο τοῦ ἀποστόλου Πέτρου (Πράξ. 12:15).

ΕΡ.: Ὑπάρχουν μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς γιὰ τὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς;

ΑΠ.: Πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ πῶ ὅτι, ὅπως ἡ ὕπαρξη τοῦ Θεοῦ, ἔτσι καὶ ἡ ἀθανασία τῆς ψυχῆς εἶναι, γιὰ ἕναν ὑγιή νοῦ, ἀλήθεια ὀλοφάνερη καὶ ἀναμφισβήτητη. Οἱ μαρτυρίες τῆς Ἁγίας Γραφῆς γι' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια εἶναι πολλές.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη εἶναι χαρακτηριστικὲς οἱ ἐκφράσεις μὲ τὶς ὁποῖες ἐκδηλώνεται ὁ θάνατος: «Ὁ Ἰακώβ... ἔφυγε καὶ πῆγε νὰ προστεθεῖ στὸ λαό του (ὁ ὁποῖος εἶχε φύγει νωρίτερα ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμος)» (Γέν. 49:33). Ὁ Ἰακώβ, νομίζοντας ὅτι κάποιο θηρίο εἶχε κατασπαράξει τὸ γιό του Ἰωσήφ, θρηνοῦσε κι ἔλεγε: «Πενθώντας θὰ κατέβω στὸ παιδί μου, στὸν ἄδην» (Γέν. 37:35). «Ὁ Δαβὶδ κοιμήθηκε καὶ προστέθηκε στοὺς προγόνους του» (Γ' Βασ. 2:10). Τὴ ζωντανή τους πίστη στὴν ἀθανασία τῆς ψυχῆς ἐκφράζουν ὁ Ψαλμωδός, ὁ Ἐκκλησιαστὴς καὶ ὁ Σολομών: «Ἐγὼ δικαιωμένος θὰ δῶ τὸ πρόσωπό Σου· θὰ χορτάσει ἡ ψυχὴ μου βλέποντας τὴν δόξα Σου» (Ψαλμ. 16:15). «Μὲ τὴ βουλή Σου μὲ καθοδήγησες (σ'έτυπν τὴ ζωὴ) καὶ μὲ δόξα μὲ παίρνεις (στὴν ἄλλη ζωὴ)» (Ψαλμ. 72:24). «Καὶ τότε τὸ κῶμα (δηλαδὴ τὸ σῶμα) θὰ ἐπιστρέψει στὴ γῆ, ὅπου καὶ ὅπως ἦταν πρὶν πλαστεῖ, ἐνῶ ἡ ψυχὴ θὰ ἐπιστρέψει στὸν Θεὸ πού τὴν ἔδωσε» (Ἐκκλ. 12:7). «Ὁ Θεὸς θὰ κρίνει ὅλες τὶς πράξεις μας, εἴτε ἀγαθὲς εἶναι εἴτε κακὲς, ἀκόμα καὶ τὶς πιὸ ἀπόκρυφες» (Ἐκκλ. 12:14). «Τὸ θάνατο δὲν τὸν ἔκανε ὁ Θεός, οὔτε εὐχαριστιέται μὲ τὸν ἀφανισμὸ τῶν ζωντανῶν. Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ εἶναι πηγὴ ἀθανασίας» (Σοφ. Σολ. 1:13, 15). «Ὅλοι οἱ δίκαιοι τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, σύμφωνα μὲ τὴ μαρτυρία τοῦ ἀποστόλου Παύλου, «διακήρυξαν ὅτι εἶναι “ξένοι καὶ περαστικοί” πάνω στὴ γῆ. Ἀσφαλῶς, ὅσοι ἐκφράζονται ἔτσι, δείχνουν πὼς ἐπιζητοῦν μιὰ μόνιμη πατρίδα..., μιὰ καλύτερη πατρίδα, δηλαδὴ ἐπουράνια» (Ἐβρ.11:13-14, 16).

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ἀκόμα περισσότερο ὁ ἄνθρωπος ἀντιμετωπίζεται ὡς μόνιμος κάτοικος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου βρίσκονται ὅλες οἱ ἐλπίδες του καὶ ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῶν ἀφθαρτῶν ἀγαθῶν. Αὐτὴ τὴν ἀλήθεια φανερώνουν τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ: «Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζωντανῶν,

καθώς γι' Αὐτὸν ὅλοι εἶναι ζωντανοί» (Λουκ. 20:38). Ἀλλὰ καὶ οἱ Μακαρισμοί, μὲ τοὺς ὁποίους ἄρχισε τὴν περίφημη ὁμιλία Του στὸ ὄρος, δὲν ἀναφέρονται παρὰ στὴν μεταθανάτια ζωὴ τῆς ψυχῆς εἴτε ἄμεσα εἴτε ἔμεσα: «Μακάριοι εἶναι ὅσοι νιώθουν τὸν ἑαυτὸ τους φτωχὸ μπροστὰ στὸν Θεό, γιατί δική τους εἶναι ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι εἶναι ὅσοι θλίβονται γιὰ τὶς ἁμαρτίες τους καὶ τὸ κακὸ ποὺ κυριαρχεῖ στὸν κόσμο, γιατί αὐτοὶ θὰ παρηγορηθοῦν ἀπὸ τὸν Θεό. Μακάριοι εἶναι οἱ πράοι, γιατί αὐτοὶ θὰ κληρονομήσουν τὴ γῆ τῆς ἐπαγγελίας. Μακάριοι εἶναι ὅσοι πεινοῦν καὶ διψοῦν γιὰ τὴ δικαιοσύνη, γιατί θὰ ἱκανοποιηθεῖ ἡ ἐπιθυμία τους. Μακάριοι εἶναι ὅσοι δείχνουν ἔλεος στοὺς ἄλλους, γιατί αὐτοὶ θὰ ἐλεηθοῦν. Μακάριοι εἶναι ὅσοι ἔχουν καθαρὴ καρδιά, γιατί αὐτοὶ θὰ δοῦν τὸ πρόσωπο τοῦ Θεοῦ... Μακάριοι εἶναι ὅσοι διώκονται γιὰ τὴν ἀρετὴ τους, γιατί σ' αὐτοὺς ἀνήκει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν. Μακάριοι εἴστε ὅταν σᾶς χλευάσουν καὶ σᾶς καταδιώξουν καὶ σᾶς κακολογήσουν μὲ κάθε ψεύτικη κατηγορία ἐξαιτίας μου. Νὰ αἰσθάνεστε χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση, γιατί θὰ ἀνταμειφθεῖτε μὲ τὸ παραπάνω στοὺς οὐρανοὺς» (Ματθ. 5:3-12).

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μιλώντας γιὰ τὸ θάνατό του, ἄλλοτε τὸν περιγράφει ὡς ἀναχώρηση -«ἔφτασε ὁ καιρὸς νὰ ἀναχωρήσω ἀπὸ τὸν κόσμο» (Β' Τιμ. 4:6), «ἐπιθυμῶ νὰ φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο καὶ νὰ εἶμαι μαζί μὲ τὸν Χριστό» (Φιλιπ. 1:23)-, ἄλλοτε ὡς ἔξοδο ἀπὸ τὸ σῶμα -«προτιμᾶμε νὰ βγοῦμε ἀπ' αὐτὸ τὸ σῶμα καὶ νὰ πᾶμε κοντὰ στὸν Κύριο» (Β' Κορ. 5:8)- καὶ ἄλλοτε ὡς ἔνδυση νέου ἐνδύματος -«τώρα στενάζουμε περιμένοντας μὲ λαχτάρια νὰ ντυθοῦμε τὸ οὐράνιο σῶμα μας... Γιατὶ ἐμεῖς ποὺ εἴμαστε στὸ ἐπίγειο σῶμα, στενάζουμε ἀπὸ τὸ βάρος του. Ὁχι πὼς θέλουμε νὰ τὸ ἀποβάλλουμε· θέλουμε νὰ ντυθοῦμε ἓνα καινούριο. Ἔτσι ἡ ζωὴ θὰ νικήσει τὸν θάνατο» (Β' Κορ. 5:2-4). Ὁ ἴδιος ἀπόστολος συνδέει ἄρρηκτα τὸ μυστήριό τῆς ἀπολυτρώσεώς μας ἀπὸ τὸν Χριστὸ μὲ τὴν ἀλήθεια τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, ἐπισημαίνοντας ὅτι δίχως αὐτὴν ἡ πίστη μας θὰ ἦταν μάταια: «Ἄν ἡ χριστιανικὴ ἐλπίδα μας περιορίζεται μόνο σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ, τότε εἴμαστε οἱ πιὸ ἀξιοθρήνητοι ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους... τότε τὸ δικό μας κήρυγμα εἶναι χωρὶς νόημα καὶ ἡ δική σας πίστη ἐπίσης χωρὶς νόημα» (Α' Κορ. 15:19, 14).

ΕΡ.: Γιατί ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀληθινὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ;

ΑΠ.: Ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μόνο αὐτὴ εἶναι ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως. Ἀναλυτικότερα:

1. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μόνο αὐτὴ εἶναι ἡ μί α Ἐκκλησία πού ἱδρυσε ὁ Χριστός, εἶναι τὸ ἕνα καὶ μοναδικὸ θεανθρώπινο σῶμα τοῦ ἐνὸς καὶ μοναδικοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, καθὼς **α)** ἔχει μί α πίστη, διαφυλάσσει δηλαδὴ τὸ ἄ ν ὅ θ ε υ τ ο τ ὸ σ ὦ ν ο λ ο τ ῶ ν δ ο γ μ α τ ι κ ῶ ν ἀληθειῶν, ὅπως αὐτὲς παραδόθηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο καὶ τοὺς ἀποστόλους, ἐρμηνεύθηκαν θεόπνευστα ἀπὸ τοὺς θεοφόρους πατέρες καὶ διατυπώθηκαν ἀλάθητα ἀπὸ τὶς ἅγιες Οἰκουμενικὲς Συνόδους, **β)** ἔχει μί α λατρεία, κέντρο τῆς ὁποίας εἶναι ἡ θεί α Εὐχαριστία, καὶ **γ)** ἔχει ἕνα διοικητικὸ πολίτευμα, πολίτευμα ἱεραρχικὸ καὶ συνοδικό. Ἔτσι, τόσο οἱ αἰρετικοί, ἐκεῖνοι δηλαδὴ πού διαστρεβλώνουν μί α ἢ περισσότερες ἀλήθειες τῆς θείας ἀποκαλύψεως, ὅσο καὶ οἱ σχισματικοί, ἐκεῖνοι δηλαδὴ πού προσβάλλουν τὸ διοικητικὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας, θ έ τ ο υ ν τ ὸ ν έ α υ τ ὸ τ ο υ ς έ ξ ω ἀ π ὸ τ ἠ ν ἀ λ η θ ι ν ἠ Ἐκκλησία.

2. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μόνο αὐτὴ εἶναι ἡ ἁ γ ί α, ἐπειδὴ ἁγία εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς, ὁ Χριστός, ἅγιο τὸ Πνεῦμα πού τὴ ζωοποιεῖ, ἁγία ἡ χάρις πού κατέχει καὶ μεταδίδει στοὺς πιστοὺς, ἅγια τὰ Μυστήριά τῆς καὶ ἁγιαστικὸς ὁ σκοπὸς τῆς, ἡ σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

3. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μόνο αὐτὴ εἶναι κ α θ ο λ ι - κ ή, τοπικὰ ἀφενός, ἐπειδὴ ἐπιδιώκει νὰ ἐξαπλωθεῖ σ' ὅλον τὸν κόσμον καὶ νὰ περιλάβει ὀλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα, καὶ τροπικὰ ἀφετέρου, ἐπειδὴ, ὅπου κι ἂν βρίσκεται στὴ γῆ, κατέχει τὴν ὀλόπτητα ἐκείνη πού ἀπαρτίζει τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας, δηλαδὴ τὴ μί α πίστη, τὴ μί α λατρεία καὶ τὸ ἕνα διοικητικὸ πολίτευμα. Ἐπομένως, κακῶς λέγεται «καθολικὴ» ἡ παπικὴ «Ἐκκλησία», ἀφοῦ, διαστρεβλώνοντας κορυφαῖες δογματικὲς ἀλήθειες τῆς πίστεως (Filioque κ.ἄ.), εἰσάγοντας πολλοὺς νεωτερισμοὺς στὴ λατρεία καὶ ἀλλοιώνοντας τὸ συνοδικὸ πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ παπικὸ πρωτεῖο καὶ ἀλάθητο, ἔγινε αἰρετικὴ.

4. Ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ μόνο αὐτὴ εἶναι ἀποστολική,

ἐπειδὴ ἔχει οἰκοδομηθεῖ πάνω στὸ θεμέλιο τῶν ἀποστόλων, με ἀκρογωνιαῖο λίθο τὸν Ἰησοῦ Χριστό (Ἐφ. 2:20). Ἡ ἀποστολικότητα πιστοποιεῖται ἐξωτερικὰ μὲ τὴ λεγόμενη ἀποστολικὴ διαδοχὴ, δηλαδὴ μὲ τὴν ἀδιάκοπη σειρά τῶν χειροτονιῶν τῶν ἐπίσκοπων ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους μέχρι σήμερα, καὶ ἐκφράζεται στὴ συνέχεια τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας. Ἔτσι, τόσο ὁ προτεσταντισμός, ποὺ ἔχει χάσει τὴν ἀποστολικὴ διαδοχὴ, ὅσο καὶ ὁ παπισμός, ποὺ ἔχει χάσει τὴ συνέχεια τῆς ἀποστολικῆς διδασκαλίας, στεροῦνται τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἀληθινῆς Ἐκκλησίας. Αὐτὰ ὑπάρχουν μόνο στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία.

ΕΡ.: Γιατί τιμᾶμε καὶ προσκυνᾶμε τὰ λείψανα τῶν ἁγίων;

ΑΠ.: Ὅταν ὁ ἄνθρωπος φτάνει στὴ θέωση, σύνολη ἡ ψυχοσωματικὴ του ὑπαρξὴ ἀγιάζεται. Μ' ἄλλα λόγια, ὄχι μόνο ἡ ψυχὴ του ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα του θεώνεται, δέχεται δηλαδὴ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἡ χάρη παραμένει στὸ σῶμα τοῦ ἁγίου καὶ μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς ψυχῆς του γιὰ τὰ οὐράνια σκηνώματα. Γιατί, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, τὰ νεκρὰ σῶματα τῶν ἁγίων ἔχουν μιὰ θεία δύναμιν, ἐπειδὴ πολλὰ χρόνια κατοίκησαν σ' αὐτὰ δίκαιες ψυχές. Ἔτσι, λοιπόν, ἔχουμε τὰ χαριτόβρυτα ἱερὰ λείψανα. Ἡ παρουσία τῆς θείας χάρης σ' αὐτὰ ἐκδηλώνεται μὲ πολλοὺς τρόπους, εἴτε μὲ τὴν ἀφθαρσίαν εἴτε μὲ τὴν θαυματουργίαν εἴτε μὲ τὴ μυροβλυσίαν εἴτε μὲ τὴν εὐωδίαν εἴτε μὲ κάποια ἄλλη ὑπερφυσικὴ ἐνέργεια. Τιμώντας τα, λοιπόν, καὶ προσκυνώντας τα, τιμᾶμε καὶ προσκυνᾶμε τὸν Τριαδικὸ Θεό, τοῦ ὁποῖου φίλοι καὶ αὐθεντικὲς εἰκόνες εἶναι οἱ ἅγιοι, δεχόμεστε τὴ θεία χάριν, ποὺ ἐνοικεῖ σ' αὐτὰ, καὶ θεραπευόμαστε ἀπὸ ἀσθένειες ψυχικὲς καὶ σωματικὲς.

Βλ. "Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν" Ἔκδ. Ἱ.Μ.Παρακλήτου

“ Ἡ ἀθεΐα εἶναι ἀνώμαλη καὶ παθολογικὴ κατάσταση τῆς ψυχῆς „

(Κατρεφάζ)

Μερικοὶ ἀρνοῦνται τὸν Θεό. Μᾶς λένε πὼς δὲν ὑπάρχει. Ἐπιστρατεύουν ὀνόματα ἐπιστημόνων καὶ διακηρύττουν τὸν ἀθεϊσμό τους. Ἰσχυρίζονται πὼς δὲν ὑπάρχουν ἐπιχειρήματα γιὰ τὴν ὑπαρξή Του. Φυσικὰ χρειάζεται πολλὴ ἀφέλεια νὰ νομίζει κανεὶς, ὅτι μὲ τὴν ὑπεραπλουστευτικὴ μέθοδό του ἓνα καὶ ἓνα ἴσον δύο ἀποδεικνύεται ἡ ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ. Θὰ μπορούσαμε ὅμως κι ἐμεῖς μὲ τὴ σειρά μας νὰ τοὺς ποῦμε: “ Ἄν, ὅπως λέτε, δὲν ὑπάρχουν ἐπιχειρήματα πὺ νὰ ἀποδεικνύουν τὴν ὑπαρξη τοῦ Θεοῦ, πολὺ περισσότερο δὲν ὑπάρχουν ἀποδείξεις πὺ νὰ ἀποδεικνύουν τὴν ἀνυπαρξία Του”.

Ἄλλὰ πέρα ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχει ἓνα μεγάλο ἐρώτημα, χωρὶς ἀπάντηση γιὰ τοὺς ἄθεους: Ποιὰ ἀπάντηση θὰ δώσουν στὸ γενικὸ καὶ καθολικὸ φαινόμενο τῆς θρησκείας; Γιατὶ κανένας σοβαρὸς καὶ χωρὶς προκαταλήψεις ἐρευνητῆς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ, πὼς τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι καθολικὸ, φυσικὸ καὶ ἔμφυτο. Τὸ ἐρώτημα αὐτὸ δὲν εἶναι σημερινό.

Τὸ ἔθεσε ἀπὸ πολὺ παλιὰ ὁ Πλούταρχος καὶ ἀποτελεῖ πολύτιμη ἱστορικὴ μαρτυρία. Νὰ τὶ ἔγραφε: “Μπορεῖς νὰ βρεῖς πολιτεῖες χωρὶς κάστρα, χωρὶς νὰ ξέρουν γράμματα, χωρὶς βασιλιάδες, χωρὶς σπίτια, χωρὶς χρήματα, χωρὶς νὰ ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ νομίσματα, χωρὶς θέατρα καὶ γυμναστήρια. Ἄλλὰ κανένας δὲν εἶδε πολιτεία πὺ νὰ μὴν ἔχει ἱερά καὶ θεούς”.

Καὶ ἔρχονται μετὰ ἡ Ἱστορία, ἡ Ἀρχαιολογία, ἡ Ἐθνολογία, γιὰ νὰ τὸ ἀποδείξουν. Καὶ βυθίζονται στὰ βάθη τῶν αἰώνων. Καὶ σκάβουν σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τὴ γῆ. Καὶ ψάχνουν. Καὶ ἐρευνοῦν μνημεῖα, φυλές, γλώσσες, βαρβάρους καὶ ἡμιβάρβαρους λαούς. Καὶ μελετοῦν πέτρες, μάρμαρα, παπύρους, σφηνοειδεῖς γραφές, ἱερογλυφικά, ἥθη καὶ ἔθιμα. Καὶ παντοῦ βρίσκουν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ. Παντοῦ συναντοῦν βωμοὺς.

Κατάσπαρτη ἡ γῆ ἀπὸ τὰ μνημεῖα τῆς εὐλάβειας πὺ μαρτυροῦν τὴν ἔμφυτη πίστη, τὸ ἀνεκρίζωτο καὶ αὐθόρμητο θρησκευτικὸ συναίσθημα. Καὶ μένουν ἔκπληκτοι οἱ ἐρευνηταί. Καὶ στέκονται μὲ θαυμασμό. Καὶ ζητοῦν μία ἐξήγηση. Καὶ ἡ ἐξήγηση ἔρχεται

μόνη της. Τότε τι θέλουμε τὰ πολλὰ ἐπιχειρήματα, ὅταν τὰ ἴδια τὰ γεγονότα φωνάζουν. Καὶ τὰ γεγονότα φωνάζουν, πῶς ματαιοπονοῦν ὅσοι φλυαροῦν πῶς δὲν εἶναι βαθιὰ φυτεμένη στὴν ψυχὴ ἡ πίστις στὸ θεῖο.

Γιὰτί, καὶ ἂν ὅλα λείπουν ἀπὸ τὶς πόλεις καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὑπάρχει κάτι ποὺ ἀπὸ κανένα φυσιολογικὸ ἄνθρωπο δὲν λείπει. Καὶ αὐτὸ εἶναι οἱ βωμοὶ καὶ τὰ ἱερά. Ἡ προσευχὴ καὶ ἡ λατρεία τοῦ Θεοῦ. Ἡ πίστις στὴν δύναμή Του καὶ στὴν προστασία Του. Γιὰτί; Σύμπωσις; Καθόλου. Κάπου ἄλλοῦ πρέπει νὰ ζητηθεῖ ἡ ἐξήγησις. Οἱ βωμοὶ δὲν στήνονται ἔτσι στὴν τύχη. Μᾶς παραπέμπουν σ' Αὐτὸν τὸν Ἄγνωστο, ἀλλὰ ὑπαρκτὸ Θεό. Γιὰτί ὁ Θεὸς ἀνταποκρίνεται στὰ πιὸ μυστικὰ βάθη τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Καὶ τὸ ἐρώτημά μας: Τόσο βαθιὰ ριζωμένη ἡ πίστις στὸν Θεὸ καὶ δὲν ὑπάρχει Θεός; Τίποτα δὲν ὑπάρχει χωρὶς νὰ ἐξυπηρετεῖ κάποιον συγκεκριμένο σκοπὸ. Ὑπάρχουν φτερὰ στὰ πουλιά, γιὰτί ὑπάρχει ἀέρας. Ὑπάρχουν περύγια στὰ ψάρια γιὰτί κολυμπᾶνε στὸ νερὸ. Ὑπάρχει βαθιὰ στὴν ψυχὴ ἡ ἀναζήτησις τοῦ Θεοῦ καὶ δὲν ὑπάρχει Θεός;

Ἔτσι εἶναι. Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀναπαύεται μακριὰ ἀπὸ τὴν πηγὴν του καὶ γι' αὐτὸ ἀδιάκοπα τὴν ἀναζητεῖ. Τὸ δημιουργήμα ἀναζητεῖ πάντα τὸν Δημιουργό του. Ἔχουν πλήρη ἐδῶ ἐφαρμογὴ τὰ λόγια τοῦ ἱεροῦ Αὐγουστίνου. Λόγια βγαλμένα ἀπὸ τὴ δική του προσωπικὴ ἐμπειρία: “Μᾶς ἔχεις, ὦ Θεέ μας, δημιουργήσει γιὰ Σένα καὶ ἡ ψυχὴ μας εἶναι ἀνήσυχη, ἕως ὅτου ἐπιστρέψει σὲ Σένα”.

Πῶς γίνεται ἀκόμα, λαοὶ ποὺ καθόλου δὲν γνωρίζονται. Χωρὶς καμιὰ ἐπικοινωνία. Μὲ διαφορετικὲς συνήθειες. Μὲ ἄλλα ἥθη καὶ ἔθιμα. Μὲ διαφορετικὴ γλῶσσα, ἱστορία καὶ πολιτισμὸ. Πῶς γίνεται νὰ συμφωνοῦν μόνο στὴν ὑπαρξὴ τοῦ Θεοῦ; «Δὲν ὑπῆρξε οὔτε ὑπάρχει πουθενὰ ἄθεος φυλή. Νὰ τὸ συμπέρασμα ἀπὸ τὶς ἔρευνές μου ποὺ ἔκανα ὄχι ὡς πιστός, ἀλλὰ ὡς φυσιοδίφης.

Οἱ παρατηρήσεις μου τόσο ἀπὸ τὸ παρελθὸν ὅσο καὶ ἀπὸ τὸ παρὸν δείχνουν, ὅτι ἡ εὐσέβεια εἶναι χαρακτηριστικὸ τοῦ ἀνθρώπινου γένους, ἐνῶ ἡ ἀθεΐα εἶναι ἀνώμαλη καὶ παθολογικὴ κατάστασις τῆς ψυχῆς», ἔγραφε ὁ Κατρεφᾶς στὸ περίφημο βιβλίον του “ Τὸ ἀνθρώπινο γένος ”.

Μὰ ὑπάρχουν καὶ ἄθεοι. Αὐτὸ δὲν καταργεῖ τὴν παγκοσμιότητα τῆς θρησκείας. Τὸ ὅτι ὑπάρχουν τυφλοὶ δὲν σημαίνει, πῶς τὰ μάτια δὲν εἶναι ἔμφυτα στὸν ἄνθρωπο. Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχουν ἄπιστοι,

δὲν σημαίνει πὼς δὲν ὑπάρχει Θεός. Ἡ ψυχὴ στὴν φυσικὴ τῆς κατάστασις στρέφεται στὸν Θεό, ὅπως ἡ μαγνητικὴ βελόνα στὸν βορρᾶ. Ἡ βλάβη τῆς βελόνας δὲν καταργεῖ τὸν βορρᾶ, ὅπως ἡ τύφλωσις μερικῶν δὲν καταργεῖ τὴν ὄρασις τῶν ὑγείων.

Βλ. “ Φωτιστικὰ κείμενα γιὰ τὴν σωτηρία μας ” Ἐκδ. Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικοῦ Συνδέσμου Ἁγ. Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου - Θεσ/νίκη.

Ἄν θέλουμε τὴν σωτηρία μας

Αὐτὸ θὰ μᾶς κοστίσῃ στὴν ἀλαζονία μας,
ποὺ δὲν θέλει οὔτε νὰ ὑποταχθῆ, οὔτε νὰ
λησμονηθῆ, οὔτε νὰ παραγνωρισθῆ, οὔτε νὰ
περιφρονηθῆ.

Θὰ κοστίσῃ στὴ σάρκα μας, ποὺ δὲν θέλει
οὔτε νὰ στενοχωρεθῆ, οὔτε νὰ στερηθῆ, οὔτε νὰ
ὑποφέρῃ.

Θὰ κοστίσῃ στὴν ὀκνηρία μας, τὴν ὁποία
συντρίβει ἡ τακτικὴ ἐργασία.

Θὰ κοστίσῃ στὴ φαντασία μας, ἡ ὁποία ζῆ
εὐτυχὴς μὲ τὶς ἀπατηλὰς ὄνειροπολήσεις, μὲ τὰ
ὑπερήφανα σχέδια καὶ τὶς ματαιοδοξίες.

Θὰ κοστίσῃ στὴν περιέργειά μας, ἡ ὁποία
θέλει τὸ πᾶν νὰ βλέπῃ, τὸ πᾶν νὰ γνωρίζῃ, τὸ πᾶν
νὰ δοκιμάζῃ.

**Μαρτύριο τῆς ἁγίας Ἀκυλίνας
τῆς Ζαγκλιβερινῆς
(1745 - 27 Σεπτεμβρίου 1764)**

Ἡ ἁγία κόρη καὶ παρθενομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Ἀκυλίνα καταγόταν ἀπὸ τὸ χωριὸ Ζαγκλιβέρι τῆς Θεσσαλονίκης ὑπαγόμενο σὴν ἐπισκοπῇ τοῦ Ἁγίου Ἀρδαμερίου.

Τὸ μαρτύριό της ἀκολούθησε ἀπὸ τὴν ἐξῆς περίστασι.

Κάποια ἡμέρα ὁ πατέρας τῆς Ἁγίας μάλωσε μὲ ἓναν Τοῦρκο γείτονά του, (στὸ χωριὸ Ζαγκλιβέρι κατοικοῦσαν τότε καὶ Χριστιανοὶ καὶ Τοῦρκοι). Κτυπώντας τον ἀπὸ συνέργεια τοῦ μισοκάλου Διαβόλου τὸν σκότωσε. Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὸν ἔπιασαν οἱ ἐξουσιαστὲς τοῦ τόπου καὶ τὸν ἐπῆγαν στὸν πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης, γιὰ νὰ τὸν θανατώσῃ. Αὐτὸς ὅμως στὸ ἄκουσμα τοῦ θανάτου φοβήθηκε καὶ θέλοντας νὰ γλυτώσῃ, ἀλλοίμονον! ἐτούρκεψε καὶ δὲν τὸν σκότωσαν. Ἦταν δὲ τότε ἡ ἁγία Ἀκυλίνα βρέφος. Ἀφοῦ ὅμως πέρασαν λίγα χρόνια, οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στὸν πατέρα της νὰ τουρκεύσῃ καὶ τὴν κόρη του. Ἐκεῖνος τοὺς ἔλεγε· μὴ σᾶς νοιάζει γιὰ τὴν κόρη μου, αὐτὴ εἶναι στὸ δικό μου κέρι καὶ ὅταν θελήσω τὴν τουρκίζω. Ἡ μητέρα ὅμως τῆς Ἁγίας, ποὺ εἶχε μείνει σὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ, δὲν σταμάτησε κάθε ἡμέρα ἀπὸ τὸ νὰ διδάσκῃ τὴν κόρη της νὰ στέκεται στερεῆ σὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ μὴν Τὸν ἀρνηθεῖ.

Ὅταν ὅμως ἐφθασε ἡ κόρη σὲ ἡλικία 18 χρόνων, πάλι οἱ Τοῦρκοι ἔλεγαν στὸν πατέρα της τὰ ἴδια λόγια. Τότε ὁ πατέρας της κάλεσε τὴν Ἀκυλίνα καὶ τῆς λέγει· νὰ παιδί μου, οἱ ἄλλοι Τοῦρκοι μοῦ λένε κάθε ἡμέρα γιὰ νὰ τουρκεύσῃς. Γι' αὐτὸ πρῶτος ἐγὼ καὶ ὕστερα ἐσὺ ἔχεις νὰ τουρκεύσῃς, μόνον κάνε το μιὰ ἡμέρα προϋτέρα, γιὰ νὰ μὴν ἐνολοῦν καὶ ἐμένα οἱ Τοῦρκοι.

Ἡ Ἁγία ὅμως φλεγόμενη ἀπὸ τὴν διάπυρνη ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μὲ μεγάλη γεναιότητα τοῦ ἀπάντησε· μήπως εἶμαι ἐγὼ ὀλιγόπιστη

σάν και έσένα, νά άρνηθῶ τόν ποιητή και πλάστη μου, τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, ὁ Ὅποιος ὑπέμεινε γιά ἐμάς σταυρὸ και θάνατο; Μὴ μοῦ συμβεῖ αὐτὸ ποτέ. **Ἐγὼ εἶμαι ἔτοιμη νά ὑπομείνω κάθε βάσανο, ἀκόμη και θάνατο γιά τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μου.**

Ἦ λόγια ἀξιοθαύμαστα, ὄχι κόρης ἑνὸς τέτοιου τρισάθλιου πατέρα, ἀλλὰ κόρης ἀληθῶς τοῦ ἐπουρανοῦ Βασιλέως Χριστοῦ!

Τότε ὁ πατέρας της βλέποντας τὸ ἀμετάθετο τῆς γνώμης της ἐπῆγε στοὺς Τούρκους και τοὺς εἶπε· ἐγὼ δὲν μπόρεσα νά καταπείσω τὴν κόρη μου στὸ νά τουρκέψει, ἐσεῖς ὅ,τι θέλετε κάνετε σὲ αὐτὴν. Ὅταν ἄκουσαν ἐκεῖνοι αὐτὸ ταραχθῆκαν και ἀμέσως ἔστειλαν ἀνθρώπους τῆς κρίσεως, γιά νά φέρουν τὴν Μάρτυρα. Ὅταν ὁμως ἡ εὐλογημένη μητέρα τῆς Ἁγίας εἶδε τοὺς ἀπεσταλμένους ὑπρέτες, ἀφοῦ παράλαβε τὴν κόρη της, εἶπε σὲ αὐτὴν τὴν τελευταία παραγγελία· ἰδοὺ παιδί μου παμφίλτατο και γλυκυτάτη κόρη Ἀκυλίνα· ἰδοὺ σπλάχνο μου, ἔφθασε ἡ ὥρα ἐκείνη, γιά τὴν ὁποία κάθε ἡμέρα σὲ ἐνουθετοῦσα. Κάμε λοιπὸν ὡσάν τέκνο ὑπακοῆς και ὑπάκουσε στὶς νουθεσίες μου και στάσου ἀνδρεία σὰ βάσανα πού ἔχεις νά πάθεις και μὴν ἀρνηθεῖς τὸν Χριστό. Ἡ δὲ μακαρία κόρη Ἀκυλίνα ἀποκρίθηκε παρόμοια μὲ δάκρυα· μὴ φοβᾶσαι μητέρα μου, και ἐγὼ τὸν ἴδιο σκοπὸ ἔχω, και ὁ Θεὸς νά εἶναι βοηθός μου, και προσευχήσου γιά μένα· και ἀποχαιρετίσθηκαν ἀναμεταξύ τους, μὲ θρήνους και δάκρυα.

Οἱ ὑπρέτες ἀφοῦ ἔδεσαν τὴν Μάρτυρα τὴν ἐπῆγαν στὸ κριτήριο, ἡ δὲ φιλόστοργος μητέρα ἀκολουθοῦσε κατόπιν τὴν φιλιτάτη κόρη, καθὼς ἀκολουθεῖ ἡ προβατίνα τὴν ἀμνάδα της, ὅταν τὴν τραβοῦν στὸν τόπο τῆς σφαγῆς, ἐπειδὴ τὰ μητρικὰ σπλάχνα δὲν τὴν ἄφηναν νά χωριθεῖ, ἀλλὰ οἱ ὑπρέτες τὴν μὲν μητέρα της κράτησαν ἔξω ἀπὸ τὸ προαύλιο, τὴν δὲ Ἀκυλίνα ὀδήγησαν μέσα και τὴν ἐπαράστησαν μπροστὰ στὸν κριτή, ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε· μωρὴ γίνεσαι Τούρκα; ἡ Ἁγία ἀπάντησε ὄχι, δὲν γίνομαι. Νὰ μὴ γίνει ποτὲ νά ἀρνηθῶ τὴν πίστη μου και τὸν Δεσπότη μου Χριστό.

Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ὁ κριτῆς θύμωσε και πρόσταξε νά βγάλουν τὰ ρούχα τῆς Ἁγίας και νά τὴν ἀφήσουν μόνο μὲ τὸ ὑποκάμισο, και ἔτσι νά τὴν δέσουν σὲ ἓνα στύλο και νά τὴν δέρνουν μὲ ραβδιά, τὸ ὁποῖο και ἔγινε. Δύο ὑπρέτες τὴν ἐρράβδισαν ἀρκετὴ ὥρα, ἀλλὰ ἡ Μάρτυς ὑπέμεινε μὲ πολλὴ ἀνδρεία αὐτὴν τὴν βάσανο.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὰ ὁ κριτῆς και ἄλλοι Τούρκοι ἔφεραν μπροστὰ τους

τὴν Μάρτυρα καὶ ἄρχισαν νὰ τὴν κολακεύουν καὶ νὰ τὴν ὑπόσχονται πολλὰ ταξίματα καὶ δωρήματα, μόνον νὰ ἀρνηθεῖ τὴν πίστιν τῆς, ἀλλὰ ἡ νύμφη τοῦ Χριστοῦ, ἔχοντας ἐγκάρδια ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστό, ὡς τίποτε αὐτὰ ἐθεωροῦσε. Ἕνας δὲ ἀπὸ αὐτοῦς, μεγάλος καὶ πλούσιος μὲ θράσος περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τῆς εἶπε: Τούρκισε Ἀκυλίνα καὶ ἐγὼ νὰ σὲ πάρω νύμφη στὸν υἱό μου. Ἡ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ μὲ ἀφάνταστη μεγάλη τόλμη τὸν ἀπάντησε· ὁ διάβολος νὰ πάρει καὶ ἐσένα καὶ τὸν υἱό σου.

Αὐτὸ δὲ καθὼς ἄκουσαν ἐκεῖνοι ἄναψαν ἀπὸ τὸν θυμὸ καὶ ἀφοῦ ἔδεσαν πάλι τὴν Ἁγία τὴν ἐρράβδισαν ὥρα πολλή. Ἔπειτα τὴν ἔλυσαν, πάλι γιὰ τρίτη φορὰ νὰ τὴν ἀνακρίνουν, καὶ λέγει πρὸς αὐτὴν ὁ κριτής· Δὲν ἐντρέπεσαι μωρὴ νὰ δέρνεσαι γυμνὴ μπροστὰ σὲ τόσους ἀνθρώπους (διότι εἶχε ξεσχοισθεῖ τὸ ἐσώρουχό τῆς ἀπὸ τὶς πολλὰς ραβδιῆς καὶ ἔμεινε γυμνὴ) **ἢ τούρκισε ἢ ἔχω νὰ συντρίψω τὰ κόκκαλά σου ἕνα ἕνα· ἡ δὲ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυς Ἀκυλίνα ἀποκρίθηκε λέγοντάς του· καὶ τί ζήλευσα ἀπὸ τὴν πίστιν σας νὰ ἀρνηθῶ ἐγὼ τὸν Χριστό μου, ἢ ἀπὸ ποιά θαύματα τῆς πίστεώς σας νὰ πιστεύσω; πὺ βρωμάτε ἀκόμη ζωντανοί!**

Ὡ τόλμη μαρτυρικὴ! ὦ μεγαλοψυχία ἄξια οὐρανίων ἐπαίνων! ὦ ἀπόκρισις, ὄχι ἐνὸς ἀπλοῦ κοριτσιοῦ, ἀλλὰ ἐνὸς ἀνδρειωμένου γίγαντος!

Ἄφοῦ ἄκουσαν αὐτὰ καταισχύνθηκαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ντροπή, διότι τί ἄλλο εἶχαν νὰ κάμουν, ἀναγκαζόμενοι ἀπὸ τὴν φανερὴ τῶν λόγων ἀλήθεια; Ἀνάψαντες ὁμῶς ἀπὸ τὸν θυμὸ τους ἐρράβδισαν γιὰ τρίτη φορὰ τὴν Ἁγία καὶ τόσο ἀσπλαχνα, ὥσπου τὴν ἄφησαν ὡς νεκρή. Ἡ δὲ γῆ κοκκίνησε ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ οἱ σάρκες τῆς ἔπεφταν στὴ γῆ. Ὑστερα δέ, ἀφοῦ τὴν ἔλυσαν τὴν Μάρτυρα, τὴν φόρτωσαν σὲ ἕνα Χριστιανὸ πὺ ἦταν ἐκεῖ παρῶν καὶ τὴν ἐπῆγε στὸ σπῆτι τῆς μητέρας τῆς, ἡ ὁποία ἀγκάλιασε τὴν θυγατέρα τῆς, πὺ ἦταν στὶς τελευταῖες ἀναπνοές, καὶ τῆς λέγει· τί ἔκαμες τέκνον μου; ἡ δὲ Μάρτυς μόλις καὶ μὲ βία, ἀφοῦ ἤλθε στὸν ἑαυτὸ τῆς καὶ ἀφοῦ ἄνοιξε τὰ μάτια τῆς καὶ εἶδε (ἀντίκρυσσε) τὴν μητέρα, τῆς εἶπε· καὶ τί ἄλλο ἤθελα νὰ κάμω, ὦ μητέρα μου ἐκτὸς ἐκεῖνο πὺ μοῦ παρήγγειλες; **ἰδοῦ, κατὰ τὴν συμφωνία πὺ εἶχαμε, ἐφύλαξα τὴν ὁμολογία τῆς πίστεώς μου· καὶ ἡ μητέρα τῆς σηκώνοντας τὰ χέρια καὶ τὰ μάτια τῆς στὸν οὐρανὸ ἐδόξασε τὸν Θεό. Ἐνῶ συνομιλοῦσε ἡ Μάρτυς μὲ τὴν μητέρα τῆς, παρέδωσε τὴν ψυχὴ τῆς στὰ χέρια τοῦ Θεοῦ καὶ ἔλαβε τὸ στεφάνι τοῦ Μαρτυρίου.**

Τὸ δὲ πάντιμο αὐτῆς καὶ Ἅγιο λείψανο, ὃ τοῦ θαύματος! εὐωδίασε ἀμέσως μὲ μία θαυμάσια εὐωδία καὶ τόση πολλή, ὥστε καὶ ὄλος ὁ δρόμος, ἀπὸ ὅπου περνοῦσαν μὲ τὸ Μαρτυρικὸ λείψανο, ποὺ πήγαιναν γιὰ νὰ τὸ ἐνταφιάσουν, εὐωδίαζε.

Τὴν δὲ νύκτα ἐκεῖνη κατέβηκε φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ καὶ ἔλαμψε ἐπάνω στὸν τάφο τῆς Μάρτυρος ὡς ἄστρο λαμπρότατο, καὶ ὅσοι Χριστιανοὶ τὸ εἶδαν ἐδόξασαν τὸν Θεό, εἰς τὸν Ὅποῖον πρέπει ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἄμήν.

Ἀπολυτίκιον Ἁγίας Ἀκυλίνης

Ἦχος πλ. α΄. Τὸν συνάναρχον λόγον

Ζαγκλιβέριον χαίρει ἐν τῇ ἀθλήσει σου, ἡ σὲ βλασπήσασα κόμπῳ ὡς ἄνθος εὖοσμον, Ἄκυλίνα τοῦ Χριστοῦ καλλιπάρθενε· σὺ γὰρ ἐνίθλησας στερρῶς, καὶ ἐδέξω ἐκ Θεοῦ τὸ στέφος τῆς ἀφθαρσίας, ἐκδυσωπούσα ἀπαύστως, ἐληθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μεγαλυνάριον

Χαίροις καλλιπάρθενε τοῦ Χριστοῦ, Μάρτυς Ἀκυλίνα, ἡ ἀθλήσασα ἀνδρικῶς, τοῦ Ζαγκλιβερίου, ἡ δόξα καὶ τὸ κλέος, ὃ αἶτει εὐπραγία, καὶ θεῖον ἔλεος.

Βλ. “Τὸ μαρτυρικὸν τέλος τῶν Νεομαρτύρων παρθένων ΚΥΡΑΝΝΑΣ τῆς Ὄσσης καὶ ΑΚΥΛΙΝΑΣ τῆς Ζαγκλιβερινῆς,, ἔκδ. “ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ,,

Μερικά ἀπὸ τὰ αἷτια τῶν διαζυγίων

Τὰ διαζύγια σήμερα, δυστυχῶς, ἔχουν λάβει τρομακτικὴ ἔκτασι. Ἀποτελοῦν διεθνὲς πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἐπεκτείνεται συνεχῶς σὲ περισσότερες μάζες ἀνθρώπων καὶ προσλαμβάνουν ἐπικίνδυνες διαστάσεις, οἱ ὁποῖες τείνουν νὰ κλονίσουν ἀνεπανόρθωτα τὸν ἱερὸ θεσμό τῆς οἰκογενείας. Δυστυχῶς καὶ στὴν Πατρίδα μας εἶναι σύνθητες φαινόμενο καὶ διαρκῶς ἐξαπλώνεται ἀνησυχητικά.

Γεννάται, λοιπόν, εὐλόγα τὸ ἐρώτημα: **Ποιὰ εἶναι τὰ αἷτια καὶ οἱ ἀφορμές, πὸν ὀδηγοῦν πολλὲς οἰκογένειες στὴ διάστασι καὶ τελικὰ στὸ διαζύγιο;**

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια στὸ Γραφεῖο Γάμων καὶ Διαζυγίων τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν εἶχε γίνει μιὰ σχετικὴ ἔρευνα, ἡ ὁποία ἀπέδωσε τὰ ἑξῆς στοιχεῖα:

1) Οἱ περισσότεροι πὸν ζητοῦν διαζύγιο ἐπικαλοῦνται ὡς αἷτια τοῦ χωρισμοῦ των **τὸν ἰσχυρὸ κλονισμό τῆς ἐγγάμου συμβιώσεως** πὸν καθορίζει τὸ ἄρθρο 1442 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος.

Ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἐφεύρημα τῶν νεωτέρων χρόνων, οἱ ὁποῖοι διακρίνονται γιὰ τὴν ἀμβλυνσι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τὴν ἀποδυνάμωσι τῶν ἱερῶν θεσμῶν, ἀνάμεσα στοὺς ὁποῖους εἶναι καὶ ἡ οἰκογένεια. Μὲ τὸν ἰσχυρὸ κλονισμό ὁ νομοθέτης ἐννοεῖ ὅτι ἡ διάστασι τῶν συζύγων κατήντησε τόσο βαθειὰ καὶ ριζικὴ, ὥστε νὰ μὴν ἀπομένῃ πλέον καμμιά ἐλπίδα ἀποκαταστάσεως τῆς συμβιώσεως στὴν οἰκογένεια, ὁπότε γιὰ πρόληψι ἄλλων συνεπειῶν παραχωρεῖται τὸ διαζύγιο.

Οἱ σύζυγοι ὅμως πὸν ἔπαυσαν νὰ ἀποβλέπουν στὴν ἱερότητα τοῦ γάμου των, προβάλλουν τὸν ἰσχυρὸ κλονισμό καὶ στὶς περιπτώσεις τῆς μεταξὺ των ἀπλῆς ἀσυνεννοσίας, ἡ ὁποία δὲν δικαιολογεῖται νὰ ἔχη σοβαρὲς συνέπειες. Ἀπλῶς τοῦτο ὀφείλεται στὸ πτωχὸ ψυχικὸ κόσμον πὸν διαθέτουν, στὴν ἔλλειψι καλλιέργειας καὶ στὴν ἐπιπολαιότητα, μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζουν τὸ θέμα τῆς οἰκογενειακῆς των συγκροτήσεως.

Δυστυχῶς τὶς περισσότερες φορὲς ἡ δικαιολογία τοῦ σοβαροῦ κλονισμοῦ προβάλλεται, γιὰ νὰ καλυφθῇ τὸ «κοινῇ ὑπαιτιότητα» διαζύγιο. Πίσω ἀπὸ τὸν ἰσχυρὸ κλονισμό οἱ σύζυγοι ζητοῦν ν

ἀποκρύψουν ἠθικὲς πώσεις, ποὺ δὲν θέλουν νὰ ἔλθουν στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας. Διότι δυστυχῶς στὴν παραστρατημένη ἐποχὴ μας ὑπάρχει τόσο φθορὰ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ, καὶ τόσο διαφθορὰ ψυχῶν, ὥστε τίποτε τὸ ἱερὸ νὰ μὴν ἔχῃ ἀπομείνει σὲ πολλοὺς, ποὺ ἐνώθηκαν μὲ τὸ Μυστήριον τοῦ γάμου. Ἡ ἐφευρετικότης τῶν ἀνθρώπων στὰ πονηρά, τὸ ἀκαλλιέργητο καὶ ἄξεστο τοῦ χαρακτῆρος, ἡ ἠθικὴ ἀμβλυσίς κ.λ.π. πέφτουν ἀκάθεκτα ἐπάνω στὸ εὐαίσθητο οἰκογενειακὸ θεσμὸ καὶ πολλὰς φορὲς τὸν συντρίβουν.

2) Ὡς δευτέρα αἰτία ἀναφέρονται τὰ συγγενικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα δὲν παίζουν μικρότερο ρόλο στὴ διάλυσι τῆς οἰκογενείας. Διότι ἐνῶ τὸ ἀνδρόγυνο ἔχει ὅλες τὶς δυνατότητες νὰ ζήσει ἄρμονικὰ καὶ νὰ «στερεώσῃ» τὴν οἰκογένειά του, πολλὰς φορὲς πρόσωπα τοῦ στενοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος δημιουργοῦν αἴτια προστριβῶν καὶ διενέξεων, τὰ ὁποῖα δηλητηριάζουν τὶς σχέσεις τῶν συζύγων τόσο πολὺ, ὥστε μποροῦν νὰ τοὺς ὀδηγήσουν καὶ στὴ διάλυσι τοῦ γάμου.

Συνήθως ἡ πεθερὰ εἶναι ἐκείνη ποὺ ἐπεμβαίνει στὴ ζωὴ τῶν νεονύμφων. Θέλει νὰ διατηρήσῃ τὴν αὐταρχικὴ τῆς θέσι μέσα στὴ νέα οἰκογένεια. Τὶς περισσότερες φορὲς ἀντιμετωπίζει μὲ φθόνον τὴ νύφη. Τὴν θεωρεῖ ἀντίπαλο. Τὴν δέχεται ὡς ἐχθρὸ ποὺ τῆς πήρε τὸ παιδί της. Εἶχε μάθει νὰ ἔχῃ τὴν πρώτη θέσι καὶ στὸ σπίτι καὶ στὴν ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ της. Τώρα διαβλέπει ὅτι παραμερίζεται σ' ἓνα δευτερεύοντα ρόλο. Ἔτσι ἀμύνεται γιὰ τὸν δῆθεν παραγκωνισμό. Προσπαθεῖ νὰ ἐπιβληθῇ μὲ αὐταρχικότητα. Θέλει νὰ ἐκμηδενίσῃ κάθε πρωτοβουλία τοῦ νέου ζεύγους καὶ μεγαλοποιεῖ γεγονότα, παρερμηνεῖ λέξεις ἢ καὶ τὰ διαστρέφει ἀκόμη μὲ σκοπὸ νὰ μειώσῃ τὴ νύφη μπροστὰ στὸ γιό της ἢ τὸ γαμπρὸ μπροστὰ στὴ θυγατέρα της. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ δημιουργεῖ τέτοια ἀγκῶδη κατάστασι, ὥστε γίνεται «ὁ βίος ἀβίωτος» μὲ συνέπεια νὰ μὴν ἀντέχουν ἄλλο καὶ νὰ ὀδηγοῦνται πολλὰς φορὲς στὸ διαζύγιο.

3) Ὡς τρίτη αἰτία ἔρχεται ἡ διχοστασία μεταξὺ τῶν συζύγων. Ἡ παθολογικὴ προσκόλλησι τοῦ ἢ τῆς συζύγου πρὸς τοὺς γονεῖς ἢ πρὸς ἄλλα συγγενικὰ πρόσωπα ἀποτελεῖ ἐπικίνδυνη κατάστασι γιὰ τὶς περαιτέρω σχέσεις τοῦ νέου ζευγαριοῦ. Λησμονοῦν ὅτι μετὰ τὸ γάμο σπίτι τοὺς δὲν εἶναι τὸ πατρογονικόν, ἀλλὰ τὸ δικόν τους, «τὸ καινούργιο σπίτι». Τὰ λόγια τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι πολὺ σαφῆ καὶ χαρακτηριστικά: *«Ἐνεκεν τούτου καταλείπει ἄνθρωπος τὸν πατέρα*

αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν» (Ἐφεσ. ε', 31).

Στοὺς γονεῖς ἀνήκει ὁ σεβασμὸς, ἡ ἀγάπη, ἡ φροντίδα καὶ ἐνασχόλησι τόση, ὅση δὲν θὰ παρεμποδίσει τὴν ὁμαλὴ λειτουργία τοῦ νέου σπιτιοῦ, τὴν ἁρμονικὴ συμβίωσι τῶν συζύγων. Δυστυχῶς μὲ αἰτία αὐτὴ τὴν προσκόλλησι δημιουργεῖται δυσαρμονία συζυγικὴ, ποὺ καταλήγει στὸ διαζύγιο.

4) Ὡς τέταρτη αἰτία ἀναφέρεται ἡ συγκατοίκισι μὲ διάφορα συγγενικὰ πρόσωπα. Αὐτὴ δημιουργεῖ κινδύνους συνάψεως παρανόμων σχέσεων, μεταξὺ τούτων καὶ τῶν συζύγων. Καὶ μόνον ἡ ὑποψία ὅτι ὑποθάλλει ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς συζύγους τὸν παράνομο δεσμό, γίνεται αἰτία σοβαρῶν προστριβῶν, ποὺ ὀδηγοῦν στὴ διάλυσι τῆς νεοσυστάτου καὶ ἀσθενοῦς ἀκόμη οἰκογενείας. Οἱ δεσμοὶ αὐτοὶ φανερόνουν ἠθικὴ ἀδυναμία καὶ ἔλλειψι συναισθήσεως τῶν νέων καθκόντων καὶ ὑποχρεώσεων ποὺ δημιουργεῖ ὁ γάμος.

5) Ὡς πέμπτη αἰτία ἀναφέρονται τὰ φιλικὰ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα εἰσχωροῦν στὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρὸς καὶ διαταράσσουν τὴ σύμνοιά τους, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνουν. Ὁ λαὸς μας πολὺ παραστατικὰ λέει: «ὁ φίλος ποὺ ἔμπαινε στὸ σπίτι ἦταν φίδι». Καὶ δὲν εἶναι λίγα τὰ παραδείγματα γάμων ποὺ διαλύθηκαν ἀπὸ τέτοια αἰτία. Τὰ συχνὰ «πήγαινε-ἔλα» στὰ σπίτια τῶν φίλων, εἶναι μερικὲς φορὲς ἐπικίνδυνα.

6) Ἡ διαφορὰ ἡλικίας μεταξὺ τῶν συζύγων δημιουργεῖ ἐπίσης ἀποστάσεις μεταξὺ τῶν. Ἡ διαφορὰ νοοτροπίας, εὐαισθησίας, χαρακτῆρος, ἰδανικῶν, διαφερόντων, τὰ ὁποῖα εἶναι συνέπεια κυρίως τῆς διαφορᾶς ἡλικίας, κρατᾷ τοὺς συζύγους σὲ ἀπόστασι καὶ ψυχρότητα. Ἔτσι ὁ καθένας ζῆ στὸν κόσμον του καὶ χάνεται ἡ ἐνόησι. Καὶ ἂν ἀκόμη εἰδικοὶ λόγοι καὶ μεγάλα συμφέροντα δημιούργησαν τέτοιους γάμους, αὐτοὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἀποτρέψουν τὴ διάλυσί τους.

7) Ἐχομε ἀκόμη τὸ οἰκονομικὸ συμφέρον, ποὺ ὤθησε τὰ δύο πρόσωπα στὴ συνεργασία. Διότι τέτοιος γάμος δὲν ἀποτελεῖ ἠθικὸ δεσμό, ἀλλὰ κερδοσκοπικὴ πρᾶξι καὶ ἐμπορικὴ ἔταιρεία. Οἱ γάμοι αὐτοὶ γίνονται μόνον ἀπὸ συμφέρον. Δὲν ὑπάρχει βαθύτερος σύνδεσμος. Π' αὐτοὺς τὸ σπίτι εἶναι ξενοδοχεῖο ὕπνου καὶ φαγητοῦ. Σκοπιμότης ποὺ διαρκεῖ τὸ πολὺ δύο χρόνια. Μετὰ ἀναζητεῖται διέξοδος ἀπὸ τὴ ζωὴ τῆς «ρουτίνας». Διότι τὸ χρῆμα δὲν συνδέει ψυχές, ἀλλὰ οἰκονομικὰ συμφέροντα, τὰ ὁποῖα ἀργὰ

ἢ γρήγορα ὀδηγοῦν σὴν ἀποτυχία τοῦ συναφθέντος χαλαροῦ οἰκογενειακοῦ δεσμοῦ.

8) Ἄλλη αἰτία τῶν διαζυγίων εἶναι ἡ ἀπιστία μεταξύ τῶν συζύγων, ἡ καταπάτησι τῆς συζυγικῆς πίστεως. Τὸ παράπτωμα αὐτὸ δημιουργεῖ τρομερὸ ρῆγμα στὶς σχέσεις μεταξύ τῶν.

Ἡ ἀπιστία ποὺ δὲν προσλαμβάνει μεγάλες διαστάσεις, ἀλλὰ περιορίζεται σὲ ἐπιπόλαιες σχέσεις, χωρὶς νὰ δημιουργηθῆ βαθύτερος δεσμός, εἶναι δυνατὸν νὰ ἀντιμετωπίζεται μὲ κατανόησι, χριστιανικὴ ὑπομονὴ καὶ συγχωρητικότητα, γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν μεγαλύτερες συνέπειες.

9) Ἔχουμε ἀκόμη ὡς αἰτία τὴν ἀνικανότητα ἑνὸς τῶν συζύγων. Βέβαια τὸ ποσοστὸν εἶναι μικρόν. Οἱ περισσότεροι ψυχίατροι συμφωνοῦν στὴ διαπίστωσι ὅτι τὸ 95% τῶν περιπτώσεων ἀνικανότητος προκαλεῖται ἀπὸ ψυχολογικοὺς λόγους. Ἐπομένως ἡ βοήθεια ποὺ θὰ δοθῆ, ἐφ' ὅσον δὲν πρόκειται γιὰ ὀργανικὴ πάθησι, θὰ πρέπει νὰ εἶναι βοήθεια ἀγάπης, κατανοήσεως καὶ ὑπομονῆς, γιὰ νὰ ξεπεραστοῦν τὰ ἐμπόδια ποὺ δημιουργοῦνται ἀπὸ τὸ ψυχολογικὸ «τράκ».

Ἄτυχῶς κακοὶ σύμβουλοι παρωθοῦν εἰς τὸ νὰ διαλυθῆ μιὰ οἰκογένεια, ἡ ὁποία θὰ μπορούσε μὲ λίγη ὑπομονή, πίστι καὶ θάρρος νὰ διασώσῃ τὸν ἑαυτὸ τῆς ἀπὸ μιὰ ἀνύπαρκτη κατ' οὐσίαν αἰτία.

10) Ὑπάρχει ἐπίσης καὶ ἡ αἰτία ποὺ ὀφείλεται στὸν ἐξαναγκασμὸ γιὰ γάμο. Ὑπάρχουν περιπτώσεις ποὺ λόγῳ ἀνωτέρας βίας, ὅπως ἐγκυμοσύνη ἢ πιέσεις ἐκ μέρους αὐστηρῶν γονέων, δημιουργοῦν γάμους πολὺ εὐθραστους. Θὰ ἦταν βέβαια δυνατὸν νὰ βοηθηθοῦν καὶ νὰ βροῦν τὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας τῶν. Δυστυχῶς ὅμως ὁ ἐξαναγκασμὸς δημιουργεῖ τέτοιο ρῆγμα ποὺ ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ὀδηγήσῃ στὴ διάλυσι τῆς οἰκογενείας.

11) Ἔχουμε ἀκόμη τὴν αἰτία ποὺ ἀναφέρεται στὴν ἀθέτησι ὑποσχέσεων ποὺ ἐδόθησαν ἀπὸ τοὺς γονεῖς ἢ σ' ἕνα ψέμα ποὺ ἐλέχθη ἀπὸ ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους συζύγους. Π.χ. ἐπέρασαν τέσσερα χρόνια ἀπὸ τὸν γάμο. Οἱ γονεῖς εἶχαν ὑποσχεθῆ σὴν κόρη τους ἕνα διαμέρισμα καὶ ἀκόμη δὲν τὸ εἶχαν μεταβιβάσει. Ἄρχισαν οἱ «γκρίνιες». Αἰτία ἢ μὴ ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως. Πῆγαν σὴν Ἱ. Μητρόπολη μὲ σκοπὸ τὸ διαζύγιο. Διαπιστώθηκε ὅτι ἄλλη αἰτία δὲν ὑπῆρχε. Ὁ υπεύθυνος κληρικὸς εἶπε λίγα λόγια στὸν πατέρα. Ἐκεῖνος ἐπέισθη καὶ διόρθωσε τὸ λάθος του.

“Όλα τότε τακτοποιήθηκαν. Ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εἰρήνη ἐπανήλθαν στὸ σπίτι.

Μιὰ ἄλλη περίπτωσηι ἔλαβε χώρα ἐνώπιόν μου καὶ ἀφοροῦσε γάμο μὴ τελεσθέντα γιὰ ἓνα ψέμμα. Οἱ ὑποψήφιοι ἦλθαν στὴν Ἐνορία γιὰ τὴν προετοιμασία ἐκδόσεως τῆς ἀδείας. Στὸν ἔλεγχο τῶν ταυτοτήτων διαπιστώθηκε ὅτι ἡ ὑποψήφια νύφη τοῦ εἶχε κρύψει δύο χρόνια ἀπὸ τὴν ἡλικία τῆς. Ἐκεῖνος ἐξεπλάγη, ἐθύμωσε πολὺ καὶ εἶπε: «Ἀπὸ τώρα ἀρχίσαμε τὰ ψέμματα; ». Σηκώθηκε καὶ ἔφυγε... Ὁ γάμος δὲν ἔγινε!...

Βέβαια ὑπάρχουν καὶ ἄλλα αἴτια, ἀπὸ τὰ ὁποῖα θὰ ἀναφέρουμε μερικά, χωρὶς νὰ τὰ ἀναπτύξουμε. Τέτοια εἶναι:

- Διαφορὰ κοινωνικῆς προελεύσεως.
- Διαφορὰ μορφωτικοῦ ἐπιπέδου.
- Ἐθροσκευτικὴ αἴρεσι τοῦ ἑνός (π.χ. κιλιαστής).
- Παθολογικὴ χαρτοπαιξία, μέθη, «τεμπελιά» κ.λ.π.
- Μακροχρόνια ἀσθένεια.
- Ἀνυπαρξία ἀμοιβαίας ἑλξεως.
- Δολία ἀπόκρυψι νόσου.
- Ἐλλειψι προετοιμασίας γιὰ τὸ μεγάλο γεγονός τοῦ γάμου.
- Ἐλλειψι ἐπικοινωνίας καὶ διαλόγου.
- Δὲν ὑπάρχει ἡ μεγάλη ἀρετὴ, ποὺ λέγεται ὑπομονή.
- Πολλὲς γυναῖκες ἀγαποῦν περισσότερο τὰ παιδιά παρὰ τὸ σύζυγό τους.
- Ὁ ἐγωϊσμός καὶ ἡ αὐταρχικότης.
- Ἡ ἐργασία τῆς γυναίκας ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτικό.

Αὐτὰ εἶναι τὰ συνήθη αἴτια τῶν διαζυγίων. Τὰ αἴτια ὅμως τῆς αὐξήσεως τῶν διαζυγίων ἀνάγονται σὲ τελευταία ἀνάλυσι στὶς νέες συνθήκες τοῦ μηχανοκρατούμενου πολιτισμοῦ καὶ στὰ συνθήματα τῆς παγκοσμιοποιήσεως, κάτω ἀπὸ τὰ ὁποῖα ζοῦμε. Οἱ συνθήκες αὐτὲς συνετέλεσαν στὴ δημιουργία μεγάλων πόλεων, στὴν ἐξωοικιακὴ ἐργασία τῆς γυναίκας, στὴ χειραφέτησί της κ.λ.π.

Ἡ αὐξήσι ἐπίσης ὀφείλεται στὴ χαλάρωσι τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθήματος, στὴν ἀμβλυσι τοῦ πνεύματος θυσίας ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας, στὴν ἐπικράτησι ὑλιστικῶν ἐπιδιώξεων, στὸν πανσεξουαλισμὸ ποὺ διαφημίζεται παντοῦ καὶ σὲ ἄλλα γνωστὰ ἀρρωστημένα φαινόμενα.

Πρὸ σαράντα ἐτῶν μόνο τὸ 10% τῶν γάμων κατέληγε στὸ διαζύγιο. Σήμερα ἔχουμε περάσει τὸ 30% καὶ σ’ ἓνα ἄλλο 20%

«σιγοβράζει τὸ καζάνι». Ἀπὸ τὶς στατιστικὲς φαίνεται ὅτι **ἡ βαθύτερη αἰτία τῶν διαζυγίων ὀφείλεται στὴν ἀπουσία πνευματικῆς καὶ χριστιανικῆς καλλιέργειας**. Οἱ ἴδιοι ὁμολογοῦν ὅτι τὸ 70% σπάνια ἐκκλησιάζονται ἢ καὶ καθόλου. Τὸ 90% δὲν προσεύχονται, δὲν ἐξομολογοῦνται καὶ δὲν κοινωνοῦν, οὔτε μελετοῦν Ἁγία Γραφή. Τὸ 50% δὲν ἔχουν παιδιά. Τὸ 70% μόλις ἔχουν 5ετῆ ἕγγαμο βίο. Τί σημαίνουν οἱ διαπιστώσεις αὐτές; Ὅτι ἀπὸ τὰ ἀνδρόγυνα αὐτὰ λείπει ὁ συνδετικὸς κρίκος, ὁ Χριστός. Λείπει ἡ χάρις, τὸ φῶς καὶ ἡ δύναμί Του. Ἀπουσιάζει τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸ Ὅποῖον παρέχεται μὲ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὸ Ὅποῖον φωτίζει καὶ στηρίζει καὶ ζωοποιεῖ τὶς καρδιὲς καὶ ἐμπνέει τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη στὰ μέλη τῆς οἰκογενείας.

Γ' αὐτὸ ἔργον ὄλων μας εἶναι νὰ φέρουμε τὸν Χριστὸν στὴν κλυδωνιζόμενη οἰκογένεια, γιὰ νὰ ζήσῃ καὶ νὰ ἀντιμετωπίσῃ νικηφόρα τὶς θύελλες ποὺ πέφτουν μὲ λύσσα ἐναντίον τῆς.

Βλ. “ Κηρύγματα Ἀλήθειας κ' Ζωῆς ” Πρωτοπρεσβυτέρου Παρασκευᾶ Α. Ζωγράφου τ. Γεν. Ἐπιθεωρητοῦ Ἐκκλ. Ἐκπαιδεύσεως.

Θὰ ἐπιλέξουμε τὸν πολιτισμὸ τῶν Εὐρωπαίων ἢ τὸν Θεό;

*Ἁγίου Νικολάου
Ἐπισκόπου Ἀκρίδος*

Ἄνθρωπε, ὑπερηφανεύεσαι καὶ κομπάζεις χωρὶς λόγο. Καμαρώνει κανεὶς γιὰ κάτι ποῦ τοῦ ἀνήκει καὶ ὄχι γιὰ τὸ δανεικὸ. Καυχίεσαι, λοιπὸν, ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο; Δὲν ἔχεις τίποτε δικό σου. Κάθε τι ποῦ νομίζεις πὼς εἶναι δικό σου, σὴν πραγματικότητα εἶναι δανεικὸ καὶ πρέπει νὰ τὸ ἐπιστρέψεις στὸν δανειστή σου.

Καμαρώνεις γιὰ τὴν ἐξωτερικὴ σου ὁμορφιά; Πήγαινε στὸ νεκροταφεῖο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, νὰ δεῖς ποῦ εἶναι πεταμένη ἢ ἐξωτερικὴ ὁμορφιά. Καμαρώνεις γιὰ τὰ ὠραῖα σου μάτια καὶ γιὰ τὰ ὠραῖα σου χεῖλη; Ποιὸς ξέρει ἄραγε πόσες φορὲς καθάρισες τὴ λάσπη ἀπὸ τὰ παπούτσια σου βαριεστημένα καὶ μονότονα χωρὶς νὰ σκεφτεῖς ὅτι αὐτὴ ἡ λάσπη εἶναι τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη ἀνθρώπων ποῦ διάβηκαν τὸν δρόμο ποῦ ἐσὺ περπατᾷς;

Καυχίεσαι γιὰ τὰ πλούτη σου; Σκέψου, γιὰ νὰ ἀποκτήσεις αὐτὰ τὰ πλούτη τι ἔπραξες; Σκέψου, πὼς θὰ σοῦ εἶναι ἄχρηστα αὐτὰ τὰ πλούτη σὰν πεθάνεις. Καμαρώνεις γιὰ τὰ κοσμήματά σου; Γιὰ τὰ διαμάντια, τὰ μπριλλάντια, τὰ ρουμπίνια, τὰ σμαράγδια καὶ τὰ μαργαριτάρια; Ὅταν πεθαμένο θὰ σὲ ξαπλώσουν στὸ φέρετρο δὲν θὰ ἔχει καμία διαφορά γιὰ σένα, ἂν θὰ σοῦ κρεμάσουν στὸ λαιμό σου περιδέριο ἀπὸ μαργαριτάρια ἢ ἀπὸ βαλανίδια. Πεθαμένος δὲν θὰ καταλάβεις διαφορά, ἂν θὰ βάλλουν σὺς τσέπες σου διαμάντια ἢ ἂν θὰ σοῦ βάλλουν στάχτη. Τὸ ἴδιο θὰ εἶναι γιὰ σένα ἂν σκεπάσουν τὴν σορὸ σου μὲ βελούδινο ὕφασμα ἢ μὲ καλαμῆνια ψάθα. Ὅλα ὅσα πῆρες δανεικὰ ἀπὸ τὸ κῶμα, στὸ κῶμα θὰ ἐπιστρέψουν εἴτε τὸ θέλεις εἴτε ὄχι. Γιὰ ποιὸ λόγο λοιπὸν καυχίεσαι; Ὑπερηφανεύεσαι λοιπὸν γιὰ τὰ δανεικὰ;

Μήπως κομπάζεις γιὰ τὴ δόξα καὶ τὴ δύναμη ποῦ ἀπέκτησες; Τώρα μὲ ἓνα σου λόγο ὀλόκληροι στρατοὶ κινοῦνται, ἄλλοτε πρὸς δεξιά καὶ ἄλλοτε πρὸς ἀριστερά, ὅπου ἐσὺ τοὺς διατάξεις.

Τώρα μὲ ἓνα σου λόγο χρίζονται πόλεις, σκάβονται τούνελ, φτιάχνονται δρόμοι. Τώρα χιλιάδες ἄνθρωποι περνᾶνε κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρό σου προσπαθώντας νὰ σὲ δοῦν, θέλοντας μετὰ νὰ παινευτοῦν καὶ νὰ ποῦν πὼς σὲ εἶδαν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια.

Αὔριο ὅμως σαρανταποδαρούσες καὶ σαῦρες θὰ ἔρπουν πάνω στὸ κρῦο μέτωπό σου καὶ ἐσὺ δὲν θὰ μπορεῖς νὰ κουνήσεις τὸ χέρι σου γιὰ νὰ τὶς διώξεις.

Ἵπερηφανεύεσαι γιὰ τὴν μὀρφωσή σου ἢ κομπάζεις γιὰ τὰ ἔργα σου; Πρόσεχε μὴ χάσεις τὰ λογικά σου, ὅπως ὁ αὐτοκράτορας Ναβουχοδονόσωρ.

Ἰκούσε αὐτὴ τὴν ἱστορία καὶ πὲς τὴν στὰ παιδιὰ σου καὶ σὲ αὐτοὺς ποὺ ἀγαπᾶς καὶ τοὺς εὐχέσαι καθετὶ καλό:

Κάποτε ὁ αὐτοκράτορας Ναβουχοδονόσωρ ἔχτισε μία μεγάλη πόλη, τὴν Βαβυλώνα. Αὐτὴ τὴν πόλη τὴν διακόσμησε μὲ πολλοὺς κρεμαστοὺς κήπους καὶ μὲ πανύψηλους πύργους. ἼΕκανε αὐτὴ τὴν πόλη πρωτεύουσα τοῦ κράτους του. Ἡ πόλη αὐτὴ ἦταν τόσο ὁμορφη ποὺ καμία ἄλλη πόλη στὸν κόσμο δὲν μπορούσε νὰ συγκριθεῖ μαζί της. Μία μέρα καθὼς ἔκανε τὴν βόλτα του ὁ αὐτοκράτορας, ὁ Ναβουχοδονόσωρ, σὲ ἓναν ἀπὸ τοὺς πύργους του, κοίταξε ἀπὸ ψηλά τὴν Βαβυλώνα καὶ γεμάτος περηφάνια φώναξε: **«Δὲν εἶναι αὐτὴ ἡ Βαβυλώνα, ἡ μεγάλη, ἡ ὁποία ἐγὼ ἔχτισα μὲ τὴ μεγάλη δύναμή μου, γιὰ νὰ γίνει ὁ θρόνος τῆς αὐτοκρατορίας μου, ἡ δόξα τῆς μεγαλειότητάς μου; (Δανιὴλ 4, 29)»**. Αὐτὰ τὰ λόγια εἶπε ὁ αὐτοκράτορας καὶ ἐκεῖνη τὴν ὥρα δὲν θυμήθηκε τὸν Θεό, τὸν Δημιουργό. Λησμόνησε νὰ Τὸν εὐχαριστήσει γιὰ τὴν βοήθειά του. Δὲν ταπεινώσε τὸν ἑαυτό του μπροστὰ στὸν Θεό -καθῆκον ὄλων τῶν κυβερνητῶν- ἀντίθετα ἀνύψωσε τόσο τὸν ἑαυτό του ὡς νὰ ἦταν ὁ ἴδιος Θεός, ὡς νὰ ἦταν ὁ αὐτοκράτορας τῶν αὐτοκρατόρων.

ἸΔελφοί μου, τί συνέβη στὴν συνέχεια; ἸΦοῦ τὸ στόμα τοῦ αὐτοκράτορα ξεστόμισε αὐτὰ τὰ περήφανα λόγια, ἀκούστηκε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ νὰ λέει: **«Αὐτοκράτορα Ναβουχοδονόσωρ, σὲ σένα μιλάω, μάθε πὼς ἀπὸ τῶρα καὶ στὸ ἐξῆς θὰ χάσεις τὴν αὐτοκρατορία σου. ἸΑπὸ ἐδῶ καὶ πέρα θὰ ζεῖς μόνος σου καὶ ἀποδιωγμένος. Θὰ ζεῖς παρέα μὲ τὰ ἄγρια θηρία καὶ θὰ τρέφεται ὅπως τὸ βόδι μὲ φυτὰ. Ἡ τιμωρία σου θὰ κρατήσῃ ἑπτὰ χρόνια. ἸἜτσι θὰ καταλάβεις πὼς ὁ Θεός εἶναι ὁ μόνος κυβερνήτης τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς κυβερνᾷ τὴν αὐτοκρατορία τῶν ἀνθρώπων, καὶ Αὐτὸς ἀποφασίζει σὲ ποιὸν θὰ δώσει ἐξουσία νὰ κυβερνήσῃ»**.

Ἐκεῖνο πού ἔγινε στή συνέχεια εἶναι πραγματικά δύσκολο νά εἰπωθεῖ. Ὁ περήφανος αὐτοκράτορας ἔχασε τὰ λογικά του καί ἔφυγε τρέχοντας στὰ βουνά. Ἐκεῖ ἔζησε σάν θηρίο, παρέα μέ τὰ ἄγρια ζῶα. Γιὰ ἑπτὰ χρόνια τρεφόταν ὅπως τὸ βόδι μέ φυτά. Ὅλο του τὸ σῶμα καλυφθηκε μέ τρίχωμα καί στὰ δάκτυλά του φύτρωσαν νύχια, σάν τὰ νύχια τῶν πουλιῶν.

Μόνο, ὅταν πέρασαν ἑπτὰ χρόνια, ἤλθε στὰ λογικά του, καί ἀλλαγμένος πιά προσκύνησε τὸν Θεὸ καί τὴν μεγαλοσύνη Του. Ἀπὸ τότε καί μέχρι τὸν θάνατό του κυβέρνησε μετανοιωμένος πλέον, σάν ἀληθινὸς δοῦλος τοῦ Θεοῦ.

Πιθανὸν νά πεῖτε πὼς αὐτὴ ἡ ἱστορία εἶναι πολὺ παλιὰ καί πὼς δὲν ἔχει καμία σχέση μέ σᾶς. Ἀναρωτιέστε πὼς μπορεῖ αὐτὴ ἡ ἱστορία, πού ἔχει συμβεῖ πρὶν δυόμισι χιλιάδες χρόνια, νά σᾶς ἀφορᾷ;

Ἀδελφοί μου, ὅλοι μας κάποτε θὰ πεθάνουμε καί ἐγὼ πρέπει νά σᾶς πῶ τὴν ἀλήθεια.

Ἔχετε δίκιο, αὐτὴ ἡ ἱστορία συνέβη πολὺ παλιὰ πρὶν δυόμισι χιλιάδες χρόνια, στὴν μακρινὴ χώρα τῆς Βαβυλωνίας. Αὐτὴ ἡ ἱστορία ὅμως ἐπαναλαμβάνεται καί σήμερα στὴν Εὐρώπη, στὴν βαπτισμένη στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ Εὐρώπη! Εἶναι πραγματικά θλιβερό!

Οἱ ἄνθρωποι σήμερα ἀπέκτησαν μεγάλη δύναμη.

Περηφανεύονται γιὰ τὰ ἔργα πού ἔχτισαν μέ τὰ χέρια τους. Εἶναι περήφανοι γιὰ τὶς πόλεις τους, γιὰ τοὺς δρόμους τους, γιὰ τὰ τρένα τους, γιὰ τὰ πλοῖα τους, γιὰ τὰ ὀχήματά τους, γιὰ τὶς ἠλεκτρικὲς τους μηχανές. Τοποθέτησαν ὅμως τὸν ἑαυτό τους πάνω ἀπὸ τὸν Ὑψιστὸ Θεὸ καί ἄρχισαν, ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, νά λατρεύουν τὸν ἑαυτό τους καί τὴν κουλτούρα τους.

Ἀδελφοί μου, οἱ νέοι Ναβουχοδονόσοροι ἔβγαλαν τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν θρόνο Του. Ἡ τιμωρία τους ὅμως εἶναι ἴδια μέ τὴν τιμωρία τοῦ Ναβουχοδονόσορα.

Ὁ Θεὸς τοὺς ἔκανε νά χάσουν τὰ λογικά τους καί νά τρελαθοῦν.

Χωρίστηκαν σὲ ἀντίπαλα στρατόπεδα καί σιράφηκαν ὁ ἓνας ἐναντίον τοῦ ἄλλου. Ἔχυσαν ἄφθοно αἷμα καί διέπραξαν ἀναρίθμητες ἁμαρτίες. Ὁ Θεὸς τοὺς τιμώρησε νά ζοῦν σὲ σκοτεινὴ ζούγκλα παρέα μέ τὰ θηρία, ἀφοῦ αὐτοὶ ἔπαψαν νά τὸν θεωροῦν Δημιουργό τους, ἀφοῦ αὐτοὶ ἰσχυρίστηκαν πὼς προέρχονταν ἀπὸ τὸ γένος τῶν μαϊμούδων.

Μέχρι πότε, Κύριε, θὰ τοὺς τιμωρεῖς;

Μέχρι νὰ ταπεινώσουν τὸν ἑαυτό τους καὶ μέχρι νὰ καταλάβουνε, ὅπως ὁ αὐτοκράτορας Ναβουχοδονόσωρ, πὼς ὁ Θεὸς εἶναι ὁ μόνος κυβερνήτης τῶν ἀνθρώπων, καὶ Αὐτὸς ἀποφασίζει σὲ ποιὸν θὰ δώσει ἐξουσία νὰ κυβερνήσει. Ἄδελφοί μου, αὐτοὶ οἱ νέοι κάτοικοι τῆς Βαβυλώνας ἀποτρέλαναν καὶ ἐμᾶς τοὺς Σέρβους καὶ μᾶς ὀδήγησαν μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστό.

Τὸ ἐρώτημα γιὰ μᾶς εἶναι: Θὰ ἀκολουθήσουμε τὸν δρόμο τοῦ Χριστοῦ ἢ θὰ κάνουμε ὅ,τι κάνουν οἱ νέοι Βαβυλώνιοι;

Θὰ ἐπιλέξουμε τὸν πολιτισμὸ τῶν Εὐρωπαίων ἢ τὸν Θεό;

Νὰ ἐπιλέξουμε μὲ προσοχὴ καὶ ἄς σκεφτοῦμε, τὶ μᾶς ἔχει συμβεῖ ἕως τώρα. Ἄς μὴν κάνουμε τὰ ἴδια λάθη.

Δόξα ἀνήκει στὸ Θεὸ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Βλ. Ἁγίου Νικολάου Ἐπισκόπου Ἀχρίδος " ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ ΤΗΣ ΦΥΛΑΚΗΣ - ΜΗΝΥΜΑΤΑ ΣΤΟ ΛΑΟ " ἐκδ. "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ"

Ζητεῖται θαῦμα ...

τοῦ Νεκταρίου Δαπέργολα
Δρ Ἱστορίας

Μέρα μὲ τὴ μέρα ὁ τόπος μας βουλιάζει ὀλοένα καὶ πιὸ βαθιὰ μέσα στὴν ἀπόγνωση. Κυβερνήσεις ἀνεβοκατεβαίνουν, φέρνοντας ὅλες τους ἀνεξαιρέτως ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ τὴν ἐκποίηση τῆς χώρας, τὸν ὄλεθρο τῶν μικρομεσαίων τάξεων, τὴ δημογραφικὴ ἐρήμωση, τὴν ἐκκώρση τῆς ἐθνικῆς μας κυριαρχίας σὲ ξένα ἀφεντικά. Καὶ συνεχίζοντας βέβαια μεθοδικὰ τὸ πάλαι ποτὲ βασικὸ ἔργο τους, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν πνευματικὴ διάλυση καὶ ποδηγέτηση αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, μέσα ἀπὸ τὸ ἐπὶ δεκαετίες συστηματικὸ ξεχαρβάλωμα τῶν ἀξιών του, τῆς πίστες του, τῆς γλώσσας καὶ τῆς παιδείας του. Ἐνὸς λαοῦ ποὺ περνᾶ τραγικὲς στιγμὲς, ὄχι μόνο λόγῳ τῆς οἰκονομικῆς κρίσης, ἀλλὰ πρωτίστως ἐπειδὴ χωρὶς πλὴρον ἱστορικὴ μνήμη, ἐθνικὰ ἀπονευρωμένος καὶ θρησκευτικὰ ἀποχρωματισμένος, ἔχει χάσει πιά σὲ μεγάλο βαθμὸ τὰ πνευματικὰ του ἀντισώματα, αὐτὰ ποὺ τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ ἐπιβιώνει καὶ νὰ ἀναγεννιέται καὶ σὲ οἰκονομικὰ ἢ πολιτικὰ πολὺ χειρότερους ἀπὸ τὸν σημερινὸ καιροῦς. Κι ἔχει ἀπομείνει χαμένος μέσα στὶς αὐταπάτες τῶν «ἐκσυγχρονιστικῶν» τοῦ εἰδῶλων καὶ τῆς εὐδαιμονιστικῆς του πλάνης, ἀποστερημένος ἀπὸ τὰ πιὸ ζωτικὰ στοιχεῖα τῆς ἴδιας του τῆς ταυτότητας, σὲ πλήρη ἀποστασία ἀπὸ τὸν Θεό, παραζαλισμένος κι ἀλλοπρόσαλλος, ἐθισμένος πλὴρον σὸ νὰ καταπίνει ἀμάσητα τόσα καὶ τόσα νεοταξίτικα «προοδευτικά» σκουπίδια, συνηθισμένος καὶ σὸ νὰ προδίδεται κατ' ἐπανάληψη ἀπὸ τοὺς κυβερνῶντες του (καθὼς διαπράττει συνεχῶς τὸ ἴδιο τραγικὸ λάθος, πεποιθὼς ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία), βουλιάζοντας καθημερινὰ στὴν ἀνοησία, τὴν ἀσυναρτησία καὶ τὴ χυδαιότητα.

Ὑπὸ τὶς συνθήκες αὐτές, εἶναι φανερὸ πὼς ἡ κατάσταση ἀνθρωπίνως δὲν εἶναι ἀναστρέψιμη πιά. Βρισκόμαστε πραγματικὰ σὸ μακρὰν χειρότερο σημεῖο τῆς μακραίωνης ἱστορίας μας, σὸ ἔσχατο σημεῖο τῆς πνευματικῆς παρακμῆς μας. Καὶ αὐτὸ εἶναι ξεκάθαρο πὼς δὲν μπορεῖ νὰ ἀλλάξει, παρὰ μόνο μὲ κάποιον μεγάλο

θαῦμα. Κάποια μεγάλη ἄνωθεν παρέμβαση, πού θά ἀνακόψει τὴν ἐλεύθερη πώση μας σὴν ἄβυσσο, πού θά σταματήσει αὐτὴ τὴν τραγικὴ πορεία τοῦ λαοῦ μας πρὸς τὸ ἱστορικὸ του Τέλος. Ζητεῖται ἐπειγόντως ἓνα θαῦμα λοιπόν...

Αὐτὸ τὸ θαῦμα ὅμως δὲν εἶναι τόσο ἀπλὸ νὰ γίνει. Ὅχι ἀσφαλῶς γιατί δὲν μπορεῖ νὰ γίνει, οὔτε ἐπειδὴ δὲν τὸ θέλει ὁ Θεός. Ἄλλος εἶναι ὁ λόγος -καὶ αὐτὸν τὸν φανερῶνει πάνω ἀπ' ὅλα ἐκεῖνο τὸ περιστατικὸ ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, ὅπου ἐμφανίζεται ὁ Χριστὸς νὰ ἐπισκέπεται τὴ Ναζαρετὶ γιὰ νὰ κηρύξει. Οἱ συντοπίτες Του δὲν Τὸν ἀποδέχτηκαν, Τὸν ἀντιμετώπισαν μὲ ἐχθρικὴ δυσπιστία καὶ γι' αὐτό, ὅπως τονίζει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος (στ' 5-6), δὲν μπόρεσε ἐκεῖ νὰ κάνει κανένα μεγάλο θαῦμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ θεραπεία ἐλάχιστων ἀρρώστων καὶ ἔφυγε στενοχωρημένος: «καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ οὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀρῥώστοις ἐπιθεῖς τὰς χεῖρας ἐθεράπευσε. καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν».

Καὶ αὐτὸ τὸ εὐγλωτο συμβὰν δὲν σημαίνει βέβαια πὼς ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε πραγματικὰ τὴ δύναμη νὰ θαυματοουργήσει (γιατὶ φυσικὰ ὡς Θεὸς μπορούσε -καὶ μπορεῖ- νὰ κάνει τὰ πάντα). Ἀποδεικνύει ὅμως μὲ τὸν πιὸ σακάθαρο τρόπο ὅτι τὸ θαῦμα, γιὰ νὰ συντελεστεῖ, ἀπαιτεῖ ὄχι μόνον τὴ θεία ἐνέργεια, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρώπινη συναίνεση, δηλαδὴ τὴν πίστη καὶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ ἀνθρώπου. Γιατί, ἂν ὁ Θεὸς θαυματοουργοῦσε χωρὶς αὐτά, θά παραβίαζε πολὺ ἀπλὰ τὴν ἐλευθερία του κι ἔτσι, ἐνῶ τὸν ἔπλασε γιὰ νὰ ἔχει τὸ αὐτεξούσιον καὶ ἐθελότρεπον, τότε οὐσιαστικὰ θά τὸν κατέστρεφε.

Σὲ αὐτὸ λοιπὸν τὸ σημεῖο βρισκόμαστε σήμερα. **Τὸ θαῦμα, πού θά σώσει τὸν λαό μας, μπορεῖ νὰ πραγματοποιηθεῖ, ἀλλὰ μόνον μὲ τὴ δική του συνέργεια.** Δὲν θά μᾶς σώσουν ἀπὸ μόνες τους οὔτε οἱ προφητεῖες τῶν ἁγίων (ἄδηλο καὶ κρύφιο τὸ πότε καὶ τὸ πὼς ἀκριβῶς θά ἐκπληρωθοῦν), οὔτε ἡ ἁγιασμένη γῆ μας (μιὰ γῆ γεμάτη κόκαλα ἁγίων καὶ ποτισμένη μὲ τὸ αἷμα χιλιάδων μαρτύρων καὶ ἡρώων, πού ὅμως πλέον ἀπὸ πνευματικῆς πλευρᾶς τὴ βρωμίζουμε καὶ τὴν προδίδουμε καθημερινά), οὔτε καὶ τὸ ὅτι ὑπήρξαμε περιούσιος λαὸς ἐπὶ αἰῶνες (γιατὶ οἱ βουλῆς τοῦ Θεοῦ μποροῦν νὰ ἀλλάξουν καί, πέραν τῆς ἀγάπης Του, ὑπάρχει καὶ τὸ ἐνδεχόμενο τῆς ὀργῆς Του -εἶναι ἄλλωστε ἤδη ἄξιον ἀπορίας ποῖα ἀπερινόητη μεγαλοθυμία Του μᾶς κρατᾷ ἀκόμα καὶ δὲν μᾶς ἔχει ἤδη καταποντίσει ὀριστικὰ μὲς στ' ἀποκαΐδια τῆς ἀθλιότητάς μας).

Τὸ πιὸ βασικὸ ἀπ' ὅλα εἶναι νὰ ἀναρρωτηθοῦμε ἂν μᾶς ἀξίζει νὰ σωθοῦμε, σὲ αὐτὲς τὶς ἐσχατιὲς τῆς πνευματικῆς παρακμῆς πού ἔχουμε κατανήσει, καὶ φυσικὰ ἂν θέλουμε νὰ σωθοῦμε. Ἡ ἀπάντηση καὶ στὰ δύο αὐτὰ ἐρωτήματα εἶναι μία καὶ μόνη. Καὶ λέγεται μετάνοια. **Μετάνοια εἰλικρινής, ὀλοκληρωτικὴ καὶ ἔμπρακτῃ.** Αὐτὴ θὰ εἶναι ἡ δική μας συνέργεια καὶ συμμετοχή.

Καὶ φυσικὰ νὰ ξεκαθαρίσουμε ὅτι μετάνοια δὲν σημαίνει οὔτε παθητικότητα, οὔτε ἀδράνεια ὅσον ἀφορᾷ τὶς ἐν τῷ κόσμῳ δραστηριότητές μας. Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς θέλει παθητικούς, νὰ τὰ περιμένουμε ὅλα ἄνωθεν -καὶ αὐτὸ πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι (γιὰ τὸ «σὺν Ἀθηνᾶ καὶ χεῖρα κίνει») ἰσχύει ἀπολύτως καὶ γιὰ μᾶς. **Θὰ πολεμήσουμε λοιπὸν καὶ μέσα στὸν κόσμο, συμμετέχοντας σὲ ὅποιες κοινωνικὲς, πολιτικὲς ἢ ἄλλες δράσεις μπορούμε,** γιὰτι ἀπλούστατα εἶναι τέτοια ἡ λαίλαπα πού ἔρχεται (καὶ εἰλικρινὰ ἡ οἰκονομικὴ κατάρρευση εἶναι τὸ τελευταῖο πού ἐννοῶ), πού κανεὶς δὲν ἔχει πλέον τὸ δικαίωμα νὰ παραμείνει ἀδρανής. Ὅλες ὅμως οἱ πράξεις μας, γιὰ νὰ ἔχουν ἀποτέλεσμα, μπορεῖ νὰ γίνουν μόνο σὺν Θεῷ. Μόνο μὲ τὸ αὐτεπίγνωτον τῆς ἀθλιότητάς μας, μόνο μὲ τὴν ὀριστικὴ ταφὴ τοῦ ἐλεεινοῦ πώματός μας μέσα μας, μόνο μὲ τὸ αὐθεντικὸ κλάμα τῆς εἰλικρινοῦς ἐπιστροφῆς μας, μόνο μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ ἐλέους Του. Μόνο ἔτσι μπορούμε νὰ προχωρήσουμε πιά. Σὲ κάθε ἄλλη περίπτωση, οἱ καιροὶ μας τελειώνουν κάπου ἐδῶ. Καὶ ὅ,τι ἐπὶ αἰῶνες χτίσαμε, χάνεται σὲ λίγο ὀριστικὰ μαζί μας μὲς στὰ συντρίμια.

Ἑλλάδα 2015. Τὰ μαῦρα σύννεφα πυκνώνουν συνεχῶς πάνω ἀπὸ τὴν καταρρέουσα χώρα, κάνοντας ὀλοένα καὶ πιὸ ὀρατὰ τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν. Μέρη ζοφερὰ καὶ ταραγμένες ἀνοίγονται μπροστὰ μας, μὲ μιὰ καὶ μόνη ἐλπίδα νὰ ἀκνοφέγγει μὲς στὸν ὄρυμαγδό. Ὁ ἔχων νοῦν ψηφισάτω...

Οἱ γιατροὶ μιλοῦν γιὰ θαῦμα καί...ἐκεῖνος γιὰ τὴν Ἁγία Ἀναστασία

Σὲ ἐποχὲς πού ὀλοένα καὶ περισσότεροὶ ἄνθρωποι στρέφονται πρὸς τὰ γήϊνα καὶ ἀγνοοῦν καὶ περιφρονοῦν καὶ ἀμφισβητοῦν τὴν οὐράνια πολιτεία, σὲ ἐποχὲς πού λησμονοῦν καὶ εἰρωνεύονται τὸν Δημιουργό, Ἐκεῖνος δὲν παύει νὰ δείχνει διὰ τοῦ Υἱοῦ Του καὶ Σωτῆρα μας Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ τῶν Ἁγίων Του, τὴν ἀγάπη Του. Δὲν παύει νὰ φροντίζει, μὲ τὸ μοναδικὸ τρόπο πού Ἐκεῖνος γνωρίζει αὐτοὺς πού τὸν ἀναζητοῦν. Δὲν παύει νὰ καλεῖ ὡς καλὸς Ποιμένας τὰ ἀπωλολότα πρόβατα, ἐνισχύοντας τὴν πίστη τους. Δὲν παύει νὰ γιατρεύει, νὰ κατηχεῖ καὶ νὰ ὀδηγεῖ τὸ πιὸ τέλειο δημιούργημά Του μέσα ἀπὸ σειρὰ ἀνεξήγητων, γιὰ πολλοὺς ἀπὸ ἐμᾶς, γεγονότων, πού εἴθισται νὰ ὀνομάζουμε σήμερα θαύματα.

Σὲ καιροὺς λοιπὸν γενικῆς ἀμφισβήτησης καὶ κλονισμοῦ τῆς πίστεως, ὁ καλὸς Θεὸς συνηθίζει νὰ μιλᾷ καὶ νὰ ἐπικοινωνεῖ μὲ τρόπο θαυματουργικό, ὥστε οἱ πιστοὶ πού γεύονται τὴ δωρεὰ τῆς Χάρης τοῦ Ὑψίστου, νὰ ἀποκτοῦν βιώματα τέτοια, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν ἀκλόνητη τὴν πίστη τους.

Ὅλοι λίγο-πολύ οἱ Χριστιανοὶ ἔχουμε γευθεῖ καὶ ζήσει -ἂν καὶ δὲν τὴν ἀξίζουμε- τὴ θεία Χάρη, ἔχουμε βιώσει στὴν προσωπικὴ μας ζωὴ τὸ θαῦμα. Καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἐμᾶς δὲν παύουμε νὰ τὸ ἀναζητοῦμε μέχρι καὶ τὴν τελευταία ἀναπνοή μας.

Τὸ θαῦμα πού ἀποκλειστικὰ παρουσιάζει στὸ τεῦχος αὐτὸ ὁ «Σ.Ο.» σχετίζεται μὲ ἕναν 35χρονο νεαρό, ὁ ὁποῖος κτύπησε πολὺ σοβαρὰ μὲ τὸ ὄχημα πού ὀδηγοῦσε καὶ ἐνῶ οἱ γιατροὶ εἶχαν σπκώσει τὰ χέρια ψηλὰ καὶ περίμεναν τὸ βέβαιο κατ' αὐτοὺς θάνατο, ἐκεῖνος ἔζησε τὸ θαῦμα μέσα ἀπὸ τὴ θεία παρέμβαση τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας.

Τρία χρόνια μετὰ τὸ θαυματουργικὸ γεγονὸς πήραμε τὴν ἄδεια τοῦ νεαροῦ καλοῦ φίλου καὶ συνεργάτη νὰ δημοσιεύσουμε τὸ

θαῦμα, ὑπὸ τὴν προϋπόθεση πὼς δὲν θὰ δημοσιεύσουμε τὰ στοιχεῖα του. Καὶ αὐτό, γιατί δὲν ἐπιθυμῆι νὰ γίνῃ «τροφή» στὰ τηλεοπτικὰ κανάλια καὶ σὲ κάθε λογῆς «περιέργους» σύγχρονους ἀμφισβητίες τῆς ἀδιάλειπτης παρουσίας τοῦ Θεοῦ.

Ἡ διήγηση τοῦ ἀγαπτιοῦ Κώστα, συνδέεται, ὅπως ἤδη ἀναφέραμε μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τῆ Ρωμαία, τὴν μνήμη τῆς ὁποίας ἡ Ἁγία Ἐκκλησία μας τιμᾷ στὶς 29 Ὀκτωβρίου.

Λείψανα τῆς Ἁγίας σώζονται στὴν Ἱερὰ Μονὴ τοῦ Ὁσίου Γρηγορίου στὸ Ἅγιο Ὅρος. Στὸ μοναστήρι μάλιστα στὶς 12 Νοεμβρίου (29 Ὀκτωβρίου μὲ τὸ Παλαιὸ Ἡμερολόγιο) γίνεται μεγάλο πανηγύρι.

Ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ἔχει ἀποκτήσει ἐδῶ καὶ τρία χρόνια γιὰ ἓναν ἐκλεκτὸ φίλο καὶ συνεργάτη τοῦ «Σ.Ο.» ξεχωριστὴ σημασία, ἀφοῦ διὰ μέσου τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας βίωσε τὸ θαῦμα κατὰ τέτοιο τρόπο, ποὺ ἄφησε ἀνεξίτηλα τὰ σημάδια στὴ ζωὴ του. Βέβαια ὁ στενὸς κύκλος του, ἀλλὰ καὶ ὁ Ἡγούμενος τῆς Μονῆς Ὁσίου Γρηγορίου ἀρχιμανδρίτης π. Γεώργιος Καψάνης, γνωρίζουν τὰ στοιχεῖα καὶ ἐκ τῆς διηγήσεως θὰ κατανοήσουν σὲ ποῖον ἀναφέρεται ἡ διήγηση.

Τὸ ἀτύχημα

Ὁ νεαρὸς Κώστας, πατέρας δύο ἀνήλικων παιδιῶν, ἐπέστρεφε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, στὴν πόλη ποὺ κατοικεῖ στὶς 11 Σεπτεμβρίου 2002, μὲ τὴν μοτοσικλέτα μεγάλου κυβισμού. Εἶχε μόλις τακτοποιήσει ὀρισμένες ἐργασίες καὶ ἐπέστρεφε καταπονημένος. Κατὰ τὴ διαδρομὴ, ἡ μοτοσικλέτα ἀνατρέπεται καὶ ὁ ἴδιος στὴν κυριολεξία ἀπογειώνεται καὶ πέφτει μὲ ὀρμὴ σὲ μία κολώνα. Ἡ σύγκρουση, ὅπως διηγεῖται ὁ ἴδιος, προκαλεῖ θάυση στὴ λεκάνη καὶ στὰ πλευρὰ καὶ στὶς ἀπολήξεις τῶν πέντε χαμηλῶν σπονδύλων τῆς σπονδυλικῆς του στήλης. Μία ἐκ τῶν ἀπολήξεων κόβει μία φλέβα, ἡ ὁποία προκαλεῖ, σύμφωνα μὲ τὴ διάγνωση τῶν θεραπόντων ἱατρῶν, ὀπισθοπεριτοναϊκὸ αἱμάτωμα ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ αἱμορραγία. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔκανε τοὺς γιατροὺς

να σηκώσουν στην κυριολεξία τὰ χέρια, ἀφοῦ τέτοια περίπτωση δὲν δεχόταν χειρουργικὴ ἐπέμβαση. Μετὰ τὴν πάροδο 24 ὥρῶν στὴν ἐντατικὴ, ὁ Κώστας ἐξαντλημένος ἀπὸ τὴν ἀπώλεια αἵματος ὀδηγεῖται στὸ χειρουργεῖο.

«Ἦμουν ἐτοιμοθάνατος, εἶχα χάσει τρία κιλὰ αἷμα, ὅταν οἱ γιατροὶ ἀποφασίζουν νὰ κάνουν μιὰ προσπάθεια σωτηρίας. Μὲ χειρουργοῦν στὴν κοιλιακὴ χώρα γιὰ νὰ μὴν ἀφήσουν νὰ πεθάνω, ὅπως οἱ ἴδιοι εἶπαν ἀργότερα, χωρὶς ἰατρικὴ προσπάθεια. Ἡ ἐγχείρηση ἀποτυχαίνει, ἀφοῦ δὲν κατάφεραν νὰ φθάσουν στὸ σημεῖο ποῦ χρειαζόταν καὶ ἀπλῶς περίμεναν, ὅπως ἔλεγαν, νὰ πεθάνω», διηγεῖται ἐμφανῶς συγκινημένος σήμερα ὁ Κώστας.

Τὸ ἀνεξήγητο

Κατὰ περίεργο ὅμως τρόπο καὶ ἐνῶ οἱ δικοὶ του ἀνέμεναν τὸ μοιραῖο, ὁ Κώστας ἐζήσθη.

«Ἡ φλέβα ἔκλεισε μόνη τῆς καὶ οἱ γιατροὶ μιλοῦν μέχρι σήμερα γιὰ θαῦμα», λέει.

Ὁ νεαρὸς πατέρας παραμένει στὸ νοσοκομεῖο ἐπὶ δέκα ἡμέρες. Γυρίζει ἐν συνεχείᾳ σπῖτι του καὶ μετὰ πάροδο 15 ἡμερῶν περνᾷ καὶ πάλι τὸ κατώφλι τοῦ νοσοκομείου γιὰ μιὰ ἀκόμη ἐπέμβαση, μὲ τὴν ὁποία καθαρίζεται τὸ αἱμάτωμα. Στις 26 Ὀκτωβρίου τοῦ 2002, ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Δημητρίου, ἐπιστρέφει στὸ σπῖτι, στὴν καλὴ σύζυγό του καὶ τὰ δύο κοριτσάκια του. Ἡ βελτίωση στὴν ὑγεία του, ὅπως ὁμολογεῖ ὁ ἴδιος, εἶναι ραγδαία. Μέχρι τὸ σημεῖο αὐτὸ τίποτε δὲν τοῦ εἶχε προκαλέσει ἐντύπωση.

Ἡ συνομιλία μὲ τὴν Ἁγία

Τὰ ξημερώματα τῆς 29ης Ὀκτωβρίου, ὅμως ἓνα ὄνειρο ἢ ὄραμα ἀλλάζει τὴ ζωὴ του, ἀφοῦ δίνει τὴν ἀπάντηση σ' αὐτὸ ποῦ οἱ γιατροὶ ἀποκάλεσαν ὁμόφωνα θαῦμα.

Νὰ πὼς διηγήθηκε ὁ ἴδιος τὸ ὄνειρο αὐτό:

«Βλέπω μία κοντὴ καὶ πολὺ νεαρὴ κοπέλα, ποῦ φοροῦσε ἓνα σκοῦρο γκριζωπὸ ράσο καὶ ἓνα μαντήλι - κάτι σὰν κουκούλα - στὸ κεφάλι, νὰ μὲ πλησιάζει. Δὲν μποροῦσα, ὡστόσο, νὰ διακρίνω τὸ πρόσωπό τῆς. Ἐξέπεμπε, ὅμως ἡ παρουσία τῆς μιὰ ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα. Περπατοῦσε χιαστὰ πάνω ἀπὸ ἓνα τεράστιο φίδι, γιὰ τὸ ὁποῖο ἔδειχνε ἀδιαφορία. Ἐντύπωση μοῦ προκαλοῦσε καὶ τὸ χρῶμα τοῦ οὐρανοῦ ἀλλὰ καὶ τὸ πρωτόγνωρο -ἀλλόκοτο- πρωτοφανὲς φῶς τῆς ἡμέρας. Πρὶν προλάβω νὰ τὴν ρωτήσω ποιὰ εἶναι, σταματᾷ σὲ μιὰ ἀπόσταση 4-5 μέτρων καὶ μοῦ λέει:

- Είμαι ἡ Ἁγία Ἀναστασία. Ἐγὼ σὲ ἔσωσα.

Τὸ ὕφος τῆς ἔδειχνε πὼς δὲν ἔκανε κάτι σπουδαῖο, πιθανὸν γιὰ νὰ μὴν νιώσω ὑποχρεωμένος γιὰ τὴν πράξη τῆς. Μὲ ἰδιαίτερα προκλητικὸ καὶ δύσπιστο ὕφος τὴν ρωτῶ:

- Γιατὶ μὲ ἔσωσες; Καὶ ἐκείνη μὲ ὕφος ποῦ ἔδειχνε, πὼς ἀπλῶς ἀκολούθησε κάποια ἐντολή, μοῦ ἀπαντᾷ;

- Γιατὶ μοῦ τὸ ζήτησε ἡ Παναγία ».

Ὅπως ἀναφέρει ὁ Κώστας, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς συνομιλίας ἡ παρουσία τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας εἶχε δημιουργήσει στὴν ὅλη ἀτμόσφαιρα μία ἐξαιρετικὴ γλυκύτητα.

Ἐκδηλᾶ συγκλονισμένος ἀπὸ τὸ ὄνειρο - ὄραμα ὁ Κώστας σηκώνεται καὶ τηλεφωνεῖ σὲ ἓνα γνωστὸ του καὶ φίλο του μοναχό. Ἐκεῖνος στὴν κυριολεξία ξαφνιάζεται ἀπὸ τὸ πρωῒνὸ τηλεφώνημα. Ὁ Κώστας ἀποκρύπτει τὸ ὄνειρό του καὶ ἀπλῶς ρωτᾷ τὸν μοναχό:

- Ξέρεις τίποτε γιὰ καμία Ἁγία Ἀναστασία;

Ὅπως μᾶς λέει, μέχρι τότε εἶχε ἀκούσει γιὰ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τὴ Φαρμακολύτρια, ἀλλὰ οὐδέποτε τὴν εἶχε ἐπικαλεσθεῖ.

- Ποιὰ Ἁγία Ἀναστασία, τὴ Ρωμαία ποῦ γιορτάζει σήμερα; ἀπαντᾷ ὁ μοναχός.

Ἡ ἀπάντηση τοῦ μοναχοῦ συγκλονίζει ἀκόμη περισσότερο τὸν Κώστα. Ἀποφεύγει, ὅμως νὰ πεῖ, ὅτιδήποτε γιὰ τὸ ὄνειρο.

Λίγες ἡμέρες ἀργότερα ὁ Κώστας δέχεται ἓνα τηλεφώνημα ἀπὸ γνωστὸ του ἱερωμένο, ὁ ὁποῖος ἐνδιαφέρθηκε νὰ μάθει γιὰ τὴν πορεία τῆς ἀνάρρωσής του. Κατὰ τὴ συζήτηση τοῦ ἀναφέρει πὼς, ὅταν συναντηθοῦν, θὰ τοῦ ἀναφέρει ἓνα ὄνειρο μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τὴ Ρωμαία, προκειμένου νὰ λύσει ὀρισμένες ἀπορίες του. Ἡ ἐπιμονὴ ὅμως τοῦ ἱερωμένου νὰ τοῦ πεῖ περὶ τίνος πρόκειται, ἔκαμψε τὸν Κώστα, ποῦ τοῦ εἶπε ἐν τάχει, τί εἶχε συμβεῖ.

- Κώστα, ξέρεις ποῦ βρίσκομαι αὐτὴ τὴ στιγμή καὶ γιατί ἐπέμεινα νὰ μοῦ πεῖς; εἶπε ὁ ἱερωμένος. Καὶ πρόσθεσε χωρὶς νὰ ἀναμείνει ἀπάντηση:

- Εἶμαι στὴν Ἱερὰ Μονὴ Γρηγορίου, στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ σὲ λίγο πρόκειται μαζὶ μὲ ἄλλους προσκυνητὲς νὰ προσκυνήσουμε τὸ Ἅγιο λείψανό τῆς, τὸ ὁποῖο βρίσκεται στὴν Μονή.

Γὰ δευτέρη φορὰ ὁ Κώστας συγκλονιζόταν.

- Καταλαβαίνεις τὸ σὸκ ποῦ ἔπαθα, μᾶς λέει.

Λόγω τῆς ἐργασίας του ὁ Κώστας ἐπισκέπεται σχεδὸν σὲ

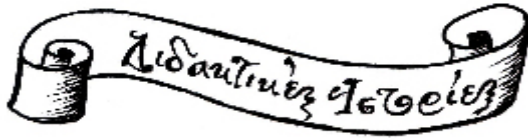
καθημερινή βάση Ἱερῶν Ναῶν καὶ μοναστήρια. Ἔτσι, τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 2004, ἐξιστοροῦσε σὲ ἓνα μοναχό, ἔξω ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ μοναστηριοῦ τοῦ στὸ Λουτράκι τῆς Κορινθίας τὸ ὄνειρο. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνομιλίας, περνᾶ κάποιο αὐτοκίνητο. Ὁ ὁδηγὸς του καὶ ἡ μικρὴ κόρη του ἦταν γνωστοὶ στὸ μοναχό. Τὸν χαιρετοῦν καὶ καθὼς ἀπομακρύνονται, ὁ μοναχὸς λέει στὸν Κώστα:

- Κώστα, ἔχει τάμα, νὰ χτίσει ἓνα ἐκκλησάκι στὴν περιοχὴ πρὸς τιμὴ τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας τῆς Ρωμαίας. Καὶ γι' αὐτὸ τὴν κόρη του τὴν ὀνόμασε Ἀναστασία.

Ἅλλα αὐτὰ ἔχουν στὴν κυριολεξία προκαλέσει ἀκλόνητα θεμέλια πίστεως στὸν Κώστα καὶ στὴν οἰκογένειά του, ἀλλὰ καὶ στοὺς φίλους του. Ὁ ἴδιος φροντίζει νὰ μὴν λείπει στὸ πανηγύρι ποὺ γίνεται πρὸς τιμὴν τῆς Ἁγίας Ἀναστασίας κάθε χρόνο στὴ Μονὴ Ὁσίου Γρηγορίου καὶ διατηρεῖ μία σχέση ἐπικοινωνίας μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία μέσω τῆς καθημερινῆς προσευχῆς του. Τὸ βέβαιο εἶναι, πὼς αὐτὴ ἡ γνωριμία του μὲ τὴν Ἁγία Ἀναστασία τοῦ ἄλλαξε ὀλόκληρη τὴ ζωὴ. Μέσω τῆς γνωριμίας αὐτῆς ἔθεσε προτεραιότητα στὸ θέλημα τοῦ Χριστοῦ καὶ βιώνει καθημερινὰ τὸ θαῦμα τῆς Ὁρθόδοξης πίστεως. Δόξα τῷ Θεῷ.

Βλ. “Στυλὸς Ὁρθοδοξίας” Νοέμβρ. 2005

**Τὰ πλάσματα αὐτά, θὰ συντροφεύουν
καὶ τὸ δικό σου παιδί.
Εἶναι τὰ παιδιὰ πὺ δὲν γεννήθηκαν ποτέ!**

Ἔνας γιατρὸς θυμᾶται.....

Ἦταν ἀπὸ τὶς πιὸ συγκλονιστικὲς ἐξομολογήσεις πὺ ἄκουσα στὴ διάρκεια τῆς ἱατρικῆς μου προσφορᾶς. Παρ' ὅλο πὺ πέρασαν ἀπὸ τότε ἀρκετὰ χρόνια, θαρρῶ πὺς ἀκόμη ἀκούω τὴν φωνὴ τῆς κυρίας Σοφίας Κ. νὰ μοῦ διηγεῖται τὸ πὺς σώθηκε ἀπὸ τὸν ἀφανισμό τὸ πέμπτο (5ο) τῆς παιδί:

«Εἶχα τέσσερα παιδιά, γιατρέ, καὶ τὰ οἰκονομικά μας ἦσαν ἄθλια. Ἡ πίστη μου στὸ Θεὸ δὲν ἔφτασε, γιὰ νὰ μὲ κάνει νὰ κλείσω τ' αὐτιά μου στὶς ὑποδείξεις προθύμων "συμβούλων" καὶ ἀποφάσισα νὰ πάω στὸ γυναικολόγο μου γιὰ τὰ "περαιτέρω". Μὰ τὸ ἴδιο βράδυ, προτοῦ μὲ πάρει καλὰ-καλὰ - ὁ ὕπνος εἶδα μία σοβαρὴ ἀνθρώπινη μορφή νὰ μὲ πλησιάζει, νὰ μὲ πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ νὰ μὲ ὀδηγεῖ σ' ἓνα τοπίο μαγευτικό. Θαύμαζα τὶς ὁμορφιὲς καὶ ἀπολάμβανα τὶς εὐωδίεσ τοῦ τοπίου αὐτοῦ, ὅταν ξαφνικὰ ἀνιλήφθηκα μιὰ ἀστραπιαῖα σκηνή, πὺ μ' ἔκανε νὰ νιώσω φρίκη: Δεκάδες, ἑκατοντάδες παιδιά μὲ τὸ κεφάλι νὰ κρέμεται κομμένο ἀπὸ τὸ λαιμό, κείτονταν στὸ πράσινο γρασίδι. Κι εἶχαν στὴ χλωμὴ τους ὄψη κάτι σὰν παράπονο καὶ κάτι σὰν κλάμα.

»Ἀπορημένη γύρισα στὸ συνοδό μου καὶ ρώτησα:

»- Ποιὰ εἶναι τὰ δυστυχισμένα αὐτὰ πλάσματα, πὺ μὲ τὴν ἐμφάνισή τους ἀσχημίζουν τὸν παραδεισένιο αὐτὸ τόπο;

»- Εἶναι αὐτὰ πὺ θὰ συντροφεύουν καὶ τὸ δικό σου παιδί, ἂν ἢ μοῖρα του εἶναι ἴδια μὲ τὴ δική τους. Εἶναι τὰ παιδιὰ πὺ δὲν γεννήθηκαν ποτέ!

»Γύρισα τὸ βλέμμα μου στὴν ἀντίθετη μεριά πανικοβλημένη

καὶ βλέπω ἓνα κοριτσάκι σὲ νηπιακὴ ἡλικία, ὄμορφο, χαρούμενο γελαστό.

»- Ποιὸ εἶναι τὸ κοριτσάκι αὐτό, ποὺ ἡ παρουσία του δένεται τόσο γλυκὰ μὲ τὴν ὀμορφιὰ τοῦ τοπίου;

»- Εἶναι τὸ δικό σου τὸ κοριτσάκι. Εἶναι τὸ παιδὶ ποὺ ἐτοιμάζεσαι νὰ θυσιάσεις στὸ βωμὸ τῆς δικῆς σου εὐκολίας καὶ ξεγνοιασιάς, ὀδηγώντας το σὲ θάνατο φρικτό!...

»Ἡ ὄψη τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ ἔμεινε ἀνεξίτηλα τυπωμένη στὸ μυαλό μου. Κι ὅταν γεννήθηκε ἡ θυγατέρα μου κι ὅσο μεγάλωνε τὸ κοριτσάκι μου, ποὺ μὲ τέτοιο θαυμαστὸ τρόπο σώθηκε, ἔβλεπα, πὼς δὲν διέφερε σὲ τίποτε, μὰ σὲ τίποτε ἀπὸ τὸ κοριτσάκι ποὺ εἶδα τὸ βράδυ ἐκεῖνο, σὰν ὄνειρο καὶ σὰν ὄραμα, πὲς καλύτερα σὰν θαῦμα...»!

Βλ. : περιοδ. Ο ΖΩΟΠΟΙΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου, ἀρ. 77-78

Τὸ ἀμνημόνευτο ἀγοράκι τοῦ πολέμου

Αὐτὸ τὸ γεγονός τὸ ἐδινγεῖτο ἡ Γερόνισσα Ξένη, ἡ ὁσία, πρώτη ἡγουμένη τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου στὴν Αἴγινα, ἡ ὁποία ἦταν τυφλή. Τυφλὴ κατὰ τὴν σωματικὴ ὄραση, ἀλλὰ φωτισμένη καὶ μὲ ὀξεία πνευματικὴ ὄραση. Ἀποδεικνύει δὲ ὅτι οἱ ψυχὲς τῶν κεκοιμημένων λυποῦνται, ὅταν οἱ συγγενεῖς ἀντὶ νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεό, σκληρύνονται καὶ λυποῦνται ὑπερβολικά.

Αὐτὴ, λοιπόν, ἡ ἁγιασμένη μοναχὴ εἶχε μία ἀδελφὴ στὴν Ἀθήνα, ἡ ὁποία εἶχε ἕξι κορίτσια καὶ ἓνα ἀγόρι, ποὺ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν ὀκτὼ περίπου ἐτῶν. Ἡ μητέρα του, ἀλλὰ καὶ οἱ συγγενεῖς τὸ ὑπεραγαποῦσαν καὶ διότι ἦταν μονάκριβο, ἀλλὰ καί, γιατί ἦταν καλὸ παιδάκι. Ἔνα σωστὸ ἀγγελάκι.

Μὲ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο (1948) καὶ τὰ λεγόμενα Δεκεμβριανά, ὅπου ἐγίνοντο μάχες καὶ μέσα στὶς πόλεις, σ' ἓναν βομβαρδισμό τὸ ἀγοράκι, ἐνῶ γύριζε ἀπὸ τὸ σχολεῖο, σκοτώθηκε. Ἔτσι αὐτὸ τὸ ἐπίγειο ἀγγελούδι διάνυσε γρήγορα τὴν ἐπίγεια ζωὴ του, γιὰ νὰ βρεθεῖ κοντὰ στὸν Θεὸ σὰν οὐράνιο πλέον ἀγγελούδι.

Ἡ μητέρα πόνεσε πολὺ. Ἀφήνοντας δὲ τὸν ἑαυτὸς τῆς ἔρμαιο τοῦ πόνου, ἔπεσε στὴν ἐφάμαρτη ὑπερβολὴ καὶ στὴν ἀπελπισία, ἐνῶ σὰν χριστιανὴ Ὁρθόδοξη ἤξερε ὅτι τὸ παιδάκι τῆς ἦταν στὴν χαρὰ τοῦ Οὐρανοῦ.

Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ τῶν συγγενῶν ἔχει πολλὰς φορὰς ἀποδειχθεῖ πὼς ἐνοχλεῖ τὶς ψυχὰς ποὺ βρῖσκονται κοντὰ στὸν Θεό, οἱ ὁποῖες καίρονται μόνον ὅταν οἱ ἐπίγειοι συγγενεῖς δοξολογοῦν τὸν Οὐράνιο Πατέρα, τὸν χορηγὸ τῆς αἰώνιας μακαριότητος καὶ Εὐεργέτη τῶν ἀνθρώπων, εἴτε βρῖσκονται στὸν πρόσκαιρο κόσμον εἴτε στὸν ἀληθινό.

Ἔτσι, λοιπόν, καὶ σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσιν τὸ ἀγοράκι ἐμφανίστηκε στὸν ὕπνον τῆς μεγαλύτερης ἀδελφῆς του, ἡ ὁποία ἦταν πράγματι μία ἐνάρετη καὶ πιστὴ κοπελίτσα.

Εἶδε, λοιπόν, τὸ ἀγοράκι στὸν τάφο μέσα σὲ νερά.

- Ἀδελφούλη μου, τοῦ εἶπε μὲ λαχτάρα, γιατί εἶσαι μέσα στὰ νερά;

Κι ἐκεῖνο μὲ παράπονο ἀλλὰ καὶ μὲ κάποια ἀγανάκτησιν τῆς εἶπε:

- Ἔτσι μὲ κατάντησαν τὰ δάκρυα τῆς μάνας μου!

Ὅταν πληροφορήθηκε βέβαια αὐτὰ ἡ μητέρα του, συναισθάνθηκε τὸ λάθος τῆς, ζήτησε συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ γαλήνευσε. Δὲν ἤθελε ἐπ' οὐδενὶ νὰ πικραίνει τὸ ἀγγελάκι τῆς ἀλλὰ πρὸ πάντων τὸν Θεό.

Συνέβη ὅμως καὶ τὸ ἐξῆς, τὸ ὁποῖο καλὸ εἶναι νὰ τὸ ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας:

Στὸ παιδάκι αὐτὸ δὲν ἔκαναν τὰ καθιερωμένα ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν μας μνημόσυνα, γιατί πίστευαν ὅτι δὲν ἐχρειάζοντο, ἐπειδὴ ἦταν μικρό.

Ἡ σκέψιν αὐτὴ ὅμως εἶναι λανθασμένη. Ἡ κάθε ψυχούλα, ἀνεξαρτήτως ἡλικίας, θέλει τὶς προσφορὰς τῆς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς προσευχὰς. Κυρίως ὅμως μερίδιο ἀπὸ τὴν Θεϊκὴ Βασιλικὴ Τράπεζα τοῦ Χριστοῦ, ὅταν γίνεται ἡ Θεία Λειτουργία, ὅταν γίνεται ἡ μνημόνευσίς τῆς στὴν ἁγία Πρόθεσιν.

Φάνηκε, λοιπόν, πάλι ὁ μικρούλης σ' αὐτὴ τὴν καλὴν του ἀδελφούλα, ἡ ὁποία τὸν εἶδε ὅτι βρισκόταν σὲ μία λαμπρὴ οὐράνια τράπεζα μαζὶ μὲ ἄλλα παιδάκια, ἀλλὰ δὲν εἶχε ἐκεῖνος μπροστά του πιάτο μὲ φαγητό! Ἡ ἀδελφή του τὸν ρώτησε τὸ γιατί, καὶ τότε τῆς εἶπε:

- Ἔσεῖς δὲν μοῦ στείλατε φαγητὸ καὶ μ' ἀφήσατε νηστικό!

Ἡ κοπέλα τὸ εἶπε στὴν μητέρα τῆς καὶ ἔκαναν τὰ ἀπαραίτητα μνημόσυνα.

Τότε ἡ ἀδελφή του τὸν ξαναεἶδε σ' ἐκείνη τὴν τράπεζα, ἀλλὰ

αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ τρώει εὐχαριστημένος ἀπὸ ἓνα πλούσιο πιάτο μὲ φαγητό, ποῦ εἶχε μπροστά του.

Ἔτσι, γιὰ μιὰ ἀκόμη φορὰ βγαίνει τὸ συμπέρασμα, πὼς καὶ τὰ μικρὰ κεκοιμημένα παιδάκια θέλουν τὰ μνημόσυνά τους!...

Βλ. «ΕΚΦΡΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ» ἔκδ. ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΒΑΡΝΑΚΟΒΑΣ, ΔΩΡΙΔΑ 2009

Ἡ συγγνώμη εἶναι ὠφέλιμο φάρμακο

Μία παροιμία λέει: «Οἱ γονεῖς τρῶνε ἀγουρίδες καὶ τὰ παιδιά μουδιάζουν».

Ἡ Μπέθ γεννᾶται στὴν Νέα Ὑόρκη τῆς Ἀμερικῆς. Οἱ γονεῖς, δυστυχῶς, σύντομα παρατοῦν τὸ κοριτσάκι στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ κωρίζουν.

Τὰ παιδιά χωρισμένων γονιῶν δέχονται τόνους λύπης, ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα καὶ συχνὰ γίνονται περιθωριακὰ ἄτομα.

Ἡ μικρὴ Μπέθ μεγαλώνει μὲ τὴ στοργὴ τῆς γιαιγιάς. Πολλὲς φορὲς οἱ γιαιγιάδες μεγαλώνουν τὰ ἐγγονάκια τους. Δεκαπεντάχρονη ἡ Μπέθ χάνει καὶ τὴ γιαιγιά της καὶ παραμένει μονάχη, πεντάρφανη. Κάποιοι θεῖοι τὴ βοηθοῦν στὴν ἀρχή, σύντομα ὅμως καὶ αὐτοὶ ἐξαφανίζονται. Ἡ Μπέθ ἐργάζεται σὰν πωλήτρια, σὲ κάποιο μεγάλο κατάστημα. Κάποια μέρα τσακώνεται μὲ ἄλλη ὑπάλληλο καὶ τὴν ξυλοφορτώνει ἄδικα καὶ σκληρά. Ἀκολουθεῖ ἀπόλυση, δικαστήρια...

Στὰ εἴκοσι τέσσερά της καταφεύγει σὲ κάποιον σύμβουλο γιὰ ψυχολογικὰ προβλήματα, τὸν Dr. Tim Lahaye (Τὶν Λαχάγιε).

Ἀπὸ τὴ «ΖΩΗ» ἀρ. τεύχους 3787, ἀντιγράφο:

«Κάποια μέρα μ' ἐπισκέπεται στὸ γραφεῖο μία εἰκοσιεπτάχρονη γυναίκα, γιὰ νὰ μὲ συμβουλευτεῖ. Σύντομα ὁμολογεῖ, ὅτι ἔχει περάσει πολλὰ χρόνια σὲ θλίψεις, καταθλίψεις, λύπες. Ἐγώ, κοιτάζω προσεκτικὰ τὸ πρόσωπο τῆς συμπαθητικῆς κοπέλας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ μὴν σκεφθῶ, πόσο ἡ περίπτωση ἦταν χαρακτηριστικὴ. Πρῶτα ἀπ' ὅλα ἡ ψυχοσύνθεσή της εἶναι μελαγχολικὴ. Συνεπῶς ἔχει μιὰ ἀρνητικὴ στάση, γιὰτὶ εἶναι εὐαίσθητη καὶ ὑπεραπασχολημένη μὲ τὸν ἑαυτὸ της. Καὶ ἐκτὸς

ἀπὸ ὅλα αὐτά, δὲν ἔχει καμιά ἐλπίδα γιὰ τὸ μέλλον. Προέρχεται ἢ ταλαιπώρη ἀπὸ διαλυμένη οἰκογένεια, εἶναι ἀνεπιθύμητη τόσο ἀπὸ τοὺς γονεῖς της, ὅσο καὶ ἀπὸ τ' ἀδέλφια της.

Ἡ Μπέθ κάνει τὸ πρῶτο βῆμα γιὰ τὴν ἀνάρρωση, ὅταν ἀποδέχεται τὸν Ἰησοῦ Χριστό, σὰν προσωπικό της γιατρό. Τὴν βεβαιότητα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγχωρήσεως ποὺ πάντα λαχταροῦσε, τῆς τὴν πρόσφερε ὁ Χριστός. Ἐπίσης, τὴν ἐφοδίασε μὲ τὴ δύναμη νὰ ὑπερνικήσει τὶς σκέψεις της, ποὺ τριγύριζαν σὲ ἀπογοήτευση καὶ αὐτολύπηση. Παίρνοντας ἀπὸ τὸν Χριστὸ τὴ δυνατότητα νὰ συγχωρήσει τοὺς γονεῖς της, ἀφαίρεσε ἀπὸ τὴ ζωὴ της τὴ ρίζα τῆς πικρίας, ποὺ εἶχε ἐξελιχθεῖ σὲ ρίζα κακίας καὶ χρόνια ὀλόκληρα τὴν ταλαιπωροῦσε.

Τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἐπιστροφή της στὸν Χριστό, πέταξε ἀπὸ τὸ κομοδίνο της ὅλα τὰ ἡρεμιστικά φάρμακα ποὺ ἔπαιρνε. Τότε ἀκριβῶς δοκίμασε ἀπὸ πλευρᾶς ἰσορροπίας, τὴν πιὸ σταθερὴν περίοδο τῆς ζωῆς της».

Ταλαιπώρο πλάσμα! Ἡ μοναξιά, ἡ ἐγκατάλειψη, ἡ στέρνηση τῆς ἀγάπης φαρμάκωσαν τὸ ἐσωτερικὸ τῆς κοπέλας.

Ἕνα ἀβυσσαλέο μίσος, ἀπόλυτα δικαιολογημένο, δημιούργησε ἕνα ἀπόστημα, ἕναν καρκίνο μέσα της!

Πολλὰ παιδιά χωρισμένων γονιῶν στεροῦνται τὴν ἀγάπην, πυρπολοῦνται ἀπὸ τὸ μίσος καὶ καταντοῦν στὴν ἀπελπισία ἢ καταλήγουν σὲ φυλακές! Ταλαιπώρα πλάσματα! Τὸ μίσος, σὰν ἀφρικανικὸς λίβας, κατακαίει τὰ φιλόκλινα συναισθήματα, τὴν καλοσύνη, τὴν ἀγάπην!

Βλ. “ Ἱστορίες καὶ ἄλλα ὠφέλιμα γιὰ τὴν ἐξομολόγηση,,

Μὴν ἐνεργεῖς, ὅταν εἶσαι θυμωμένος

τοῦ Πρωτ. Γεωργίου Ἀτσαλάκη

Σ’ ἕνα χωριό - τὰ παλιὰ χρόνια - παντρεύτηκαν δύο νέοι, ἀλλὰ σοὶ συνθῆκες ζωῆς ἦταν δύσκολες κι ἀναγκάστηκε ὁ ἄνδρας νὰ φύγει σὲ μιὰ μακρινὴ χώρα γιὰ νὰ βγάλει χρήματα, νὰ μπορέσουν κάποτε νὰ ζήσουν καλύτερα. Ἡ γυναίκα ἔμεινε στὸ χωριὸ καὶ δούλευε στὴ μικρὴ τους περιουσία. Ἡ μόνη ἐπικοινωνία μὲ τὸν ἄντρα της, ἦταν ἕνα γράμμα, ποὺ ἔπαιρνε σὲ ἀραιὰ διαστήματα.

Ὁ ἄντρας δούλευε σκληρὰ ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ξενιτιάς, χωρίς ποτὲ νὰ ἐπιστρέψει στὸ σπίτι του, λόγω τῶν μακρινῶν ἀποστάσεων. Ἐξάλλου ὁ σκοπὸς του ἦταν νὰ κερδίσει ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερα χρήματα.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια καὶ κάποια μέρα ξεκίνησε γιὰ τὴ δική του Ἰθάκη, τὴ δική του Πηνελόπη, πού ἦταν σίγουρος, ὅτι μὲ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση τὸν περίμενε.

Στὸ δρόμο σταμάτησε σὲ μία πηγὴ νὰ πιεῖ νερὸ καὶ νὰ ξεκουραστεῖ. Τὴ νύχτα εἶδε ἐκεῖ κοντὰ ἓνα φῶς καὶ ρώτησε τὴν ἐπαύριον κάποιο περαστικὸ νὰ τοῦ πεῖ, ποιὸς ἔμενε σ' αὐτὸ τὸν ἔρημο τόπο. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ εἶπε, ὅτι ἐκεῖ μένει ἓνας σοφὸς ἄνθρωπος, πού δίνει πολύτιμες συμβουλές.

Πῆγε καὶ τὸν βρῆκε. Τοῦ εἶπε λοιπὸν ὁ σοφός: **«Ποτὲ στὴ ζωὴ σου μὴν ἐνεργεῖς τὴν ὥρα πού εἶσαι θυμωμένος. Οὔτε νὰ παίρνεις ἀποφάσεις ἐκείνη τὴν ὥρα, οὔτε νὰ μιλᾷς. Ἡ ὥρα τοῦ θυμοῦ εἶναι ἐπικίνδυνη καὶ γιὰ ὅ,τι θὰ κάμεις καὶ γιὰ ὅ,τι θὰ ἀποφασίσεις καὶ γιὰ ὅ,τι θὰ πεῖς».**

Κάποια στιγμή, ὁ ἄνθρωπος ἔφθασε στὸ σπίτι του. Ἡ πρώτη εἰκόνα πού ἀντίκρισε στὴν αὐλὴ τοῦ σπιτιοῦ του, ἦταν ἡ γυναίκα του πού φιλοῦσε ἓνα νέο ἄνδρα. Τὸ αἶμα ἀνεβηκε στὸ κεφάλι του, ζαλίστηκε ἀπὸ τὴ στενοχώρια, σκοτίστηκε τὸ μυαλό του κι ἔβγαλε τὸ πιστόλι, ἔτοιμος νὰ σκοτώσει τὴ γυναίκα του καὶ τὸν «ἐραστή» τῆς. Ὁ θυμὸς ἔσβησε ὅλη τὴ θλιβερὴ παρένθεση τῶν 20 ἐτῶν, πού ἔζησε στὴν ξενιτιὰ καὶ δὲν τὸν ἄφησε νὰ σκεφθεῖ τίποτε ἄλλο ἐκείνη τὴν ὥρα, παρὰ τὸν θάνατο τῆς «ἄπιστης» γυναίκας του, πού τόσο πολὺ ἀγαποῦσε.

Τὴν ὥρα πού ἦταν ἔτοιμος νὰ πατήσει τὴ σκανδάλη, θυμῆθηκε τὰ λόγια τοῦ σοφοῦ καὶ σταμάτησε. Ὁ «ἐραστής» ἔφυγε, ἡ γυναίκα του ἐπέστρεψε στὸ σπίτι κι αὐτὸς φώναξε μιὰ γειτόνισσα, νὰ τοῦ πεῖ, ποιὸς ἦταν ὁ «ἐραστής» τῆς γυναίκας του. Ἡ γειτόνισσα μὲ φανερὴ ἐκπληξη τοῦ λέει:

«- Ποιὸς «ἐραστής» ἄνθρωπέ μου; Αὐτὸς ἦταν ὁ γιὸς σου, πού τὸν ἄφησες μωρό! Αὐτὸν φιλοῦσε ἡ γυναίκα σου τὴν ὥρα πού ἔφευγε. Τὸ μονάκριβο παιδί τῆς, πού ἦταν ἡ μοναδικὴ χαρὰ τῆς, τὸν καιρὸ πού ἔλειπες».

Ὁ ἄνθρωπος δόξασε τὸν Θεό, πού τὸν διαφύλαξε ἀπὸ τὸ διπλὸ φονικό, πού θὰ ἔσβηνε καὶ τὴ δική του ζωὴ καὶ εὐγνωμονοῦσε μὲ δάκρυα τὸν σοφὸ γιὰ τὴ συμβουλὴ πού τοῦ ἔδωσε.

Στην παραπάνω ιστορία, εκείνο που έχει σημασία, είναι η συμβουλή του σοφού, για την ώρα του θυμού. Είναι η πιο ακατάλληλη ώρα, αλλά και η πιο επικίνδυνη για τον άνθρωπο, να ενεργεί και να παίρνει αποφάσεις. Υπό την επήρεια του θυμού, θα πει λόγια πικρά, ίσως αληθινά, αλλά θα κάμει άλλους να πονέσουν υπερβολικά. Και υπάρχουν δυστυχώς άνθρωποι, που δεν τα ξεχνούν εύκολα τα σκληρά λόγια που θα τους πούν, η δεν τα ξεχνούν ποτέ.

Την ώρα που ο άνθρωπος είναι θυμωμένος, λέει λόγια ταπεινωτικά για τον άλλο, που δεν θα τα έλεγε σε καμιά άλλη περίπτωση. Βγάζει άπωθημένα ήμερών, έτών και καμιά φορά όλόκληρης της ζωής του. Κυρίως φέρνει στην επιφάνεια με τα λόγια του κακίες και ζήλιες, που έκρυβε στην ψυχή του.

Θα μπορούσε κανείς να πει, ότι την ώρα του θυμού, φανερώνει ο άνθρωπος τον αληθινό έαυτό του. Άλλα κι αυτό δεν είναι απόλυτο. Γιατί ο θυμωμένος άνθρωπος, μπορεί να πει κάποιες αλήθειες, αλλά όποσδήποτε άλλοιωμένες και ποτισμένες από το φαρμάκι του θυμού, δηλ. από μίσος και εκδίκηση. Από ένα σκοτισμένο μυαλό, από μια ταραγμένη ψυχή, από μια καρδιά που κοχλάζει, δεν μπορείς να περιμένεις καθαρή αλήθεια.

Δεν μπορούμε να παρασυρόμαστε από το θυμό για να μιλήσουμε σ' έναν άνθρωπο, άκομπ κι αν έχουμε δίκιο. Λέει μία παροιμία: «**Η κόλαση είναι γεμάτη από ανθρώπους, που ήθελαν να βρούν το δίκιο τους**». Μίσησαν για το δίκιο τους, εκδικήθηκαν για το δίκιο τους, άδίκησαν για το δίκιο τους, σκότωσαν για το δίκιο τους.

Όταν παίρνεις θυμωμένος έναν άνθρωπο στο τηλέφωνο για να του μιλήσεις και φτάνεις στον τελευταίο αριθμό, κλείσε το. Δεν θα μετανιώσεις ποτέ που δεν μίλησες εκείνη την ώρα, ενώ σίγουρα θα μετανιώσεις, αν μιλήσεις.

Ή αναβολή αποφάσεων την ώρα του θυμού, είναι ο καλύτερος σύμβουλος. Άφησε να ήρεμήσει από την τρικυμία η ψυχή σου και θα δεις με πόσο διαφορετικά μάτια, θα δεις τον άνθρωπο, που τόσο δυνατά όργιστηκες έναντίον του και με τι διαφορετικό τρόπο θα του μιλήσεις.

Ένας παππούς απέτρεψε 160 αυτοκτονίες κάνοντας μία απλή έρώτηση....

Παρά την μαγευτική φυσική όμορφιά του, το «Χάσμα» στη Νέα Νότια Ουαλία της Αυστραλίας, είναι δυστυχώς περισσότερο γνωστό, ως το σημείο το οποίο επιλέγουν αρκετοί απελπισμένοι άνθρωποι να δώσουν τέλος στη ζωή τους.

Ευτυχώς όμως για πέντε δεκατίες, ακριβώς απέναντι ζούσε ο Ντόν Ρίτσι, ένας άντρας που με την έγκαιρη παρέμβασή του κατόρθωσε να αποτρέψει πάνω από 160 αυτοκτονίες. Δεν είναι τυχαίο ότι πολλοί τον αποκαλούν «Άγγελο της Αυστραλίας».

Ο Ρίτσι ποτέ δεν εκπαιδεύτηκε για αυτό που έκανε, αλλά ούτε και κάλεσε ποτέ την αστυνομία για να τον βοηθήσει.

Κάθε πρωί στέκονταν με τις ώρες στο μπαλκόνι του και παρατηρούσε τον βράχο. Μόλις αντιλαμβάνονταν κάποιον που συμπεριφέρονταν «ύποπτα», έβγαινε από το σπίτι του και τον πλησίαζε. Πώς έπειθε τους απελπισμένους ανθρώπους να μην αυτοκτονήσουν; Με μια πολύ απλή έρώτηση: «Μπορώ να κάνω κάτι να σας βοηθήσω; Θέλετε να έρθετε σπίτι μου να πιούμε ένα φλυτζάνι τσάι;» τους έλεγε με ήρεμη φωνή, πάντα χαμογελαστός. Και το κάλεσμά του πάντα έβρισκε ανταπόκριση.

«Δεν μπορείς απλά να κάθεις και να τους παρακολουθείς», είχε δηλώσει ο Ντόν στις εφημερίδες. «Πρέπει να προσπαθήσεις να τους σώσεις. Είναι πολύ απλό».

Δεν ήταν λίγοι οί παραλίγο αυτόχειρες που δέθηκαν μαζί του. Υπήρχαν αρκετοί που χρόνια μετά, επέστρεψαν και του χτυπύσαν την πόρτα για να «πιούν μαζί ένα τσάι και να τον ευχαριστήσουν ξανά».

Κάποια μέρα ένας άντρας του έστειλε μια ζωγραφιά. Ήταν ένας άγγελος με άκτινες γύρω του σαν αυτές του ήλιου. Από κάτω

ἔγραφε: «Εἶσαι ἕνας ἄγγελος πού περπατᾶ ἀνάμεσά μας».

«Ἡ φιλοδοξία μου ἦταν πάντα νὰ τοὺς τραβήξω μακριὰ ἀπὸ τὴν ἄκρη τοῦ βράχου, νὰ κερδίσω λίγο χρόνο γιὰ νὰ τοὺς μιλήσω. Νὰ τοὺς δώσω τὴν εὐκαιρία νὰ τὸ ξανασκεφτοῦν καὶ νὰ συνειδητοποιήσουν, ὅτι τὰ πράγματα θὰ μπορούσαν νὰ εἶναι πολὺ διαφορετικὰ τὸ ἐπόμενο πρωινό», εἶπε κάποτε ὁ Ρίτσι.

«Πῶς τὰ καταφέρνω τελικά; Ποτὲ μὴν ὑποτιμᾶτε τὴ δύναμη τῶν λέξεων καὶ τοῦ χαμόγελου».

Ὁ Ρίτσι ἦταν ναυτικὸς στὸ Βασιλικὸ Αὐστραλιανὸ ναυτικὸ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου. Ὅταν τέλειωσε ὁ πόλεμος, ἐπέστρεψε στὸ Σίδνεϊ καὶ ἐργάστηκε στὸν κλάδο τῶν ἀσφαλίσεων.

Ἔλεγε χαριτολογώντας: «Ἦμουν πωλητὴς γιὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος τῆς ζωῆς μου καὶ τώρα πουλάω στοὺς ἀνθρώπους ζωὴ».

Ὁ Ντὸν Ρίτσι πέθανε τὸν Μάιο τοῦ 2012.

Τὸ γνωρίζετε ὅτι...

Κάθε τρία δευτερόλεπτα-3’’ ἓνα παιδὶ πεθαίνει ἀπὸ τὴν πείνα!

Τὸ 50% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ἔχει ἐτήσιο κατὰ κεφαλὴ εἰσόδημα πού δὲν ὑπερβαίνει τὰ 500 δολλάρια!!!

Τὸ 20% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ, πού ζεῖ στὶς λεγόμενες ἀναπτυγμένες χώρες, καταναλώνει τὸ 86% τῶν ἀγαθῶν πού παράγονται σὲ παγκόσμια κλίμακα.

Τὸ σύνολο τῶν ἐτήσιων δαπανῶν γιὰ ἐξοπλισμὸς εἶναι 800 δισ. δολλάρια (800.000.000.000. \$)!

Ὁ ἐτήσιος τζίρος ἀγορᾶς ναρκωτικῶν στὴν Εὐρώπη εἶναι 400 δισ. δολλάρια, γιὰ ποτὰ 100 δισ.

δολλάρια, γιὰ... κολόνιες 12 δισ. δολλάρια καὶ γιὰ ΚΑΠΝΙΣΜΑ... ἀνυπολόγιστα!

Τὸ 1% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ ἔχει ἐτήσιο εἰσόδημα, ὅσο εἶναι τὸ ἐτήσιο εἰσόδημα τοῦ 57% τοῦ παγκόσμιου πληθυσμοῦ!!!

Καὶ μὴ χειρότερα! . .

Ἀποκαθήλωση τῶν εἰκόνων εἰς Νοσοκομεῖον!

Ἀπὸ τὴν σπῆλη “ Ἐπιστολαὶ ἀναγνωστῶν ” τῆς ἐφημερ.
“ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ,, ἀρ. φύλ. 2105, ἀντιγράφουμε τὸ
κείμενο τῆς ἐπιστολῆς ποὺ ὑπογράφει ὁ Παναγιώτης Α. Δαλάκας,
Ἄγρονόμος Τοπογράφος Μηχανικός Α.Π.Θ.:

Κύριε Ἄρην Μουσιώνη,

Διοικητὰ τοῦ “Θεαγενείου” Νοσοκομείου Θεσσαλονίκης,
ἡ ἀποκαθήλωση τῶν εἰκόνων ἀτιμῆτου πολιτισμικῆς καὶ ἠθικῆς
ἀξίας προκάλεσε συναισθήματα θλίψης καὶ ἀποτροπιασμοῦ.

Λυπούμαστε κ. Διοικητὰ, διότι ἡ ἐνέργειά σας ἀπομειώνει τὸ
κῦρος τῆς Ὁρθοδόξου πίστεως τῆς ἐπικρατούσης θρησκείας στὴν
Ἑλλάδα καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ ἐνέργειά σας ἀντιβαίνει στὸ τρίτο
ἄρθρο τοῦ Συντάγματος.

Λυπούμαστε κ. Διοικητὰ, διότι αὐτὸ ποὺ θαυμάζεται παγκοσμίως
(βλ. Ρωσία, ἀλλὰ καὶ στὴν Εὐρώπη καὶ τὴν Ἀμερική, προσφάτως δὲ
καὶ στὸ δημοκρατικὸ τμήμα τῆς Κίνας καὶ ἄλλοῦ), ἐσεῖς θεωρεῖτε
ὡς ἀντιαισθητικὸ.

Λυπούμαστε κ. Διοικητὰ, διότι θὰ παρέλθει ἡ διοίκησή σας
μὲ ἓνα πρωτοφανὲς ἐγχεῖρημα, αὐτὸ τῆς ἀποκαθήλωσης τῶν
εἰκόνων μὲ θέμα τὸ ὠραιότερο καὶ πολυλαλίστατο ὄνομα, αὐτὸ
τῆς Θεοτόκου Μαρίας. «Παναγία μου» φωνάζει ὁ κάθε Ἕλληνας,
ὅταν βρεθεῖ σὲ ἀνάγκη καὶ δὴ στὴν ὑστατὴ ἀνάγκη τοῦ καρκίνου.

Ντροπὴ σας ποὺ μὲ τὸ ἐγχεῖρημα αὐτὸ προκαλεῖτε τόσο ἀρνητικὰ
συναισθήματα καὶ συνδέετε τὸ ὄνομά σας (Ἄρην Μουσιώνης, αὐτὸ
τὸ ὄνομα θὰ τὸ θυμόμαστε) μὲ ἓνα τόσο θλιβερὸ γεγονός, αὐτὸ
τῆς ἀποκαθηλώσεως συμβόλων τῆς ὑπεροχότερης πίστεως ποὺ
συνάντησε ποτὲ ὁ κόσμος. Διαφωνεῖτε; Ἡ Ἁγία Γραφή παραμένει
«Μπὲστ σέλλερ» παγκοσμίως, προσφάτως δὲ καὶ στὴν φίλη μας
Τουρκία.

Εὐχόμαστε νὰ ἀλλάξετε γνώμη καὶ νὰ ξαναψῶσετε στὴν προτέρα
θέση ὅλες τῆς εἰκόνες τοῦ “Θεαγενείου” Νοσοκομείου.

ΣΟΦΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

- ❖ Ὁ ἄνθρωπος χωρὶς Θεοῦ καὶ ἀγάπης, εἶναι δένδρο χωρὶς καρπὸν.
- ❖ Νὰ ἀποφεύγῃς τὸν ἄνθρωπο, ποὺ δὲν φοβᾶται τὸν Θεόν.
- ❖ Ἐκεῖνος ποὺ ἀγοράζει περιπά, θὰ τοῦ λείψουν τὰ ἀπαραίτητα.
- ❖ Στὴν θλίψη θὰ πνιγῆ ἑκεῖνος ποὺ κολυμπᾷ ἐντὶν ἁμαρτίᾳ.
- ❖ Δῶρα πολὺτιμα εἶναι οἱ δοκιμασίαι καὶ οἱ ἀσθένειαι.
- ❖ Ἡ δυστυχία ἀρχίζει, ὅταν καθεὶ ἡ ἐλπίδα.
- ❖ Ἡ ἐλπίδα στὸν Θεόν εἶναι ἡ μεγαλύτερη δύναμις.
- ❖ Τῆς τεμπελιάς σύντροφοι εἶναι οἱ στεναχώριαι καὶ ἡ φτώχεια.
- ❖ Ἄν φιλονικοῦμε γιὰ τὸ χθὲς καὶ τὸ σήμερον, θὰ χάσουμε καὶ τὸ αὔριον.
- ❖ Ἡ χειρότερη σπατάλη, εἶναι τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας.
- ❖ Ὅποιος προτιμᾷ ἀπὸ τὴν ἀρετὴν τὴν κακίαν, ἀνοίγει τὴν πόρταν τῆς ψυχῆς του στὸν διάβολον.
- ❖ Ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας εἶναι μακρὺς καὶ τὸν διανύουμε μὲ ὑπομονὴν καὶ ἐπιμονήν.

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Ἑρωτήματα διὰ τὴν προετοιμασίαν τῆς Μεγάλης Συνόδου

*Γράφει ὁ Σεβασμιώτατος
Ναυπάκτου καὶ Ἀγ. Βλασίου Ἱερόθεος*

Πρὸς τὴν Ἁγίαν καὶ Ἱερὰν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος
Ἰωάν. Γενναδίου 14, 115 21 Ἀθήνας

Μακαριώτατε Πρόεδρε,

Ἡ Σύναξι τῶν Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν (6-9 Μαρτίου 2014) ἀπεφάσισε νὰ συγκροτηθῆ Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπὴ, ἡ ὁποία θὰ ἀποτελῆται ἀπὸ ἕναν Ἐπίσκοπο καὶ ἕνα Σύμβουλο ἀπὸ κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία Ἐπιτροπὴ, μεταξὺ τῶν ἄλλων, θὰ ἀναθεωρήσῃ τὰ κείμενα: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία καὶ ἡ Οἰκουμενικὴ κίνησις», «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν Κόσμον» καὶ «Συμβολὴ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας εἰς τὴν προώθησιν τῆς Εἰρήνης, τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης μεταξὺ τῶν λαῶν καὶ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν φυλετικῶν καὶ ἄλλων διακρίσεων». Τὸ ἔργο αὐτὸ θὰ ἄρχιζε τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 2014 καὶ θὰ ὀλοκληρωνόταν μέχρι τὸ Ἅγιον Πάσχα τοῦ ἔτους 2015.

Ἐπειδὴ στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Συνόδῳ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας κάθε Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία «θὰ διαθέτῃ μίαν φωνήν», ἤτοι μίαν ψῆφο, ἔμεινα μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ἡ ἀναθεώρησις τῶν κειμένων θὰ γινόταν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς Ἐκκλησίας μας, οἱ ὁποῖοι θὰ λάμβαναν ὁδηγίες καὶ κατευθύνσεις ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅμως, τελευταῖα πληροφορήθηκα ὅτι τὰ κείμενα τῶν θεμάτων αὐτῶν ὀλοκληρώθηκαν ἀπὸ τὴν Εἰδικὴ Διορθόδοξη Ἐπιτροπὴ καὶ

παραπέμφθηκαν ἤδη σὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, χωρὶς νὰ τὰ γνωρίζη ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἐτέθησαν ὑπ' ὄψη τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Εὐσεβάστως ἐπισημαίνω ὅτι ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἑλβετίας κ. Ἱερεμίας, Γραμματεὺς ἐπὶ τῆς Προπαρασκευῆς τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ὑπέβαλε σὲ Σᾶς, τὰ ἐπεξεργασθέντα κείμενα «Περὶ τῆς Ἀποστολῆς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὡς μαρτυρίας ἀγάπης ἐν διακονίᾳ» καὶ «Περὶ τῆς σπουδαιότητος τῆς νηστείας καὶ τῆς τηρήσεως αὐτῆς σήμερον» καὶ ὑπέβαλε τὴν παράκληση νὰ ἀποσταλοῦν μέχρι τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Ἰουλίου (2015) σὴν Γραμματεία οἱ «τυχὸν παρατηρήσεις τῆς Ὑμετέρας ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας πρὸς σχηματισμὸν τοῦ φακέλλου καὶ ὑποβολὴν αὐτοῦ εἰς τὴν προσαρμοζομένην ἵνα προσεχῶς συνέλθῃ Ἐ΄ Προσυνοδικὴν Πανορθόδοξον Διάσκεψιν, ἥτις καὶ θὰ ἐγκρίνη καὶ θὰ παραπέμψῃ αὐτὰ εἰς τὴν τελικὴν μορφήν τῆ Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». Ὅμως, ἀπὸ ὅ,τι ἐνημερωθήκαμε σὴν Σύνοδο, ἡ προλαβοῦσα Ἱερὰ Σύνοδος δὲν ἀπέστειλε τὶς παρατηρήσεις τῆς.

Ὡς μέλος τῆς Δ.Ι.Σ. ἐζήτησα τὸν Δεκέμβριον τοῦ 2015 νὰ μᾶς δοθοῦν τὰ κείμενα καὶ μᾶς ἐδόθησαν τὸν Ἰανουάριον τοῦ 2016. Στὴν συνέχεια ἐμελέτησα τὰ τελικὰ κείμενα σὲ συνδυασμὸ μὲ τὰ κείμενα ποὺ εἶχαν καταρτισθῆ ἀπὸ τὶς τέσσερις Προσυνοδικὲς Πανορθόδοξες Διασκέψεις καὶ διεπίστωσα ὅτι ὑπάρχουν διαφορές, λόγῳ τῶν ἀναθεωρήσεων τῶν κειμένων καὶ τῶν συμπτώξεων.

Κατόπιν τούτων ἀναφύονται διάφορα ἐρωτήματα:

1. Ποιὰ Δ.Ι.Σ. ἐνέκρινε τὶς ἀναθεωρήσεις τῶν συγκεκριμένων κειμένων τῶν Προσυνοδικῶν Πανορθόδοξων Διασκέψεων;
2. Ποιὰ Δ.Ι.Σ. ἀσχολήθηκε μὲ τὰ θέματα αὐτὰ καὶ τὶ παρατηρήσεις ἔκαναν;
3. Ποιοὶ καὶ πόσοι Ἀρχιερεῖς ἐγνώριζαν τὰ σημεῖα ποὺ ἀναθεωρήθηκαν;
4. Γιατὶ δὲν ἐτέθησαν πρὸς ἐγκρίσιν ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τὰ κείμενα αὐτὰ καὶ παραπέμφθηκαν σὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν Ἱεραρχῶν;
5. Πόσοι Ἀρχιερεῖς γνώριζαν τὰ ἀναθεωρημένα κείμενα, ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς τοὺς Συνοδικοὺς Μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι πρόσφατα λάβαμε γνώση αὐτῶν, ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξύ ἐγκρίθηκαν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν καὶ ἐστάλησαν σὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο;

Μακαριώτατε,

Τὰ ἐρωτήματα πού θέτω εἶναι σοβαρά καὶ χρίζουν ἀπαντήσεων, οἱ ὁποῖες ἀπαντήσεις πρέπει νὰ ἀποσταλοῦν σὲ ὅλους τοὺς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας μας, γιατί δὲν μπορεῖ ἡ παρούσα Διарκῆς Σύνοδος νὰ ἀναλάβῃ μιὰ τέτοια μεγάλη εὐθύνη. Ὅπως γνωρίζω ἐπαρκῶς, διακρίνεσθε ἀπὸ ὑψίστη συνείδηση ἐκκλησιαστικότητας καὶ «δημοκρατικότητας» καὶ δὲν ἐπιθυμεῖτε νὰ περάσουν τέτοια σοβαρὰ θέματα «ἐν κρυπῶ καὶ παραβύσιω».

Ἰδιαίτερος, αὐτὸ ἔχει σημασία γιατί σὲ ἓνα σημεῖο γράφεται: «Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θεωρεῖ καταδικαστέαν πᾶσαν διάσπασιν τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας, ὑπὸ ἀτόμων ἢ ομάδων, ἐπὶ προφάσει τηρήσεως ἢ διῆθεν προασπίσεως τῆς γνήσιας Ὁρθοδοξίας» (Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν Χριστιανικὸν κόσμον, σελ. 22). Δηλαδή, ἂν τελικῶς ληφθοῦν ἀπὸ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποφάσεις, τὶς ὁποῖες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ μοναχοὶ καὶ θεολόγοι τὶς ἀγνοοῦν, καὶ οἱ ὁποῖες ἀντιβαίνουν σὲ πατερικὲς θέσεις, θὰ ἔχουν εὐθύνη καὶ θὰ ὑπόκεινται σὲ κρίσεις καὶ κατακρίσεις, ἂν ἀρνηθοῦν νὰ τὶς ἐφαρμόσουν;

Θέτοντας αὐτὰ ὑπ' ὄψιν σὲ Σᾶς, Μακαριώτατε, καὶ στοὺς Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς, διατελῶ.

Βλ. Ἐφημερ. «ὉΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» ἀρ. φύλ. 2106 σελ.1

